

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 426 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Στο δρόμο της Εργατικής Πρωτομαγιάς

ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΠΑΝΤΟΥ

► ΚΑΤΩ ΤΑ ΝΕΑ ΜΕΤΡΑ ► Ενάντια σε πόλεμο και ιμπεριαλιστές

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Οι προϋποθέσεις
για την αναγκαία
έξοδο από € & ΕΕ

σελ. 7

ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

17 ΜΑΙΟΥ:

Ψηφίζουμε

στηρίζουμε ΣΣΠ

σελ. 8-9

ΕΚΛΟΓΕΣ ΓΑΛΛΙΑ

Μεγαλώνουν τα
προβλήματα για
αστική τάξη & ΕΕ

σελ. 11

ΤΟΥΡΚΙΑ

Μεγαλύτερη
αβεβαιότητα και
αποσταθεροποίηση

σελ. 12

Αναβολή της δίκης των συντρόφων στα Χανιά

Αναβολή για τις 27/9 πήρε η δική των συντρόφων της Ο.Κ.Δ.Ε. στα Χανιά. Οι σύντροφοι δικάζονται για περιστατικό που έγινε την 27η Απρίλη 2014, κατά την προεκλογική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε., όταν δύο αστυνομικοί της ασφάλειας επιτέθηκαν αναίτια σε μέλος της οργάνωσης. Οι αστυνομικοί επιτέθηκαν σχεδιασμένα στον σύντροφο, χωρίς καν να ανακοινώσουν την ιδιότητά τους. Μάλιστα η αναίτια και βίαιη επίθεση, λίγα μέτρα από τα γραφεία της Χρυσής Αυγής, προκάλεσε την έντονη διαμαρτυρία αρκετών περαστικών. Ο σύντροφος κατηγορήθηκε για απρόκλητη επίθεση, για ξυλοδαρμό, ακόμα και για κλοπή πορτοφολιού! Πρόκειται για τη γνωστή τακτική της αστυνομίας, που διαστρεβλώνει τα πραγματικά γεγονότα.

Όπως είδαμε από τις καταθέσεις των αστυνομικών και ενός

μάρτυρα (φίλος της αστυνομίας και όπως προέκυψε κάτοικος Θεσσαλονίκης) δεν μπορεί να σταθεί κανένα κατηγορητήριο, καθώς **πρώτον** ο σύντροφος που συνελήφθη για αντίσταση κατά της αρχής και πρόκληση σωματικής βλάβης είναι προφανές ότι δεν μπορούσε να τα βάλει με δύο ογκώδεις και ένοπλους αστυνομικούς. **Δεύτερον**, ο δεύτερος σύντροφος, που δεν ήταν καν στην Κρήτη και κατηγορείται για την κλοπή του πορτοφολιού, δεν αποδεικνύεται από καμιά κατάθεση η ύπαρξή του. Στις καταθέσεις, ο ένας αστυνομικός υποστηρίζει ότι του είπε ο ίδιος ο σύντροφος το ονοματεπώνυμό του, ο δεύτερος υποστηρίζει ότι δεν είδε, καθώς ήταν απασχολημένος με τον σύντροφο, στον οποίο επιτέθηκε. Ο δε μάρτυρας λέει ότι είδε κάποιον να βγαίνει από το αστυνομικό Ι.Χ. και εν συνεχεία τον είδε να σηκώνει κάτι, χωρίς να διακρίνει τι είναι! **Τρίτον**,

σε ό,τι αφορά τη φθορά ξένης ιδιοκτησίας, στο υποκατάστημα του Ο.Τ.Ε., δεν προκύπτει, αφού δεν υπάρχει στις καταθέσεις των μπάτσων αναφορά σε συνθήματα από την προεκλογική καμπάνια της Ο.Κ.Δ.Ε.

Είναι ξεκάθαρο ότι οι διώξεις αυτές είναι πολιτικές και έχουν σκοπό να τρομοκρατήσουν όσους αγωνίζονται για το τσάκισμα των μνημονίων και την εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας. **Ο νόμος προφανώς δεν είναι ίδιος για όλους.** Την ώρα που διώκονται με εξοντωτικές ποινές αγωνιστές του κινήματος, οι εγκληματίες της Χρυσής Αυγής είναι όλοι ελεύθεροι. Επιβάλλονται εξοντωτικές ποινές σε φτωχούς και οι υπεύθυνοι για το σκάνδαλο της ENERGA μένουν ελεύθεροι. Δεν πρέπει να αφήσουμε να καταδικαστεί κανένας αγωνιστής με χαλκευμένες κατηγορίες της αστυνομίας.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τρότσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Λογοτεχνία και Επανάσταση

Χρονολογία έκδοσης: Μάρτιος 2017

Σελίδες: 354

Τιμή: 9 ευρώ

Μιλώντας κάποτε ο Τρότσκι για τον Ζυλ Ρομαίν, και χαρακτηρίζοντάς τον ως θεατή απ' έξω, θεατή από απόσταση, έκαμε τη βαρυσήμαντη παρατήρηση ότι η απόσταση δεν έχει μόνον οπτική σημασία, μα και ηθική, και ότι μόνον εκείνος που μετέχει ενεργά στο κοινωνικό γίγνεσθαι μπορεί να είναι αληθινά θεατής, δηλαδή να βλέπει σωστά και βαθιά.

Ο Τρότσκι, ένας από τους «μετέχοντες», ένας από τους μεγαλύτερους άντρες της επαναστατικής Πράξης, και μαζί βαθύς θεωρητικός και μεγάλος τεχνίτης του λόγου, αποτελεί την πιο ζωντανή ενσάρκωση της παραπάνω αλήθειας.

Με το βιβλίο του «Λογοτεχνία και Επανάσταση», που δεν είναι ακαδημαϊκό πάρεργο, αλλά μορφές αγώνα για ζητήματα ζωτικά της σοσιαλιστικής οικοδόμησης, δίνει μοναδικά υποδείγματα εφαρμογής της μαρξιστικής μεθόδου, πάνω σ' ένα τόσο περίπλοκο και ευαίσθητο θέμα, με το οποίο ο διαλεκτικός υλισμός πολύ λίγο μπόρεσε να καταπιαστεί. Η σκέψη του,

αγγίζοντας το άμεσο -ακόμη και το καθημερινό- φέρνει στο φως το κύριο και το ουσιαστικό, χωρίς να χάνει τη μεγάλη ανθρώπινη ιστορική προοπτική.

Ο βιογράφος του Τρότσκι, Ισαάκ Ντούτσερ δίνει τον παρακάτω γενικό χαρακτηρισμό: «Ακόμα και σήμερα, σαράντα χρόνια από τότε που γράφτηκε το έργο αυτό, εξακολουθεί να παραμένει ανυπέρβλητο όχι μόνον ως επισκόπηση του επαναστατικού *Sturm und Drang* των ρωσικών γραμμάτων και προκαταγγελία του στραγγαλισμού της καλλιτεχνικής δημιουργίας από το σταλινισμό, αλλά και γενικότερα ως δοκίμιο μαρξιστικής λογοτεχνικής κριτικής. Το βιβλίο είναι γραμμένο με λεπτή αίσθηση της τέχνης και της λογοτεχνίας, πρωτότυπη σύλληψη, συναρπαστική έμπνευση και πνεύμα, και στις τελευταίες του σελίδες με δύναμη οραματισμού, που φτάνει σε σπάνια ύψη ποιητικής έξαρσης».

Απόσπασμα από τον πρόλογο
του Μανόλη Λαμπρίδη

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: “Δωδώνη”, “Το βιβλιοπωλείο” στην Αβέρωφ

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”: Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-maill ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η συμφωνία της Μάλτας (7/4/2017), που υπογράψε η υποτακτική κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, είναι ουσιαστικά ένα ακόμη μνημόνιο. Το δεύτερο που υπογράφει αυτή η άθλια κυβέρνηση και το 4ο κατά σειρά από τη ουσιαστική χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού το 2010. Όπως συνήθως ο μνημονιακός ΣΥΡΙΖΑ πανηγυρίζει, όπως πανηγύριζε και με τη συμφωνία της 20ης Φλεβάρη, που οδήγησε στο 3ο μνημόνιο λίγους μήνες αργότερα, τον Ιούλιο-Αύγουστο του 2015, αλλά και σε πάρα πολλές άλλες περιπτώσεις των υποτιθέμενων «διαπραγματεύσεων».

Πολιτικοί απατεώνες

Μόλις το Γενάρη-Φλεβάρη αυτού του έτους έλεγαν:

α) Δε θα δεχτούν «μείωση του αφορολόγητου». Τη δέχτηκαν και με το παραπάνω, μια που όπως λέγεται το αφορολόγητο θα κατέβει γύρω στα 5.500 ευρώ από τα περίπου 8.500 που είναι σήμερα, με αποτέλεσμα να φορολογούνται ακόμη και όσοι παίρνουν 400 ευρώ μισθό/σύνταξη. β) Δε θα δεχτούν «μείωση των συντάξεων». Όχι μόνο τη δέχτηκαν, αλλά η μείωση θα είναι η μεγαλύτερη, που θα έχουν υποστεί οι συνταξιούχοι μέχρι τώρα, μεσοσταθμικά ίσως και 20% ή και παραπάνω. Σήμερα, σύμφωνα με τον Σάββα Ρομπόλη, στα όρια της φτώχειας βρίσκονται 1,5 εκ. συνταξιούχοι, με εισοδήματα 4.500 ευρώ τον χρόνο, και οι νέες περικοπές στις σημερινές συντάξεις, το 2019, θα οδηγήσουν σε συνολική μνημονιακή απώλεια εισοδημάτων για τους συνταξιούχους έως 70%. γ) Δε θα δεχτούν «νέα μέτρα». Δέχτηκαν μέχρι τώρα μέτρα 3,6 δις ευρώ για το 2018 και 2019 και απ' ό,τι φαίνεται έπεται και συνέχεια. δ) Δε συζητούν «παρά μόνο τη διευθέτηση του χρέους». Φυσικά τίποτα δεν έγινε

για το χρέος. ε) Ανοησίες και απάτες για «αντισταθμιστικά μέτρα που θα εξουδετερώνουν τα μέτρα και θα έχουν ουδέτερο δημοσιονομικό αποτέλεσμα». Φυσικά τέτοια μαγικά κόλπα δεν υπάρχουν στη πραγματική ζωή.

Θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε τον πρόσφατο κατάλογο των τεράστιων ψεμάτων και ανακολουθιών της άθλιας κυβέρνησης, αλλά και αυτά που παραθέσαμε αρκούν και πιστοποιούν για ακόμη μια φορά τον απίστευτο μνημονιακό κατήφορο της από τη στιγμή που ανήλθε στην εξουσία. Αυτή η αθλιότητα να πανηγυρίζουν ακόμη και όταν κάνουν τα αντίθετα από αυτά που έλεγαν χθες και κυρίως όταν εφαρμόζουν τις καταστροφικές για τα συμφέροντα των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών και της νεολαίας πολιτικές τους, έχει ξεπεράσει κάθε όριο αναισθησίας, αναλγησίας και αμοραλισμού. Έτσι τώρα, η μνημονιακή παρέα Τσίπρα, ξεχνώντας αυτά που έλεγε χθες, πανηγυρίζει για το νεοφιλελεύθερο «έγκλημα των ιδιωτικοποιήσεων»:

α) Ξεπούλησε τα 14 κερδοφόρα περιφερειακά αεροδρόμια για 40 χρόνια στην κοινοπραξία FRAPORT (με δάνεια από ελληνικές τράπεζες και την Ευρωπαϊκή Τράπεζα). Η συμφωνία ξεπουλήματος έγινε με βάσει το αποικιακού χαρακτήρα βασιλικό διάταγμα του 1953, όπου δίνονται εγγυήσεις από την άθλια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ότι τα κεφάλαια της εταιρείας που θα επενδυθούν δε θα χαθούν, ακόμα και αν η χώρα χρεοκοπήσει ή αλλάξει νόμισμα. Επίσης, σύμφωνα με το ίδιο διάταγμα, η κυβέρνηση μπορεί να επιτάξει τα 14 αεροδρόμια μόνο σε περίπτωση πολέμου, αλλά για όσο διάστημα διαρ-

κέσει η επίταξη θα πρέπει το ελληνικό δημόσιο να αποζημιώσει την γερμανική εταιρεία! Μπροστά σ' αυτό το κατόρθωμα, είναι βέβαιο ότι ακόμη και οι ακραίοι νεοφιλελεύθεροι θα ένιωσαν ξεπερασμένοι.

2. Έχει βάλει μπρος να ξεπουλήσει ότι έχει απομένει από τη ΔΕΗ και επιπλέον το φιλέτο της, τις παραγωγικές μονάδες της, με κύριο στόχο τις υδροηλεκτρικές, όπως και το μεγαλύτερο και αποδοτικότερο μέρος των λιγνιτωρυχείων που ανήκουν στην ιδιοκτησία της. Πάλι η ΝΔ και ο Μητσοτάκης αισθάνθηκαν ξεπερασμένοι –πράγμα που το σημείωσε και ο Σκάι– αφού το δικό τους σχέδιο για τη «Μικρή ΔΕΗ» κάτι άφηνε στο δημόσιο.

3. Έχει βάλει ολοταχώς πλώρη για να ξεπουλήσουν τη δημόσια συμμετοχή σε όλο τον ενεργειακό τομέα. Μετά τη ΔΕΗ, σειρά παίρνει και η δημόσια συμμετοχή (κατέχει το 35%) στην κερδοφόρα επιχείρηση των Ελληνικών Πετρελαίων (ΕΛΠΕ). Να σημειωθεί ότι η εκποίηση των ΕΛΠΕ θα συμπαρασύρει και τις Δημόσια Επιχείρηση Αερίου (ΔΕΠΑ) και τον Διαχειριστή Εθνικού Συστήματος Αερίου (ΔΕΣΦΑ), στις οποίες τα ΕΛΠΕ συμμετέχουν με 35%. Το 2003 είχαν πουλήσει στον Λάτση ένα μεγάλο μέρος των ΕΛΠΕ και σήμερα κατέχει το 45,5% της μεγαλύτερης εταιρείας πετρελαιοειδών (η κεφαλαιοποίηση του ομίλου βρίσκεται αυτή την περίοδο στα 1,63 δις. ευρώ, και επομένως το 35% είναι 570 περίπου εκατ. ευρώ).

4. Την ίδια ώρα, το ΤΑΙΠΕΔ με γοργούς ρυθμούς «τρέχει» το πρόγραμμα των ιδιωτικοποιήσεων και προχώρησε σε πρόσκληση εκδήλωσης ενδιαφέροντος

για την εύρεση χρηματοοικονομικού συμβούλου σχετικά με το ξεπούλημα μετοχικών πακέτων της ΕΥΔΑΠ και της ΕΥΑΘ, δηλαδή των δυο μεγάλων οργανισμών νερού, απόλυτα συνεπείς σ' αυτό που έλεγαν παλιότερα οι ταρτούφοι του Τσίπρα το «*νερό είναι κοινωνικό αγαθό και δεν πουλιέται*». Τον ίδιο δρόμο έχει πάρει και το λιμάνι της Θεσσαλονίκης, όπως και μικρότερα επαρχιακά λιμάνια.

Να τους διώξουμε

Εάν όλα τα παραπάνω συνιστούν εγκλήματα κατά των συμφερόντων του ελληνικού λαού, η τελευταία τους θριαμβολογία γύρω από το πλεόνασμα του 3,9% του ΑΕΠ είναι το απαύγασμα αυτών των εγκλημάτων τους, το αποτέλεσμα της φτωχοποίησης των εργαζομένων και των συνταξιούχων, της αποστράγγισης και ενίσχυσης του υφεσιακού σπινάλ της οικονομία και τελικά της αποσύνθεσής της.

Μόνος ο δρόμος αγώνα υπάρχει μπροστά μας για να σωθούμε από την αδίστακτη μνημονιακή κυβέρνηση Τσίπρα, τους παλιούς μνημονιακούς που καιροφυλακτούν για αρπάξουν την εξουσία και να εφαρμόσουν την ίδια και χειρότερη πολιτική και φυσικά τους δανειστές τοκογλύφους της ΕΕ και του ΔΝΤ. Μόνο αν καταργήσουμε αυτές τις πολιτικές και όλες τις δυνάμεις που τις υποστηρίζουν μπορούμε να βγούμε από αυτό το αδιέξοδο τούνελ, από αυτό το κατήφορο της φτώχειας και της εξαθλίωσης. Μόνο αν εγκαταστήσουμε μια δική μας κυβέρνηση, μια **Κυβέρνηση των Εργαζομένων**, που θα εφαρμόσει μια επαναστατική πολιτική που θα έχει στο κέντρο της τα συμφέροντα των εργατικών και λαϊκών μαζών, μπορεί να ανοίξει το δρόμο για την ανάπτυξη, την ευημερία και την ευτυχία.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Η ανεργία και η εργασιακή ανασφάλεια στέλνουν όλο και πιο συχνά τους πολίτες στους **γιατρούς**. Αυτό προκύπτει από τις απαντήσεις 526 γιατρών, διαφόρων ειδικοτήτων, σε έρευνα που πραγματοποιήθηκε επί ενάμιση χρόνο και ολοκληρώθηκε το 2016. Τα εργασιακά προβλήματα, από την ανεργία μέχρι το ελαστικό ωράριο, την επισφάλεια, τη μερική απασχόληση ή την απειλή απόλυσης, συσχετίζονται με την υγεία. Σύμφωνα με τις απαντήσεις τους, οι παθολόγοι, που συγκροτούν τη μεγαλύτερη αριθμητικά ομάδα γιατρών του δείγματος (47%), στη συντριπτική τους πλειοψηφία (87%) δήλωσαν ότι δέχονται πολύ συχνά (57%) και συχνά (29,72%) ανέργους, ενώ οι οκτώ στους δέκα αναφέρουν ότι πολύ συχνά (60%) και συχνά (22%) τους επισκέπτονται άνθρωποι που βιώνουν εργασιακή ανασφάλεια. Οι απαντήσεις των νευρολόγων-ψυχιάτρων, ειδικότητα που αποτελεί το 15% του συνόλου των γιατρών που συμμετείχαν στην έρευνα, είναι επίσης σημαντικές, αφού δεν εμφανίστηκε ποτέ, ούτε καν σπάνια, σε αυτές τις ειδικότητες ασθένειες που να μην έχει εργασιακό πρόβλημα.

Περίπου 70 χρόνια θα χρειαστούν για να επιτευχθεί στην ΕΕ η **ισότητα** στις αμοιβές μεταξύ ανδρών και γυναικών, 30 χρόνια για να φτάσει το ποσοστό απασχόλησης των γυναικών στο 70% και 20 χρόνια για την ισορροπία μεταξύ των φύλων στην πολιτική. Σύμφωνα με τον Δείκτη Ισότητας των Φύλων το 2015, η βαθμολογία της ΕΕ σ' αυτόν τον τομέα είναι 52,9/100, έχοντας σημειώσει αύξηση μόλις 1,6 μονάδων από το 2005. Παρά το γεγονός ότι το 2015 το 43% των γυναικών, έναντι του 34% των ανδρών ηλικίας 30-34 ετών, τελείωσαν την τριτοβάθμια εκπαίδευση, το χάσμα των αμοιβών μεταξύ των δύο φύλων παρέμεινε στο 16,5% και σε ορισμένα κράτη-μέλη αυξήθηκε τα τελευταία 5 έτη. Το ποσοστό απασχόλησης των γυναικών στην ΕΕ είναι 64,5%, έναντι 75,6% των ανδρών. Το 32% των ευρωπαίων γυναικών εργάζεται με καθεστώς μερικής απασχόλησης και από αυτές το 44% δεν το επιλέγει αλλά αναγκάζεται λόγω οικογενειακών υποχρεώσεων. Το 29% των γυναικών ηλικίας 20-64 ετών είναι εργασιακά ανενεργό και από αυτές η μία στις τρεις δεν αναζητούσε δουλειά, γιατί έπρεπε να φροντίζει παιδιά και οικογένεια. Οι γυναίκες επίσης έχουν πληγεί περισσότερο από τις περικοπές του δημόσιου τομέα, καθώς αντιπροσωπεύουν το 70% του εργατικού δυναμικού σ' αυτόν. Οι περικοπές και οι ιδιωτικοποιήσεις των δημόσιων υπηρεσιών περιθάλψης τις πλήττουν δυσανάλογα, ενώ αυξάνει δραματικά ο αριθμός των γυναικών που πλήττονται από την φτώχεια, κυρίως ηλικιωμένων ή επικεφαλής μονογονεϊκών οικογενειών.

Οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα στην Ελλάδα βιώνει τη μεγαλύτερη **εισοδηματική επιβάρυνση** αλλά και το μεγαλύτερο φορτίο φόρων, σύμφωνα με τα στατιστικά στοιχεία της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων (ΑΑΔΕ) για τα τελευταία δύο χρόνια. Το 17,6% των νοικοκυριών πληρώνει το 77,1% του φόρου εισοδήματος φυσικών προσώπων. Δηλαδή 1.089.920 νοικοκυριά, που δηλώνουν εισοδήματα λίγο παραπάνω από τα 20.000 ευρώ, κλήθηκαν να πληρώσουν 6,2 δις ευρώ. Παράλληλα, εισοδήματα 855 εκ. ευρώ «εξαφανίστηκαν» μέσα σε έναν χρόνο παρά το γεγονός ότι αυξήθηκε ο αριθμός των φορολογούμενων που υπέβαλαν δήλωση το 2016 σε σχέση με το 2015. Από τα στατιστικά στοιχεία προκύπτει επίσης ότι 6 στα 10 νοικοκυριά δήλωσαν εισόδημα έως 12.000 ευρώ, ενώ 4 στους 10 βρίσκονται στα όρια της οικονομικής εξαθλίωσης με βάση τις φορολογικές δηλώσεις. Τέλος, λιγότεροι από ένας στους διακόσιους (το 0,4%) είναι οι πραγματικά πλούσιοι στην Ελλάδα, με εισόδημα άνω των 100.000 ευρώ, ενώ οι κροίσοι (με εισοδήματα 900.000) είναι 389.

ΕΚΛΟΓΕΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Για τα συνέδρια ΟΛΜΕ - ΔΟΕ

Το προσεχές διάστημα θα πραγματοποιηθούν στις ΕΛΜΕ και στους ΣΕΠΕ (πρωτοβάθμια σωματεία των εκπαιδευτικών δευτεροβάθμιας και πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης αντίστοιχα) εκλογές για την ανάδειξη αντιπροσώπων για τα συνέδρια των αντίστοιχων ομοσπονδιών, ΟΛΜΕ και ΔΟΕ. Η «Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών» συμμετέχει στην Α' και Ε' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης, στην Α' ΕΛΜΕ Δυτικής Αττικής, στον ΣΕΠΕ Κορυδαλλού-Αγίας Βαρβάρας και στον Ζ' ΣΕΠΕ Θεσσαλονίκης (στον οποίο θα γίνουν ταυτόχρονα και εκλογές για την ανάδειξη ΔΣ και αντιπροσώπων για το συνέδριο της ΕΔΟΘ, όπου η «Αντεπίθεση» έχει ήδη εκλέξει 2 αντιπροσώπους από την Α' και Ε' ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης).

Οι εκλογές γίνονται σε μια περίοδο που η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ για άλλη μια φορά είναι έτοιμη να ικανοποιήσει τις ορέξεις των τοκογλύφων δανειστών και να τσακίσει τα τελευταία ψήγματα εργατικών δικαιωμάτων. Στο μεταξύ, η ηγεσία του υπουργείου Παιδείας δείχνει αποφασιστικότητα και βιασύνη να υλοποιήσει όλες τις μνημονιακές δεσμεύσεις.

Η αξιολόγηση σε ρόλο «κόφτη» για εκπαιδευτικούς, μαθητές και σχολικές δομές

Η αξιολόγηση θα είναι το μέσο για να περάσουν όλες τις ακραία νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις στην εκπαίδευση. Οι προτάσεις του υπουργείου είναι πλήρως εναρμονισμένες — για διοικητικά, οικονομικά και παιδαγωγικά αυτόνομο σχολείο, το οποίο θα αξιολογείται — με αυτές του ΣΕΒ, της ΕΕ, του ΟΟΣΑ και της ΑΔΙΠ-ΠΔΕ (Αρχή Διασφάλισης της Ποιότητας στην Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση).

Σε έκθεση της ΕΕ τονίζεται ότι «κακώς έχει σταματήσει η αξιολόγηση σχολικών μονάδων και εκπαιδευτικών». Ο ΟΟΣΑ προτείνει περισσότερη αυτονομία της σχολικής μονάδας (σε προσωπικό, προγράμματα σπουδών και προϋπολογισμούς), χρηματοδότηση του σχολείου με βάση τις εγγραφές μαθητών (εκπαιδευτικά κουπόνια), αυτοαξιολόγηση και εξωτερική αξιολόγηση της σχολικής μονάδας, που θα συνδέεται με αυτή των εκπαιδευτικών. Ο ΣΕΒ προτείνει καθιέρωση εθνικών στρατηγικών στόχων, βάσει των οποίων θα αξιολογούνται τα σχολεία, επέκταση της μαθητείας, μείωση του μισθολογικού κόστους και αύξηση του ωραρίου των εκπαιδευτικών.

Η ΑΔΙΠΠΔΕ προτείνει ρόλο αξιολογητή για τους σχολικούς συμβούλους, αποσύνδεση της παιδαγωγικής επάρκειας από το πτυχίο, επαναφορά της δόκιμης φάσης του νεοδιόριστου, με παρακολούθηση από συμβούλους και «μέντορες», και ενίσχυση της «αυτονομίας» των σχολείων, με διαφοροποιημένη χρηματοδότηση και διαφοροποιημένο πρόγραμμα μαθημάτων έως και το 25% του αναλυτικού προγράμματος.

Επίσης, οι «δημιουργικές» εργασίες και η Θεματική Εβδομάδα αποβλέπουν στην καλλιέργεια κουλτούρας αξιολόγησης σε μαθητές και εκπαιδευτικούς.

Άμεσα ξεκινάει η αξιολόγηση των στελεχών της εκπαίδευσης, θα ακολουθήσει η αυτοαξιολόγηση των σχολείων και η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών. Οι συνέπειες θα είναι καταστροφικές: θα κλείσουν σχολεία, θα απολυθούν εκπαιδευτικοί, θα πεταχτούν εκτός εκπαιδευτικής διαδικασίας μαθητές.

Τα χειρότερα έρχονται...

Το «νέο» Λύκειο του «Εθνικού Απολυτηρίου» θα είναι ένα εξεταστικό κάτεργο, σχεδιασμένο να αποκλείσει ένα μεγάλο ποσοστό μαθητών και να οδηγήσει σε μαζικές συγχωνεύσεις-καταργήσεις, απώλειες οργανικών θέσεων και τελικά απολύσεις. Στα ΕΠΑΛ, η εφαρμογή της «μαθητείας» θα εξασφαλίζει στους εργοδότες φτηνό εργατικό δυναμικό, στο δημόσιο τζάμπα προσωπικό και θα εκπαιδεύει τη νέα γενιά να εργάζεται σε συνθήκες δουλοπάροικου.

Το 3ο Μνημόνιο δεν αντιμετωπίζεται με τις πολιτικές που κυριαρχούν στο συνδικαλιστικό κίνημα

Ο μνημονιακός και κυβερνητικός συνδικαλισμός των ΔΑΚΕ (ΝΔ), ΠΕΚ (ΠΑΣΟΚ) και ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ), σε αगाστή πλέον συνεργασία (και σε επίπεδο ΔΣ της ΟΛΜΕ), είναι το μακρύ χέρι κυβέρνησης-τρόικας μέσα στον κλάδο, διαλύει συνειδητά τα συνδικάτα και πρέπει με την ψήφο μας, και κυρίως με τη δράση μας, να τους στείλουμε οριστικά στο περιθώριο. Το ΠΑΜΕ (ΚΚΕ) συνεχίζει τη διασπαστική πολιτική των χωριστών κινητοποιήσεων και τις συκοφαντικές επιθέσεις ενάντια σε αγωνιστές και σωματεία που δεν ελέγχει. Καλλιεργεί την ηττοπάθεια, υπονομεύει κάθε ριζοσπαστικό αγώνα (όπως οι απεργίες του 2013) και παραπέμπει τα πάντα στην εκλογική του ενίσχυση. Οι Παρεμβάσεις (ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΜΛ-ΚΚΕ) φέρουν κι αυτές βαρύτατες ευθύνες για την κατάσταση του συνδικαλιστικού κινήματος των εκπαιδευτικών. Δεν έχουν καμία πολιτική αντιμετώπισης του γραφειοκρατικού και κυβερνητικού συνδικαλισμού. Η πολιτική τους, να πιέζουν μέσα στα ΔΣ τις δυνάμεις της αριστεράς για να ανασυγκροτήσουν το συνδικαλιστικό κίνημα, έχει αποτύχει πλήρως. Η μη ανάληψη από μεριάς τους, χρόνια τώρα, του καθήκοντος να αυτοοργανώσουν τους αγώνες με Επιτροπές Αγώνα και Απεργιακές Επιτροπές — που δεν θα είναι απλά συμπληρωματικά όργανα κάτω από τα ΔΣ, που θα σπάνε την αδράνεια που επιβάλλουν οι ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες και θα φέρνουν τους αγώνες στα χέρια των εκπαιδευτικών — σχεδόν τους αφαίρεσε τη δυνατότητα, παρ' όλη την εκλογική τους δύναμη, να κινητοποιούν τη βάση του κλάδου.

Ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος

Ο αγώνας για την αντιμετώπιση της βαρβαρότητας που βιώνουμε αλλά και για μια νικηφόρα αντεπίθεση απαιτεί από όλους μας να καταπααστούμε επίμονα και αποφασιστικά με την ανασυγκρότηση του συνδικαλιστικού κινήματος στην εκπαίδευση και την επίλυση των προβλημάτων του.

Η «Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών» καλεί να **στηρίξετε και να ψηφίσετε τα ψηφοδέλτιά της**, ώστε μαζί να προωθήσουμε ένα σχέδιο ανασυγκρότησης των σωματείων μας και των ΟΛΜΕ-ΔΟΕ, με στόχο την ενεργοποίηση όλο και περισσότερων συναδέλφων, τη στήριξη των Γενικών Συνελεύσεων, τη δημιουργία επιτροπών αγώνα, για την αποτελεσματική προετοιμασία και περιφρούρηση των απεργιών. Μόνο έτσι μπορούμε να προετοιμάσουμε μαζικές και ριζοσπαστικές κινητοποιήσεις, που θα κλιμακώνονται και θα συντονίζονται με όσους εργαζόμενους κινητοποιούνται ενάντια στα Μνημόνια, και να οικοδομήσουμε Πανεκπαιδευτικό Μέτωπο με γονείς, μαθητές, φοιτητές, εργαζόμενους για τη σωτηρία της δημόσιας εκπαίδευσης.

■ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

επίκαιρα...**Ανανέωση συμβάσεων διεκδικούν οι εργαζόμενοι σε «δομές φιλοξενίας»**

Την ανανέωση των συμβάσεων εργασίας τους διεκδικούν οι περίπου 430 εργαζόμενοι στις δομές φιλοξενίας προσφύγων του Ελαιώνα, της Μαλακάσας, του Σκαραμαγκά, του Σχιστού. «Εμείς οι εργαζόμενοι ποικίλων ειδικοτήτων, όπως ψυχολόγοι, κοινωνικοί λειτουργοί, εκπαιδευτικοί, διοικητικοί υπάλληλοι, υπάλληλοι γενικών καθηκόντων, καθαριότητας, φύλαξης και λοιπών αρμοδιοτήτων, που εργαζόμαστε στο πλαίσιο του κοινωφελούς προγράμματος του ΟΑΕΔ με οκτάμηνες συμβάσεις, που θα αρχίσουν να λήγουν από τις 12 Απριλίου, ζητάμε την παράτασή τους ή την ανανέωσή τους». Σε διαφορετική περίπτωση, όπως αναφέρουν, «ουσιαστικά καταργούνται οι υπηρεσίες φιλοξενίας και εγκαταλείπονται οι πρόσφυγες στο έλεος των ελάχιστων εργαζομένων των ΜΚΟ». Εκτός της ανανέωσης των συμβάσεων, ζητούν επίσης περισσότερο και μόνιμο προσωπικό.

Η Επιτροπή των Εργαζομένων συναντήθηκε με την αναπληρώτρια υπουργό Εργασίας, η οποία τους ανέφερε πως δεν υπάρχει, μέχρι αυτή τη στιγμή, δυνατότητα ανανέωσης ή παράτασης των συμβάσεων, λόγω δεσμεύσεων από το θεσμικό πλαίσιο (την τρόικα). Μετά το Πάσχα αναμένεται να γίνουν και νέες κινητοποιήσεις από την Επιτροπή των Εργαζομένων. Είναι προφανές πως αυτές οι δομές, μια μικρή δόση οξυγόνου σε μια αποπνικτική κατάσταση, ουσιαστικά θα «κλείσουν» αν οι συμβάσεις των εργαζομένων δεν ανανεωθούν. Η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, όπως είναι πλέον αυτονόητο, δεν έχει καμία πρόθεση να χειριστεί το μεταναστευτικό ζήτημα προς όφελος των μεταναστών.

Βίαιη επίθεση δολοφόνων Χρυσαιγιτών κατά φοιτητή

Άγρια επίθεση από ομάδα ατόμων δέχθηκε, γύρω στις 3 το μεσημέρι της 31ης Μαρτίου, ο Αντώνης Λάζαρης, 24χρονος φοιτητής, στην οδό Παπαδάκη στην Αθήνα. Τον χτύπησαν με μεγάλη βιαιότητα και τον τραυμάτισαν σοβαρά. Οι δράστες ήταν μέλη της Χρυσής Αυγής, και χτύπησαν τον φοιτητή ως αντίποινα για την επίθεση που εκδηλώθηκε το ίδιο πρωί με βαριοπούλες και μπογιές στα γραφεία της στη λεωφόρο Μεσογείων, αν και ο φοιτητής δεν είχε καμία ανάμειξη. Το πρωί του Σαββάτου συνελήφθη από άνδρες της ασφάλειας ένας από τους δράστες που ξυλοκόπησαν άγρια τον 24χρονο φοιτητή. Πρόκειται για έναν 42χρονο, ιδιοκτήτη της καφετέριας Bristol στους Αμπελοκήπους, η οποία είναι στέκι χρυσαιγιτών. Το Σάββατο 8 Απριλίου, πραγματοποιήθηκε αντιφασιστικό συλλαλητήριο με αφορμή αυτήν την επίθεση. Το συγκεκριμένο στέλεχος της Χρυσής Αυγής, που τελικά οδηγήθηκε στην φυλακή, είναι ο υπεύθυνος ασφαλείας των κεντρικών γραφείων των φασιστών, ένας από τους αρχηγούς των φασιστών στους Αμπελόκηπους, ενώ το 2012 είχε προσληφθεί ως μετακλητός υπάλληλος στο γραφείο του Μιχαολιάκου στη Βουλή. Οι υπόλοιποι 4-5 νεοναζί που συμμετείχαν στην εγκληματική επίθεση παραμένουν ελεύθεροι. Το εγκληματικό προσωπείο της νεοναζιστικής οργάνωσης, με τις πολυάριθμες δολοφονικές επιθέσεις ενάντια σε πρόσφυγες, φοιτητές, εργαζόμενους, αγωνιστές, κ.ά. δεν μπορεί πλέον να κρυφτεί πίσω από το «κοινοβουλευτικό» της προσωπείο. Η φασιστική οργάνωση πρέπει να ξεριζωθεί άμεσα. Ο αγώνας κατά του φασισμού είναι απαραίτητο τμήμα των αγώνων μας για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων μας.

VODAFONE: Η διοίκηση συνεχίζει τις μαζικές απολύσεις, οι εργαζόμενοι απαντούν με νέες κινητοποιήσεις

Μετά την επιτυχία της 24ωρης απεργίας σε Vodafone, Wind και Victus στις 4/4, οι εργαζόμενοι στη Vodafone βρίσκονται ξανά αντιμέτωποι με απολύσεις. Την Πέμπτη 6/4 έγιναν ακόμη δύο απολύσεις από το Τμήμα Εξυπηρέτησης Καταστημάτων (τηλεφωνικό κέντρο). Η μία συνάδελφος ήταν 10 χρόνια εργαζόμενη στην εταιρία, η δεύτερη 18. Αυτές οι απολύσεις έρχονται σε συνέχεια των 30 (και περισσότερων) έμμεσων ή άμεσων απολύσεων στη Vodafone το τελευταίο διάστημα.

Οι μεθοδεύσεις της διοίκησης για να επιβάλει τις απολύσεις ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο. Οι εργαζόμενες είχαν καλεσθεί σε συνάντηση στα κεντρικά της εταιρίας στο Χαλάνδρι, χωρίς να τους γνωστοποιηθεί το θέμα. Η μία συνάδελφος πήγε και βρέθηκε αντιμετώπι με αφόρητες πιέσεις των προϊσταμένων της και εκπροσώπου του HR, που έφτασαν στο σημείο να την κλειδώσουν στο γραφείο (!) για να αποδεχτεί την απόλυση. Κάτω από τους εκβιασμούς υπέγραψε, αλλά στη συνέχεια αποφάσισε να μην υποκύψει και ανακάλεσε. Οι προϊστάμενοι των απολυμένων είχαν εξαφανιστεί, είχαν κλείσει και τα τηλέφωνα τους, για να μην υποχρεωθούν να τους μιλήσουν στα ίσα και να τις κοιτάζουν κατάματα! Οι απολυμένες προχώρησαν σε καταγγελία στην Επιθεώρηση Εργασίας διεκδικώντας επαναπρόσληψη. Η τριμερής θα πραγματοποιηθεί στις 29/5 στην Επ. Εργασίας (Πατησίων 37).

Οι απολύσεις απαντήθηκαν με μαζική κινητοποίηση των εργαζομένων του κτηρίου της Αδριανείου (όπου εργάζονταν οι απολυμένες). Την Παρασκευή 7/4 ακολούθησε μαζικότατη συνέλευση κτηρίου με πάνω από 150 εργαζόμενους, δηλαδή τη συντριπτική πλειοψηφία του κτηρίου. Στη συζήτηση έγινε ξεκάθαρο ότι η εργοδοσία προχωράει με σχέδιο για μαζικές απολύσεις, από την αρχή του νέου οικονομικού έτους (το προηγούμενο έκλεισε τον Μάρτιο, εν μέσω απολύσεων)! Αν ξεκινάμε έτσι, ο κίνδυνος είναι τεράστιος για όλους μας. Το σχέδιο της διοίκησης έχει γίνει σαφές: **«Ξεκαθάρισμα» όλου του προσωπικού**

Η ΧΑ επιχειρεί να ανασυνταχθεί

Τη νύχτα στις 3 Απρίλη ομάδα δεκαπέντε φασιστών εισέβαλε σε σπίτι στη Γκοριτσά Ασπροπύργου, όπου έμεναν τέσσερις εργάτες γης. Τους ξυλοκόπησαν στο σώμα και το κεφάλι, μέχρι που έπεσαν στο πάτωμα αιμόφυρτοι. Κατά τη διάρκεια της δολοφονικής επίθεσης, το φασιστικό τάγμα εφόδου, όπως καταγγέλλουν οι εργάτες από το Πακιστάν, τους απειλούσε λέγοντάς τους: «Φύγετε! Να πάτε στη χώρα σας! Αν δεν φύγετε, θα σας κάψουμε ζωντανούς!»

Τέτοιες ρατσιστικές επιθέσεις έχουν αρχίσει από τον Αύγουστο, όπως δήλωσε ο πρόεδρος της Πακιστανικής Κοινότητας Ελλάδος, Τζαβέντ Ασλάμ, ενώ επίσης πρόσθεσε πως: «Μέχρι σήμερα ξέρουμε για περίπου 40 επιθέσεις, εκ των οποίων οι περισσότερες έχουν γίνει σε Ασπρόπυργο και Αχαρνές. Οι επιθέσεις αυτές είναι χωρίς καμία αμφιβολία ρατσιστικές και φασιστικές. Κυρίως, όμως, είναι ισλαμοφοβικές». Ενώ το τελευταίο διάστημα, από τα τέλη Μαρτίου και μετά, όλο και πιο συχνά πραγματοποιούνται επιθέσεις από φασιστικά τάγματα εφόδου εναντίον των μεταναστών εργατών στον Ασπρόπυργο.

Η επίθεση στους μετανάστες στον Ασπρόπυργο πραγματοποιήθηκε λίγες μέρες μετά την επίθεση στην Αθήνα, με θύμα τον 24χρονο φοιτητή Αλέξη Λάζαρη, ο οποίος κατά την επιστροφή του προς το σπίτι δέχτηκε δολοφονική επίθεση από το τάγμα εφόδου, που φύλαγε τα κεντρικά γραφεία στη Μεσογείων. Τον κυνήγησαν και τον χτύπησαν με μανία στο κεφάλι, λίγα στενά μακριά από εκεί.

Η Χρυσή Αυγή, παρότι η βαθιά κρίση του πολιτικού συστήματος στην Ελλάδα βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη και παρά την άνοδο άλλων ακροδεξιών κομμάτων στην Ευρώπη και την εκλογή του Τραμπ στις ΗΠΑ, βρίσκεται σε οργανωτική και εκλογική στασιμότητα, μετά την πρώτη δυναμική εμφάνισή της τα πρώτα χρόνια της κρίσης. Το φρένο στην ανάπτυξή της έχει μπει από το μαζικό αντιφασιστικό κίνημα,

που έχει κάποια κατοχυρωμένα δικαιώματα από πιο παλιά – Γενίκευση των χειρότερων εργασιακών σχέσεων («επεννοικιαζόμενοι» κ.λπ.) – Όλο και πιο χαμηλοί μισθοί. Αποφασίστηκε αποχή μέχρι τη λήξη της βάρδιας και νέα συνέλευση στις 9/4, για να συζητηθεί η συνέχιση του αγώνα. Η δεύτερη συνέλευση πραγματοποιήθηκε, αλλά με πολύ μικρότερη συμμετοχή.

Ο αγώνας στη Vodafone (όπως λίγες μέρες πριν ένας αντίστοιχος μεγάλος αγώνας στη Victus) είναι κομμάτι του αγώνα όλων των εργαζομένων: ενάντια στις απολύσεις, για δουλειά για όλους, αξιοπρεπείς μισθούς και συμβάσεις, σταθερή εργασία, ελευθερία οργάνωσης και κινητοποίησης, ενάντια στο απόλυτο «διευθυντικό δικαίωμα». Είχε σημαντικά χαρακτηριστικά, όπως μαζικότητα, ενεργή συμμετοχή των εργαζομένων, αποχή μέσα στο χώρο εργασίας και κατά τη διάρκεια της βάρδιας, απόρριψη προϊσταμένων/διοικητικών, αλλά και αδυναμίες, με σημαντικότερη την έλλειψη διάρκειας, καθώς ο αγώνας περιορίστηκε στα όρια ενός «ξεσπάσματος».

Αντιμέτωπη με την αυξανόμενη αντίσταση των εργαζομένων, η διοίκηση προσπαθεί να τους τρομοκρατήσει, γιατί φοβάται πως κάθε φορά που θα απολύει θα ξεσπούν κινητοποιήσεις. Έτσι, κάλεσε σε «Πειθαρχικό» τους συνδικαλιστές/εργαζόμενους που «μπήκαν μπροστά» για να οργανωθεί η αντίσταση, επικαλούμενη τον Κανονισμό Εργασίας, που μόνη της έχει συγκροτήσει και ουδέποτε έχει αναγνωριστεί από κάποιο Σωματείο. Η κλήτευση στο «Πειθαρχικό» μετεξελίχθηκε σε παράσταση διαμαρτυρίας, όπου συνδικαλιστές και εργαζόμενοι διαμήνυσαν στη διοίκηση πως είναι υπόλογη για τις απολύσεις, τη διάλυση των εργασιακών σχέσεων, τους πενιχρούς μισθούς των «ενοικιαζόμενων» συναδέλφων κ.ά.

Ο αγώνας ενάντια στις απολύσεις δε σταματά. Το επόμενο διάστημα, και ενόψει της συζήτησης των καταγγελιών των απολύσεων στην Επιθεώρηση Εργασίας, θα υπάρξουν νέες απεργιακές κινητοποιήσεις.

που αναπτύχθηκε κυρίως μετά την δολοφονία του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα, το οποίο επέβαλλε τις διώξεις σε βάρος του ηγετικού πυρήνα της ΧΑ, όπως και άλλων μελών της. Το αντιφασιστικό κίνημα έθεσε σε καθεστώς κοινωνικής απομόνωσης τη ναζιστική οργάνωση, ενώ με μαχητικές μορφές δράσης την κατέστειλε, ακόμα και σε περιοχές που προηγούμενως είχε ισχυρές προσβάσεις, όπως στον Άγιο Παντελεήμονα, με αποτέλεσμα την αδρανοποίησή της για μεγάλο διάστημα.

Η πολιτική και οικονομική κρίση στη χώρα και η ταυτόχρονη άνοδος ακροδεξιών κομμάτων στην υπόλοιπη Ευρώπη και η εξευτελισμός των αξιών του εργατικού κινήματος από τον ΣΥΡΙΖΑ, δημιουργεί ένα ευνοϊκό για αυτήν περιβάλλον. Έτσι η άνεση, στα όρια της ασυλίας, που έχει προσφέρει στη Χρυσή Αυγή η αστική δικαιοσύνη, την οδηγεί στην επιλογή να επιχειρήσει να ανασυντάξει τις δυνάμεις της στο δρόμο, τρομοκρατώντας με τα τάγματα εφόδου, όπως την δίδαξε η εμπειρία των πρώτων χρόνων της εκλογικής της ανόδου, προσδοκώντας να παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό, από το οποίο έχει παραγκωνιστεί εδώ και καιρό.

Οι φασίστες της Χρυσής Αυγής αποτελούν την τελευταία εφεδρεία του μνημονιακού καθεστώτος και δε θα διστάσει να την χρησιμοποιήσει αν αντιληφθεί ότι αμφισβητείται η εξουσία του. Η ΧΑ θέλει σπείρει τον τρόμο σε πρόσφυγες, μετανάστες αλλά και σε όσους αγωνίζονται. Για αυτό, μαζικά, ενωτικά, μαχητικά, με το αποτελεσματικό όπλο του ενιαίου εργατικού μετώπου πρέπει να επιστρέψουμε το φόβο στο δικό τους στρατόπεδο. Ο φασισμός δεν τσακίζεται στα λόγια, ούτε σε εκλογικό ή δικαστικό επίπεδο. Ο αντιφασιστικός αγώνας διεξάγεται καθημερινά στα σχολεία, στις σχολές, στη δουλειά και περνά μέσα από την συντριβή των ταγμάτων εφόδου στο δρόμο.

Από την δράση μας

ΤΗΛΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΕΣ

Απολογισμός της απεργίας στις 4 Απρίλη Συνεχίζουμε-Δυναμώνουμε τον αγώνα

Οι δυναμικές κινητοποιήσεις στη Victus με απεργίες και αποχές διάρκειας μιας εβδομάδας στα τέλη Μάρτη-αρχές Απρίλη κορυφώθηκαν με την κοινή, συντονισμένη **24ωρη Απεργία στις 4 Απρίλη στις μητρικές Vodafone-Wind και στη θυγατρική Victus**. Ήδη από τις 27 Μάρτη η ΓΣ των απεργών εργαζομένων της Victus είχε αποφασίσει αυτή την απεργία και απηύθυνε κάλεσμα στους συναδέλφους στις Wind και Vodafone να απεργήσουμε από κοινού.

Ακολούθησε σύσκεψη που συγκάλεσε η Επιτροπή Εργαζομένων της ΓΣ της Victus με σωματεία που δραστηριοποιούνται στις 3 εταιρίες για την οργάνωση και πραγματοποίηση της κοινής απεργίας. Εκεί, οι εκπρόσωποι του πασεwind αρνήθηκαν να προκηρύξουν απεργία στις 4 Απρίλη με διάφορες προφάσεις. Και τι δεν ακούσαμε: Ότι «το πασεwind βρίσκεται σε εκλογές»! Λες και θα ήταν η πρώτη φορά που θα απεργούσαμε εν μέσω εκλογών λόγω έκτακτων προβλημάτων. Ότι «δεν προλαβαίνουν να κάνουν ΓΣ»! Είχαν προηγηθεί ήδη απεργίες και αποχές μιας εβδομάδας στη Victus και ακολουθούσε ακόμη μια εβδομάδα προετοιμασίας μέχρι τις 4 Απρίλη, χρόνος υπεραρκετός για την προετοιμασία όποιου ήθελε να απεργήσει. Άλλωστε μετά τις 4 Απρίλη ερχόταν το Πάσχα, οπότε το κλίμα θα ξεφούσκωνε. Ότι «δεν έχει χτιστεί η απαραίτητη εμπιστοσύνη μεταξύ των Σωματείων και χρειάζεται χρόνος γι αυτό»! Τα σχόλια περισσεύουν, αρκεί να μετρήσει κανείς το πλήθος των απολύσεων που πραγματοποιήθηκαν τον προηγούμενο μήνα και στις 3 εταιρίες... Ταυτόχρονα συζητούσαν ανοιχτά με το «κίτρινο» σωματείο της Victus, ακόμα και αν μπορεί να βρεθεί τρόπος να ακυρωθεί η απεργία στη Victus.

Την ίδια αρνητική στάση κράτησαν και οι «ταξικές» δυνάμεις, **ΠΑΜΕ, ΣΕΤΗΠ και «Ταξική Ενότητα»**. Μας διαβεβαίωσαν όμως ότι το ΣΕΤΗΠ θα κηρύξει Παναττική Απεργία, κάποια στιγμή στο αόριστο μέλλον (μην φας, έχουμε γλάρο)! Μάλιστα ο πρόεδρος του ΣΕΤΗΠ είχε το θράσος να κατηγορήσει τους εργαζόμενους της Victus (που είχαν ήδη κλείσει μια εβδομάδα συνεχών κινητοποιήσεων) ότι δήθεν δεν είναι έτοιμοι για απεργία! Ε, βέβαια, δεν είναι καν σαν τα λιοντάρια του ΣΕΤΗΠ, που άλλο δεν ξέρουν παρά να κολάνε πίσω από τις κινητοποιήσεις άλλων σωματείων και να τις παρουσιάζουν για δικές τους! Όσο για το ΕΚΑ (το ΠΑΜΕ είναι πρώτη δύναμη), απολύτως άφαντο. Ούτε ένα ψήφισμα συμπαρατάσης, για τα μάτια του κόσμου.

Φυσικά, το **Ενιαίο Σωματείο**, που στήριξε με όλες του τις δυνάμεις τις κινητοποιήσεις στη Victus, ανταποκρίθηκε από την πρώτη στιγμή στο κάλεσμα των εργαζομένων και κήρυξε απεργία και στις 3 εταιρίες στις 4 Απρίλη. Από τις υπόλοιπες δυνάμεις, μόνο το **πασεvodafone** προκήρυξε και πραγματοποίησε απεργία στις 4 Απριλίου, συντονίζοντας τα βήματά του με τις κινητοποιήσεις στη Victus.

Έτσι, και παρά τα εμπόδια που επιχειρήθηκαν, η απεργία πραγματοποιήθηκε από κοινού στις 3 εταιρίες, αφού με τη στήριξη και κάλυψη του Ενιαίου Σωματείου έκλεισε και η Wind. Ο κοινός αγώνας των εργαζομένων ισχυροποιήθηκε, πρώτη φορά μέχρι τώρα πήρε τέτοια έκταση, έθεσε νέα δεδομένα για συνέχεια. Από νωρίς το πρωί, όλες σχεδόν οι εγκαταστάσεις των 3 εταιριών (σύνολο 8 κτίρια) σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη έμειναν κλειστές. Οι διοικήσεις αυτή τη φορά απέφυγαν τις ανοιχτές προκλήσεις. Περιορίστηκαν να βάζουν όσους μπορούσαν να δουλέψουν από απόσταση. Σίγουρα, σε αυτό συνέβαλε η ισχυρή κινητοποίηση στη Victus και το πολύ θετικό κλίμα στις περιόδους προετοιμασίας της κοινής απεργίας.

Αυτός ο κύκλος κινητοποιήσεων πέτυχε να φέρει τους εργαζόμενους σε πραγματική ετοιμότητα για νέες επιθέσεις. Αυτό φάνηκε λίγες μέρες μετά, με τις νέες απολύσεις στη Vodafone και την δυναμική απάντηση των εργαζομένων. Όμως, ο αγώνας πρέπει να συνεχιστεί και να δυναμώσει. Για το Ενιαίο Σωματείο, δεν φτάνει απλά μια έκρηξη, όσο έντονη κι αν είναι – και μετά να επιστρέψουμε σε μια «κανονικότητα». Χρειάζεται σχέδιο, επιμονή, αποφασιστικότητα, για να φτάσουμε σε πραγματικές νίκες, να ανακόψουμε τις επιθέσεις της εργοδοσίας. Πρέπει να στηρίζουμε μέχρι τέλους τους απολυμένους συναδέλφους (ήδη οι 3 από τους 8 απολυμένους της Victus έχουν καταγγείλει την απόλυσή τους). Να προετοιμάσουμε το έδαφος για ακόμη πιο δυναμικές μορφές κινητοποιήσεων (καταλήψεις, αποκλεισμούς δρόμων κ.α.). Να βγάλουμε τον αγώνα προς όλους τους εργαζόμενους, που τους φλομώνουν με ψέματα για την πραγματικότητα που επικρατεί σ' αυτές τις εταιρίες.

ΑΥΤΗ Η ΜΑΧΗ ΠΡΕΠΕΙ ΚΑΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΚΕΡΔΗΘΕΙ.

■ Σοφία Θεοδωροπούλου, εργαζόμενη Victus, μέλος ΔΣ Ενιαίου Σωματείου Vodafone-Wind-Victus

Η 2η αξιολόγηση εξελίσσεται σε τραγέλαφο για τη συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και σε καρμανιόλα για τα δικαιώματα εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Στις 7/4, στο Eurogroup στη Μάλτα, η συγκυβέρνηση προχώρησε σε μια «άτυπη» ή «κατ' αρχήν» συμφωνία, που περιλαμβάνει την εκ των προτέρων νομοθέτηση νέων μέτρων για το 2019 και 2020, μετά τη λήξη του 3ου Μνημονίου το 2018. Πέρα από το πρωτοφανές του πράγματος –να ψηφίζονται εκ των προτέρων μέτρα– αυτό το 4ο μνημόνιο δεν συνοδεύεται από νέα δανειοδότηση. Επιπλέον, υπάρχουν άλλες έξι αξιολογήσεις για να κλείσει το 3ο μνημόνιο και αν σε κάθε μία προστίθενται νέα ληστρικά μέτρα (και η συγκυβέρνηση τα δέχεται «σκληρά διαπραγματευόμενη»), τότε γίνεται φανερό ότι δεν υπάρχει τέλος στη μνημονιακή λαίλαπα κάτω από την οποία ζουν οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Στην «κατ' αρχήν» αυτή συμφωνία, η συγκυβέρνηση συμφώνησε να πετσοκόψει το 2019 τις καταβαλλόμενες συντάξεις με βάση τον επανυπολογισμό τους με τον νέο νόμο Κατρούγκαλου. Το μέτρο αυτό θα αποδώσει 1% του ΑΕΠ, περίπου 1,8 δις. Στην πραγματικότητα, δεν θα είναι μόνο 1,8 δις, καθώς θα υπολογιστεί στο αυξημένο ΑΕΠ του 2019, ενώ σε αυτό το ποσό θα προστεθούν και τα έσοδα που θα χαθούν από τη φορολογία των πετσοκομμένων συντάξεων, δηλαδή θα ξεπερνά τα 2 δις. Η πολλοστή αυτή μείωση των συντάξεων – ήδη έχουν επιβληθεί στα μνημονιακά χρόνια 12 μειώσεις– θα τις καταντήσε πλέον

βοηθήματα. Οι μειώσεις θα αφορούν 1,4 εκατομμύρια συνταξιούχους και θα φτάσουν έως και 40% (από 5 έως 620 ευρώ).

Επιπλέον, η συγκυβέρνηση συμφώνησε μείωση του αφορολόγητου για το 2020 (η δεύτερη που επιβάλλει) από 8.636 ευρώ που είναι σήμερα για άγαμους, στις 5.600 ευρώ. Η έκπτωση φόρου από 2.100 θα πέσει στα 1.300 ευρώ. Έτσι θα πληρώνουν φόρο και αυτοί που έχουν μηνιαίο εισόδημα 392 ευρώ. Αν δεν επιτευχθεί το πρωτογενές πλεόνασμα 3,5% το 2018, τότε το σύνολο των μέτρων θα εφαρμοστεί από το 2019. Αντίστοιχα, αν το καλοκαίρι του 2019 εκτιμηθεί ότι το πρωτογενές πλεόνασμα του 2019 θα είναι κάτω από 2,5%, τότε θα επισπευσθεί η μείωση του αφορολόγητου.

Η συζήτηση κινήθηκε γύρω από αυτά τα μέτρα, συσκοτίζοντας τα μέτρα της 2ης αξιολόγησης, που το κύριο μέρος τους ήταν τα εργασιακά, ο συνδικαλιστικός νόμος και η απελευθέρωση των απολύσεων. Μέτρα σημαντικά για την ίδια την ύπαρξη των εργαζομένων. Γι' αυτά, το μόνο που ειπώθηκε ήταν η επαναφορά των συλλογικών συμβάσεων το δεύτερο εξάμηνο του 2018, ενώ το ΔΝΤ μετέθεσε τη συζήτηση για τις ομαδικές απολύσεις, τον συνδικαλιστικό νόμο και την ανταπεργία μετά το κλείσιμο των δημοσιοοικονομικών.

Χωρίς να διευκρινιστούν, έμειναν και άλλα ακανθώδη ζητήματα, όπως το για

πόσα χρόνια θα επιτυγχάνονται πρωτογενή πλεονάσματα, καθώς και το ύψος αυτών. Το ελάχιστο χρονικό όριο έχει οριστεί έως το 2021, αλλά για το ανώτατο ο Σόιμπλε προτείνει τα 10 χρόνια. Επίσης, δεν συζητήθηκαν τα μέτρα για τη βιωσιμότητα του χρέους, γύρω από τα οποία υπάρχει και η διαφωνία ΔΝΤ και Γερμανίας.

Το χειρότερο όλων είναι ότι η συγκυβέρνηση παρουσίασε αυτήν τη συμφωνία ως ανώδυνη για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, λέγοντας ότι για κάθε αρνητικό μέτρο θα παίρνεται και ένα αντισταθμιστικό μέτρο (τα περίφημα αντίμετρα)! Η τεράστια απάτη σε αυτό είναι ότι για να εφαρμοστεί και το παραμικρό από αυτά –άλλωστε πρόκειται απλώς για μέτρα διαχείρισης της ακραίας φτώχειας– πρόκειται να πληρώνουν οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πολλαπλάσια! Έτσι, για να δοθεί το 1% του ΑΕΠ το 2019 για αντίμετρα, θα πρέπει προηγουμένως να «πάρουν» από το αίμα των εργαζομένων το 3,5% του ΑΕΠ για το πρωτογενές πλεόνασμα το 2018. Αντίστοιχα, για το 1% του 2020 χρειάζεται πλεόνασμα 4,5% το 2019! Αφού λοιπόν φτωχύνουν το σύνολο της κοινωνίας, θα προχωρούν σε κινήσεις ελεημοσύνης και διαχείρισης της ακραίας φτώχειας που διαρκώς θα επεκτείνεται. Ανάμεσα στα αντίμετρα φιγουράρουν η μείωση της συμμετοχής των συνταξιούχων στα φάρμακα και οι νέοι

τύπου θέσεις ανακύκλωσης της ανεργίας για τζάμπα εργασία στους εργοδότες.

Αυτή τη νέα και χωρίς τέλος επιδρομή σε ό,τι έχει απομείνει από το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, την παρουσίασε η συγκυβέρνηση ως επιτυχία της «διαπραγματεύσεως» της, ως προχώρημα του κλεισίματος της 2ης αξιολόγησης, που οι «κακοί» θεσμοί καθυστέρουσαν. Επιτυχία που την επιβουλεύονται οι παλιοί μνημονιακοί της αντιπολίτευσης, κατηγορώντας την κυβέρνηση για καθυστέρηση λόγω «ιδεολογικών» εμμονών. Εκεί όμως που πραγματικά παραληρεί η κυβέρνηση είναι όταν ισχυρίζεται ότι «θα βγάλει τη χώρα από την οικονομική κρίση», ότι επιτέλους θα δώσει βαρύτητα στην «αναπτυξιακή πορεία» κ.ά. Πώς θα γίνουν αυτά με τη διαρκή πτώση της κατανάλωσης, τα λουκέτα και τις χρεοκοπημένες επιχειρήσεις, την κατάσταση των τραπεζών με την αδυναμία χρηματοδότησης των επιχειρήσεων, τα «κόκκινα δάνεια», τη μείωση των καταθέσεων, την αύξηση των οφειλών στην εφορία και ασφαλιστικά ταμεία, την ανεργία να επιμένει σε υψηλά επίπεδα, την πλήρη εκποίηση των δημοσίων επιχειρήσεων (και τώρα της ΔΕΗ);

Το δίχως άλλο, αυτή η κυβέρνηση ενδιαφέρεται μόνο για την παραμονή της για μερικούς μήνες ακόμη στην εξουσία και τις καρέκλες. Το μόνο πραγματικά που διαπραγματεύτηκε ήταν τα μέτρα να μην εφαρμοστούν το 2019, καθώς είναι εκλογική χρονιά. Εργαζόμενοι και νεολαία πρέπει με ριζοσπαστικούς αγώνες να ανατρέψουμε αυτή την άθλια κυβέρνηση.

ΚΚΕ

«ΜΕ ΤΟ ΕΥΡΩ.... ΚΑΛΥΤΕΡΑ!»

λυσσασμένα υπέρ της.

Το ΚΚΕ, τις δεκαετίες του 1990 και του 2000, πρόβαλε το ζήτημα της εναντίωσης-αποδέσμευσης από την ΕΕ σαν την κεντρικότερη του θέση. Θα περίμενε λοιπόν κανείς, τώρα που αυτό το θέμα –και ιδιαίτερα το ευρώ– έχει γίνει πράγματι ένα κεντρικό ζήτημα για ολοκληρή την ελληνική κοινωνία, να εντείνει ακόμη περισσότερο αυτή την θέση του.

Αντίθετα, το ΚΚΕ έχει προχωρήσει σταδιακά από το 2013 σε μια άμβλυση των θέσεών του για αυτό το ζήτημα. Ξεκινώντας από τις γνωστές του αμφισβησίες, ντυμένες πάντοτε με έναν υπερεπαναστατικό μανδύα, διατύπωνε ότι «είτε με ευρώ είτε με δραχμή, το ζήτημα είναι ποιος θα έχει την εξουσία, αν δηλαδή θα έχουμε σοσιαλισμό ή καπιταλισμό». Το 2015 προχώρησε ακόμη περισσότερο, όταν ο γ.γ. του κόμματος, Δ. Κουτσούμπας, δήλωσε πως το ΚΚΕ ήταν ενάντια σε μια έξοδο από το ευρώ εκείνη τη στιγμή, γιατί οι επιπτώσεις θα ήταν επιζήμιες για τον ελληνικό λαό. Στο 20ό Συνέδριο, που πραγματοποιήθηκε φέτος, το ΚΚΕ σφράγισε και επίσημα τον εναγκαλισμό του με την αστική τάξη πάνω στο κομβικό ζήτημα της αστικής εξουσίας στην Ελλάδα αυτή τη στιγμή. Η απόφαση του Συνεδρίου λέει:

«Από τη μετάβαση είτε σ' ένα «διπλό νόμισμα» [...] και –στη συνέχεια– σ' ένα αμιγώς εθνικό νόμισμα [...], μεγάλος χαμένος θα είναι και πάλι ο λαός [...]. Στην περίπτωση αλλαγής νομίσματος, το λαϊκό εισόδημα θα εξανεμιστεί [...]. Το μεγάλο κεφάλαιο είναι αυτό που θα βγει και σε αυτή την περίπτωση κερδισμένο».

Αν από αυτό το απόσπασμα αφαιρέσει

κανείς την άποψη για το ποιος θα ωφεληθεί –που έτσι κι αλλιώς δεν τεκμηριώνεται– το απόσπασμα θα μπορούσε να είναι κάλλιστα από ένα λογύδριο του Πορτοσάλτε, του Μητσotάκη, του Τσίπρα, ή ακόμη και σποτάκι των «Μένουμε Ευρώπη»!

Πάνω στο ζήτημα του ευρώ και της επιστροφής ή όχι σε εθνικό νόμισμα, πρέπει να ξεκαθαριστούν κάποια πράγματα:

Πρώτον, το ευρώ και η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι αυτή τη στιγμή τα σημαντικότερα εργαλεία του ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού για τη διεξαγωγή της τρομακτικής επίθεσης που εξαπολύουν εναντίον της εργατικής τάξης. Αυτό συνειδητοποιείται, κάθε μέρα και περισσότερο, από τους ίδιους τους εργαζόμενους (είναι ενδεικτικές ακόμα και οι δημοσκοπήσεις).

Δεύτερον, ειδικά για την Ελλάδα, αλλά και για όλες τις χώρες που βρίσκονται στις «χαμηλότερες ταχύτητες» της ΕΕ, το ευρώ αποτελεί και τον βασικότερο εκβιασμό προκειμένου να αποδέχονται ή να υφίστανται τα μνημόνια.

Τρίτον, και σαν λογικό συμπέρασμα από τα δύο προηγούμενα, είναι αδύνατον να υπάρξει σήμερα ένα επαναστατικό, ή έστω «φιλεργατικό» πρόγραμμα χωρίς αυτό να περιλαμβάνει την ολομέτωπη σύγκρουση με τη δικτατορία των Βρυξελλών και την επιστροφή σε εθνικό νόμισμα. Διαφορετικά είναι σαν να υποστηρίζει κανείς ότι μπορεί σήμερα η εργατική τάξη να παλέψει για τον σοσιαλισμό χωρίς να αντιταχθεί π.χ. στα μνημόνια, δηλαδή στις άμεσες συνέπειες που νιώθει στο πετσί της.

Τέταρτον, έχει όντως τεράστια σημασία το πώς θα βγούμε από το ευρώ, ποιος θα έχει την εξουσία και τα μέσα παραγωγής στα χέρια του. Με αυτήν την έννοια, χρειάζεται μια

κάθετη διαφοροποίηση από απόψεις στην Αριστερά που λένε ότι αρκεί η επιστροφή στο εθνικό νόμισμα για να λυθεί η κρίση (βλ. άλλο άρθρο στο παρόν φύλλο). Είναι αναμφισβήτητο ότι μία έξοδος υπό την εξουσία της αστικής τάξης (όπως π.χ. με το σχέδιο Σόιμπλε) πράγματι θα συνοδευόταν από μια τρομακτική νέα επίθεση στα εργατικά δικαιώματα. Αυτό όμως δεν μπορεί να έχει παρά το χαρακτήρα της προειδοποίησης προς τους εργαζόμενους, ότι η μάχη που έχουμε να δώσουμε είναι πολύ σκληρή. Όχι ότι δεν έχει σημασία να φύγουμε από το ευρώ αν δεν έρθει ο σοσιαλισμός (κάτι τέτοιο είναι επεικώς βλακώδης διατύπωση), αλλά αντίθετα: Ότι η αναγκαία άμεση έξοδος από το ευρώ πρέπει να είναι ένα κομμάτι ενός συνολικότερου σχεδίου για την αλλαγή της εξουσίας, για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων που θα συνοδεύσει αυτό το μέτρο με μια σειρά άλλων αναγκών για την επιβίωση της κοινωνίας μέτρων (εθνικοποιήσεις τραπεζών, εργατικός έλεγχος κ.λπ.), αλλά και για την αντιμετώπιση των επιθέσεων που οι ιμπεριαλιστές και η αστική τάξη θα εξαπολύσουν στον ελληνικό λαό όταν κάνει αυτήν την επιλογή.

Το ΚΚΕ, με το 20ό του Συνέδριο επιβεβαιώνει για ακόμη μια φορά τον ιστορικό του ρόλο: να σπεύδει να παίξει τον ρόλο του στυλοβάτη του αστικού καθεστώτος, όπου και όταν αυτό χρειαστεί. Ας του προτείνουμε λοιπόν για την εκλαίκευση της πολιτικής του, να υιοθετήσει κι εκείνα τα γελοία σποτ που το 2001-02 σφυροκοπούσαν τα μυαλά των τηλεθεατών, με τον Σπ. Παπαδόπουλο να επαναλαμβάνει χαμογελαστός: «Με το ευρώ καλύτερα!».

■ Πάννης Σ.

Το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης το 2008 ανέδειξε ως ένα εκ των κορυφαίων ζητημάτων το μέλλον της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του κοινού νομίσματός της, του ευρώ. Αυτά που για δεκαετίες θεωρούνταν ως δεδομένα, και που οι μόνοι που τα αμφισβητούσαν ήταν κάποια αριστερά κόμματα και οργανώσεις (κι αυτό συνήθως σε ένα θεωρητικό-ιδεολογικό επίπεδο), εισέβαλλαν στην πολιτική ζωή, και χωρίζουν τώρα στα δύο τις κοινωνίες όλης της ευρωπαϊκής ηπείρου. Από τον φτωχό Νότο μέχρι τις ναυαρχίδες του ευρωενωσιακού οικοδομήματος (βλ. Γαλλία), τεράστιες εργατικές και λαϊκές μάζες περνάνε από μία επιφυλακτικότητα σε μια συνειδητή αντίθεση στις πολιτικές ή ακόμη και στην ίδια την ύπαρξη της ΕΕ, η οποία βλέπει να χάνει τη μία μάχη μετά την άλλη (βλ. ελληνικό και ιταλικό δημοψήφισμα, Brexit κ.λπ.).

Η αλήθεια είναι ότι σε μεγάλο αριθμό αυτών των χωρών, το αντι-ΕΕ αίσθημα (το οποίο -ας σημειωθεί- έχει οξυνθεί τα τελευταία χρόνια) χαρακτηρίζεται από διάφορους λόγους, ο κυριότερος όμως είναι η άρνηση της Αριστεράς στην Ευρώπη, συμπεριλαμβανομένης συχνά και της Ακρας Αριστεράς, να πάρει μια σαφή θέση εναντίον της ΕΕ και των πολιτικών που επιβάλλει – όταν δεν τάσσεται

Η θεωρητική συζήτηση για την έξοδο της χώρας μας από το ευρώ και την ΕΕ έχει αναζωπυρωθεί το τελευταίο διάστημα, κυρίως για δύο λόγους: α) γίνεται ολοένα και περισσότερο φανερό ότι τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η ΕΕ είναι πλέον ανυπέρβλητα, και ότι η ίδια οδεύει σταδιακά προς τη διάλυση ή, τουλάχιστον, προς μια αργόσυρτη διαδικασία αποσύνθεσης και β) εξαπλώνεται η τρομακτική συνειδητοποίηση από ευρύτερες εργαζόμενες μάζες ότι η εξοντωτική οκταετία των τριών μνημονίων όχι μόνο δεν τελειώνει αλλά καθίσταται διαρκής. Ειδικά το 4ο Μνημόνιο έρχεται να επιβεβαιώσει ότι το μέλλον θα είναι ακόμη πιο εξουθενωτικό, ακόμη πιο σκοτεινό, ακόμη πιο τρομακτικό. Κι αυτό το αίσθημα πλήρους αδιεξόδου, ανυπόφορης ασφυξίας αγκαλιάζει ολοένα και ευρύτερα λαϊκά στρώματα, με αποτέλεσμα να γενικεύεται η απαίτηση εξόδου από την ΕΕ και το ευρώ.

Στα αστικά πολιτικά επιτελεία η ανησυχία εξαπλώνεται (αν και δεν συνοδεύεται και από έναν αντίστοιχο προβληματισμό και, πολύ περισσότερο, από ανάδειξη αντίστοιχων πολιτικών δυνάμεων) και σίγουρα αρχίζουν να γίνονται κάποιες δεύτερες σκέψεις. Παρ' όλα αυτά, η εμμονή με το ευρώ και την ΕΕ παραμένει ακλόνητη, ακόμη και τώρα που είναι πλέον δεδομένο ότι, ακόμη κι αν δεν διαλυθεί η ΕΕ, στην καλύτερη περίπτωση θα μετασχηματιστεί σε ΕΕ «πολλαπλών ταχυτήτων», με την χώρα μας φυσικά στην τελευταία ταχύτητα. Αυτή η εμμονή, η τυφλή άρνηση των αστών να αναγνωρίσουν την κατάσταση και να αρχίσουν τις αναγκαίες και αναπόφευκτες προσαρμογές στην πολιτική τους, η παθητική και παραλυτική στάση τους απέναντι στην πραγματικότητα, εγκυμονούν τεράστιους κινδύνους για το εργατικό κίνημα και τις φτωχές λαϊκές μάζες. Μια απότομη έξοδος από την ΕΕ, ένα πέταγμα της χώρας στον σκουπιδοτενεκέ της τελευταίας ταχύτητας ή μια αιφνίδια διάλυση της ΕΕ, θα έσπρωχναν ελληνική αστική τάξη να αντιμετωπίσει πανικόβλητη και απροετοίμαστη την κατάσταση με έκτατα μέτρα, με μια εμφύθυνση ή ολοκλήρωση της επιταχυνόμενης αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης.

Ωστόσο και στην πλευρά του εργατικού κινήματος στη χώρα μας, ή τουλάχιστον στις πολιτικές δυνάμεις που μιλούν εξ ονόματός του, η κατάσταση δεν είναι καθόλου εύκολη. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία έχει ταχθεί ήδη με την ΕΕ, ενώ το ΚΚΕ πολεμά λυσσασμένα κάθε πρόθεση εξόδου από την ΕΕ και το ευρώ (έστω κι αν τη ντύνει με «θεωρητικά» αντικαπιταλιστικά κουρέλια). Η έξοδος από την ΕΕ, ή τουλάχιστον από το ευρώ, έχει γενικευτεί σε επίπεδο εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, αν και σε γενικές γραμμές με μεγάλη καθυστέρηση. Παρ' όλα αυτά επικρατεί ακόμη μεγάλη σύγχυση. Οι διάφορες προτάσεις εξόδου που εμφανίζονται από πολιτικές δυνάμεις και ανεξάρτητους διανοούμενους πάσχουν στα εξής σημεία: α) υποτιμούν το κόστος της εξόδου από το ευρώ και την ΕΕ, και κατ' επέκταση μέτρα για την αντιμετώπισή του, β) υποτιμούν την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού ή, πιο γενικά, και συνεπώς ακόμη χειρότερα, αποστασιοποιούνται από μια μαρξιστική ερμηνεία της οικονομικής κρίσης, γ) εντάσσουν την πολιτική διαχείριση της εξόδου σε μια καθαρά ρε-

Οι προϋποθέσεις για την αναγκαία Έξοδο από Ευρώ-ΕΕ

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

φομιστική προοπτική ή ευτελίζουν το Μεταβατικό Πρόγραμμα, δηλαδή το επαναστατικό πρόγραμμα, υποβαθμίζοντάς το σε ένα σταδιακό πρόγραμμα εξημέρωσης του ελληνικού καπιταλισμού, κατά το οποίο υποτίθεται ότι θα απαλλαγεί από τις εγγενείς αντιφάσεις του.

Μια λανθασμένη θεωρία για το χρήμα/νόμισμα

Η υποτίμηση της εξόδου από το ευρώ και την ΕΕ οφείλεται σε μια μη μαρξιστική αντίληψη για το χρήμα/νόμισμα, που θεωρεί ότι το νόμισμα, στην περίπτωσή μας το ευρώ, δεν είναι παρά ένα απλό μέσο ανταλλαγής (οι περισσότεροι βέβαια θεωρητικοί αυτής της αντίληψης γνωρίζουν γενικά τη μαρξιστική θεωρία, αλλά δεν την εφαρμόζουν – αυτή η αντίφαση εγείρει πολλά ερωτηματικά για την εντιμότητα της ανάλυσής τους). Το νόμισμα (πέρα από γενικό ισοδύναμο, μέτρο της αξίας, κ.ά.) εκφράζει/αντανανκλά τη μέση παραγωγικότητα μιας χώρας, κατά συνέπεια τη δομή της οικονομίας της, τις υποδομές, τη διάρθρωση της συσσώρευσης του κεφαλαίου, τους συσχετισμούς δύναμης με τις άλλες ανταγωνιστικές οικονομίες, τον τρόπο άντλησης της υπεραξίας (τη «διαχείριση» της εργατικής τάξης), την συγκέντρωση και συγκεντροποίηση του κεφαλαίου – ακόμη, και πιο γενικά, το στάδιο όπου βρίσκεται το καπιταλιστικό σύστημα και τη φάση ανάπτυξής του.

Ο ελληνικός καπιταλισμός και η ελληνική αστική τάξη βρίσκονται ήδη 27 χρόνια εντός της ΕΕ και 15 χρόνια περίπου εντός του ευρώ, και, κατά συνέπεια, αφενός έχει απωλεσθεί/εγκαταλειφθεί ένα τμήμα της αστικής κυριαρχίας στους ευρωπαϊκούς θεσμούς, αφετέρου ο ελληνικός καπιταλισμός έχει ενσωματωθεί στον εσωτερικό καταμερισμό εργασίας της ΕΕ (έστω κι αν αυτό πήρε την μορφή της περιθωριοποίησής του) και στη δομή της ευρωπαϊκής οικονομίας (ιδιαίτερα την κυριαρχία του χρηματοπιστωτικού τομέα). Έτσι, η έξοδος από το ευρώ θα προκαλέσει ένα πολλαπλό σοκ στον ελληνικό καπιταλισμό, όχι μόνο ιδεολογικό, αλλά οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό. Χρειάζεται μια νέα πορεία, εύρεση νέων αγορών, νέων προμηθευτών πρώτων υλών, νέας δομής στην συσσώρευση του κεφα-

λαίου (στις επενδύσεις), νέα διάρθρωση της παραγωγής, νέες μορφές άντλησης υπεραξίας, νέες σχέσεις ταξικής κυριαρχίας, νέες πολιτικές σχέσεις, νέα κόμματα, κ.ο.κ. Αυτό είναι από πολύ δύσκολο έως αδύνατο για την ελληνική αστική τάξη, ειδικά σε μια περιοχή που χαρακτηρίζεται από κολοσσιαίες γεωπολιτικές και γεωστρατηγικές ανακατατάξεις, που βρίσκεται μακριά από τα κέντρα της διεθνούς συσσώρευσης του κεφαλαίου (ΝΑ Ασία κ.ά.), και σε μια εποχή βαθιάς κρίσης του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος. Όλα αυτά προδιαγράφουν και την αγριότητα με την οποία σχεδιάζει η ελληνική αστική τάξη (μια τάξη δειλή, ανίκανη και αναποτελεσματική) να αντιμετωπίσει το ελληνικό εργατικό κίνημα και τις φτωχές λαϊκές μάζες, ώστε να διατηρήσει την κυριαρχία της σε μια περίπτωση εξόδου από το ευρώ ή διάλυσης της ΕΕ.

Μια λανθασμένη θεωρία για την οικονομική κρίση γενικά και την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού ειδικότερα

Σχεδόν κοινός τόπος για όλες αυτές τις απόψεις είναι και μια λανθασμένη θεωρία για τις οικονομικές κρίσεις. Η οικονομική κρίση αποδίδεται στην υποκατανάλωση των μαζών, και, κατά συνέπεια, η κρίση μπορεί να αντιμετωπιστεί με μέτρα τόνωσης της ζήτησης, μέσω αύξησης μισθών, κρατικών επενδύσεων μέσω δημιουργίας δημοσιονομικών ελλειμμάτων, κ.ο.κ. Ωστόσο η οικονομική κρίση του καπιταλισμού είναι πάντα μια κρίση υπερπαραγωγής εμπορευμάτων, δηλαδή ταυτόχρονα μια κρίση υπερσυσσώρευσης κεφαλαίου, υπερπαραγωγής εμπορευμάτων (με την στενή σημασία της υποκατανάλωσης των μαζών), μια κρίση αναρχίας κ.ά., και που συμπυκνωμένα εκφράζεται σε πτώση του ποσοστού κέρδους. Κατά συνέπεια, η υπάρχουσα κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, και πολύ περισσότερο το σοκ από την έξοδο από την ΕΕ/ευρώ, δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί απλώς με μέτρα τόνωσης της ζήτησης.

Ωστόσο, πέρα από μια λανθασμένη θεωρία για τις οικονομικές κρίσεις γενικά, έχουμε και μια λανθασμένη αντίληψη για την πορεία της οικονομικής κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού. Στην πλει-

οψηφία αυτών των απόψεων, αν όχι σε όλες, η οικονομική κρίση του ελληνικού καπιταλισμού εντοπίζεται κατά την είσοδο της χώρας στο ευρώ ή, ακόμη χειρότερα, στην πολιτική των μνημονίων. Η κρίση όμως του ελληνικού καπιταλισμού ξεσπά ήδη από τα μέσα/τέλη της δεκαετίας του 1970 (το πρώτο μεγάλο κύμα κλεισίματος εργοστασίων), δηλαδή πριν την ένταξη ακόμη στην τότε ΕΟΚ και αρκετά πριν την προσαρμογή του ελληνικού καπιταλισμού στους κανόνες της τελευταίας. Αναμφίβολα, η είσοδος στην ΕΕ αποδείχθηκε μια καταστροφική επιλογή, και πολύ περισσότερο η ένταξη στο ευρώ. Αλλά αυτό αυτόματα δεν σημαίνει ότι και η παραμονή του εκτός της ΕΕ θα τον οδηγούσε σε μια καλύτερη εξέλιξη. Κατά συνέπεια, η έξοδος από την ΕΕ και το ευρώ είναι μεν μια αναγκαία επιλογή αλλά με κανένα τρόπο δεν αντιμετωπίζει την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, αφού η τελευταία δεν οφείλεται στην είσοδο στην ΕΕ/ευρώ, αν και είναι αλήθεια ότι επιδεινώθηκε απ' αυτήν.

Η ανανεωμένη επανεμφάνιση της ρεφορμιστικής αντίληψης

Η κατάληξη αυτών των λαθών είναι η πίστη ότι η έξοδος από την ΕΕ/ευρώ, με αντίστοιχη ανάκτηση της νομισματικής, φορολογικής, δημοσιονομικής κ.λπ. πολιτικής, και πιθανόν με μέτρα ελέγχου της κίνησης κεφαλαίων, κρατικών επενδύσεων, επανάκτησης ιδιωτικοποιημένων ΔΕΚΟ, αρκούν για να λυθεί η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού. Κάτι τέτοιο δεν ισχύει. Το σταμάτημα του καταστροφικού σπιράλ της κρίσης και κυρίως η επούλωση των καταστροφών που επέφεραν οι μνημονιακές πολιτικές, απαιτούν όχι μόνο την κατάργηση των μνημονίων, την έξοδο από την ΕΕ/ευρώ, την διαγραφή του χρέους, αλλά και την εθνικοποίηση των τομέων-κλειδιών της οικονομίας, ώστε να σταματήσει το κλείσιμο των εργοστασίων, να επαναλειτουργήσουν αυτά που έκλεισαν και κυρίως για να υπάρξει ένας έλεγχος του υπερπροϊόντος ώστε να γίνουν νέες επενδύσεις για την αντιμετώπιση της φτώχειας και της ανεργίας. Με άλλα λόγια, χρειάζονται μέτρα όχι απλώς στην κατανάλωση και κυκλοφορία αλλά στις ίδιες τις σχέσεις παραγωγής. Αυτό είναι προφανές ότι δεν μπορεί να γίνει χωρίς να υπάρξει μια τεράστια κινητοποίηση των ιδίων των εργαζομένων –όχι ως συμπλήρωμα των κυβερνητικών προσπαθειών, όπως παρουσιάζεται σε αυτές τις απόψεις– πράγμα που μπορεί να γίνει μόνο αν οι τελευταίοι πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους, δηλαδή πάρουν τον έλεγχο της χώρας: με άλλα λόγια, είναι απαραίτητη μια Επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων. Κι αυτό μόνο ως πρώτο βήμα, δηλαδή ως προσωρινό βήμα, πριν τις Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Σημαίνει αυτό ότι πρέπει να περιμένουμε τη σοσιαλιστική επανάσταση για να βγούμε από την ΕΕ και το ευρώ; Κάθε άλλο. Η έξοδος από ΕΕ/ευρώ, αν επιτευχθεί από την εργατική τάξη, θα επιφέρει μια «ανακούφισή» της αλλά κυρίως θα σημαίνει μια ήττα για την ελληνική αστική τάξη – με άλλα λόγια, ευνοϊκότερες συνθήκες για την ανάπτυξη των αγώνων και της συνειδησης της ελληνικής εργατικής τάξης και προχώρημα της σοσιαλιστικής επανάστασης.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΣΣΠ ΓΙΑ ΤΙΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Τα ΑΕΙ - ΤΕΙ στο χείλος του γκ

17 Μαΐου ψηφίζουμε - στηρίζουμε Σοσιαλισ

Αν υπάρχει ένας λόγος που εξηγεί το πώς κατορθώνει η πλειοψηφία των ΑΕΙ-ΤΕΙ της χώρας να λειτουργεί ακόμα, έστω και υποβαθμισμένα, αυτός είναι το γεγονός ότι η μνημονιακή επίθεση των προηγούμενων χρόνων δεν στόχευε στην εκπαίδευση ως μηχανισμό, αλλά μόνο σε κάποιες επιμέρους λειτουργίες της (νόμος Διαμαντοπούλου, σχέδιο Αθηνά κ.ά.). Έτσι, τα πανεπιστήμια βρίσκονταν περίπου στο απυρόβλητο της καταστροφικής μνημονιακής πολιτικής, σε αντίθεση για παράδειγμα με τα νοσοκομεία, τα ασφαλιστικά ταμεία, τις δημόσιες επιχειρήσεις που ιδιωτικοποιούνται ή καταστρέφονται, τους μισθούς που έχουν κατακυλήσει κάτω από τα 300 ευρώ κ.λπ.

Αυτά όμως αποτελούν πλέον παρελθόν. Από κοινού συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, ευρωπαίοι δανειστές-τοκογλύφοι και οργανισμοί (ΟΟΣΑ κ.ά.) σχεδιάζουν μια ολομέτωπη επίθεση σε αυτό που γνωρίσαμε στην Ελλάδα ως δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση μετά την μεταπολίτευση (δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια).

Μέσα στο επόμενο τρίμηνο θα παρουσιαστεί το νέο σχέδιο νόμου του υπουργού Παιδείας Κ. Γαβρόγλου, το οποίο καλείται με συνοπτικές διαδικασίες να προσαρμόσει τα πανεπιστήμια αλλά και τα σχολεία στη σύγχρονη μνημονιακή πραγματικότητα του 2017: Σε μια οικονομία σε αποσύνθε-

ση, ένα ΑΕΠ σε ελεύθερη πτώση (-50 δις σε 7 χρόνια!), κλειστά εργοστάσια, κλειστές μεγάλες επιχειρήσεις, ιδιωτικοποίηση των πάντων -ακόμα και των πιο στοιχειωδών και νευραλγικών για ένα κράτος τομέων της οικονομίας, όπως η ενέργεια ή οι μεταφορές- μισθοί πείνας και σχέσεις εργασίας που θυμίζουν Μεσαίωνα, συντάξεις πετσοκομμένες, καταργημένα επιδόματα, δημοκρατικά και πολιτικά δικαιώματα υπό κατάργηση.

Με αυτή την εικόνα κράτους και οικονομίας, ο αριθμός των πανεπιστημίων πρέπει να συρρικνωθεί στο ελάχιστο, όπως στο ελάχιστο πρέπει να μειωθούν και οι πτυχιούχοι. Αποτελεί καθαρό παραλογισμό για μια οικονομία όπως η ελληνική να συντηρεί ένα τόσο διευρυμένο και εκτεταμένο σύστημα τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, σύμφωνα με τον τρόπο σκέψης των καπιταλιστών και των επιτελείων τους.

Έτσι, εκτός από τη συνεχιζόμενη υποχρηματοδότηση, που σε κάποιες περιπτώσεις θα φτάσει στο -80% αυτής του 2009, «μεταρρυθμίσεις» θα επιχειρηθούν στον τρόπο εισαγωγής στα ΑΕΙ-ΤΕΙ (ήδη ανακοινώθηκε ο αριθμός των μειωμένων και για φέτος εισακτέων), θα επιχειρηθεί να ενισχυθεί το «αυτοδιοίκητο» των ιδρυμάτων (τοπικά και περιφερειακά συμβούλια με συγκεντροποιημένες εξουσίες διοίκησης) και η ανάπτυξη ιδίων πόρων για την οικονομική βιωσιμότητα τους (διάβαζε: διδασκτρα).

Εν ολίγοις, πρόκειται για μια απόσυρση κρατικών κεφαλαίων από την εκπαίδευση (προφανώς για να μπορέσουν να κατευθυνθούν στην τρύπα του δημόσιου χρέους και των ευρωπαϊκών «υποχρεώσεων»), για μια αποποίηση ευθυνών εκ μέρους του υπουργείου για το μέλλον των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων της χώρας. Έτσι τα ΑΕΙ-ΤΕΙ θα κληθούν το επόμενο διάστημα να αναζητήσουν από μόνα τους έσοδα για τη λειτουργία τους, είτε χρησιμοποιώντας/παρέχοντας τις υπάρχουσες δομές τους (κτίρια, εργαστήρια κ.λπ.) και το ανθρωπινό δυναμικό τους, είτε προσφέροντας επιστημονικές υπηρεσίες σε διάφορους ιδιώτες που θα σπεύσουν να εκμεταλλευτούν την κατάσταση διάλυσης που θα επικρατεί, αρπάζοντας ό,τι μπορούν. Όλα θα λειτουργούν υπό το καθεστώς της εργολαβίας, και οι εργολάβοι θα γίνουν οι αφέντες και οι ρυθμιστές της ζωής και των κανόνων εντός πανεπιστημίων (όπως σε γενικές γραμμές γίνεται και σήμερα στην καθαριότητα, τη σίτιση και τη φύλαξη).

Για να μπορέσουν να προχωρήσουν όμως την επίθεση είναι απαραίτητο να ξεμπερδέουν μια και καλή με το φοιτητικό κίνημα και τους αγώνες που διεξάγονται εντός και εκτός πανεπιστημίων από τους φοιτητές και τη νεολαία. Γι' αυτό προσπαθούν σε κάθε ευκαιρία (βλέπε την τελευταία εισβολή των ΜΑΤ στο ΠΑ.ΜΑΚ. στη

Θεσσαλονίκη στις 4/4) να χρησιμοποιούν το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης και τους μηχανισμούς του, να τσακίζουν όπου και όπως μπορούν τις αντιστάσεις και τους αγώνες μας.

Πρέπει να βρουν τους φοιτητές και τους εργαζόμενους απέναντί τους, εξίσου αποφασισμένους και έτοιμους. Γι' αυτό χρειάζεται οργάνωση παντού! Απαιτείται πολιτική και οργανωτική προετοιμασία, με στόχο την εφαρμογή ενός «αντι-μνημνίου», το οποίο θα επιβάλλουν, αυτή τη φορά, οι πολλοί στους λίγους, με βασικούς άξονες:

α) κατάργηση όλων των μνημονίων και των εφαρμοστικών τους νόμων που έχουν ψηφιστεί από το 2010 έως σήμερα,

β) πλήρης διαγραφή του δημόσιου χρέους

γ) έξοδος από την ΕΕ και το ευρώ, τύπωμα εθνικού νομίσματος και

δ) εθνικοποίηση όλων των τομέων-κλειδών της οικονομίας (ενέργεια, μεταφορές, τράπεζες, μεγάλες επιχειρήσεις) και πέρασμά τους σε καθεστώς εργατικού ελέγχου.

Τα παραπάνω μπορεί να εφαρμόσει μόνο μια κυβέρνηση των εργαζομένων, η οποία θα στηρίζεται στην αυτοοργάνωση και αυτοδιεύθυνση της κοινωνίας και που στόχο θα έχει την εξπηρέτηση των συμφερόντων μας, και όχι αυτών μιας χούφτας πολυεθνικών και τραπεζών. Μια κυβέρνηση που θα στηρίζει την εξουσία της στη δύναμη των αγώνων της κοινωνίας, και όχι στα δακρυγόνα των ΜΑΤ και τις καταδίκες των δικαστηρίων.

Στα πανεπιστήμια πρέπει να μαζικοποιηθούν οι συνελεύσεις στους συλλόγους, να φτιαχτούν επιτροπές και πρωτοβουλίες δράσης για κάθε μικρό ή μεγάλο ζήτημα. Να ενωθούν οι φοιτητικοί αγώνες με τους αγώνες του εργατικού κινήματος και της υπόλοιπης κοινωνίας.

Για την διατήρηση του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης χρειάζεται πάλι με βασικούς άξονες-αιτήματα:

α) Κατάργηση του νόμου Διαμαντοπούλου,

β) Αύξηση της χρηματοδότησης για την εκπαίδευση στο 5% του ΑΕΠ.

γ) Άμεσο ξήλωμα των εργολαβιών. Σταμάτημα κάθε ιδιωτικοποίησης υπηρεσιών του πανεπιστημίου (λέσχες, εστίες κ.λπ.). Σίτιση - στέγαση για όλους και

δ) Κατάργηση όλων των αντεγκπαιδευτικών νόμων, τροπολογιών, οδηγιών κ.λπ. (εξίσωση ΑΕΙ-ΤΕΙ με κολέγια, αξιολόγηση, κατάργηση μεταγραφών, μείωση εισακτέων κ.ά.)

Η δημόσια εκπαίδευση αποτελεί κεκτημένο του ελληνικού λαού και του φοιτητικού κινήματος, που αποκτήθηκε μέσα από μακροχρόνιους και αιματηρούς αγώνες.

ρεμού ! τικη Σπουδαστική Πάλη

Δεν πρέπει να επιτρέψουμε σε καμιά «δημιουργική λογιστική», ή ανάγκη εξυπηρέτησης χρέους –που στο κάτω-κάτω δεν είναι καν δικό μας– να γκρεμίσει τα σχολεία και τα πανεπιστήμιά μας.

Η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη (ΣΣΠ) αγωνίζεται καθημερινά γύρω από τους παραπάνω άξονες, πιστεύοντας ότι καμιά θετική λύση δεν μπορεί να δοθεί στα προβλήματα, αν δεν προέρχεται από τους ίδιους τους φοιτητές. Έχοντας ως γνώμονα τους αγώνες του παρελθόντος, και ορμώμενοι από τις σύγχρονες ανάγκες, οργανωνόμαστε και προετοιμαζόμαστε για τη μεγάλη σύγκρουση που έχουμε μπροστά μας με τον καταρρέοντα καπιταλισμό, στο δρόμο για τον Σοσιαλισμό.

Για να γίνουν όμως όλα αυτά χρειάζεται να ξεπεραστούν όλες οι λανθασμένες και αναποτελεσματικές πολιτικές στο φοιτητικό κίνημα. Να επιταχυνθεί η απαραίτητη ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος προς όφελος των επαναστατικών δυνάμεων:

-Να τελειώνουμε μια και καλή με τις ΔΑΠ-ΠΑΣΠ-Βλοco. Έκαναν και

κάνουν ό,τι μπορούν για να βοηθήσουν την εφαρμογή των μνημονίων στην εκπαίδευση, την ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων, την υποστήριξη των μνημονιακών κυβερνήσεων της φτώχειας και της ανεργίας. Συμβάλλουν σε κάθε προσπάθεια να χτυπηθεί το φοιτητικό κίνημα και δεν συμμετέχουν και σαμποτάρουν τις Γενικές Συνελεύσεις των συλλόγων. Στηρίζουν κάθε πρόταση για επιβολή διδάκτρων ως την μόνη λύση στα προβλήματα των ΑΕΙ-ΤΕΙ!

-Δεν έχουμε τίποτα να περιμένουμε από την ΠΚΣ/ΚΝΕ. Σκορπά την ηττοπάθεια, τη διαίρεση και τον αποπροσανατολισμό στο κίνημα. Μοιράζει παχιά επαναστατικά λόγια ενώ την ίδια στιγμή απέχει από κάθε σημαντικό αγώνα και παραπέμπει στην ψήφο στο ΚΚΕ και στο μακρινό μέλλον της «λαϊκής εξουσίας». Αισίως τάσσεται στο στρατόπεδο της παραμονής στο Ευρώ. Είναι ενάντια στις Γενικές Συνελεύσεις, παραλύει τη λειτουργία των συλλόγων και μετατρέπει σε σφραγίδες όσους ελέγχει. Χρησιμοποιεί λασπολογίες, ακόμη και βία ενάντια σε αγωνιστές.

-Δεν μπορούμε να εμπιστευτούμε τα ΕΑΑΚ και την ΑΡΕΝ. Τα ΕΑΑΚ

φέρουν τεράστια ευθύνη για την σημερινή κατάσταση. Δεν προετοίμασαν τους φοιτητές για την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, με τον φοιτητοκεντρισμό τους καλλιέργησαν την απομόνωση του φοιτητικού κινήματος. Δεν μπορούν να χαράξουν ένα σχέδιο αγώνων που να δώσει προοπτική και διέξοδο στο φοιτητικό κίνημα. Οι εσωτερικοί ανταγωνισμοί των οργανώσεων στο εσωτερικό τους αυξάνονται ως το σημείο της άσκησης βίας. Στην εκλογική συνεργασία ΕΑΑΚ-ΑΡΕΝ-ΑΡΔΙΝ πλειοψηφούν δυνάμεις με κοινοβουλευτικές αυταπάτες και καθαρά ρεφορμιστικές θέσεις.

Μπροστά μας έχουμε μια σειρά από σημαντικούς αγώνες, αλλά και μια τεράστια σύγκρουση με το χρεοκοπημένο καπιταλιστικό και ιμπεριαλιστικό σύστημα που με την κρίση του απειλεί να μας ρίξει στη βαρβαρότητα. Για να

ανταπεξέλθουμε σε αυτά τα καθήκοντα, χρειαζόμαστε ένα δυνατό φοιτητικό κίνημα, με ζωντανούς συλλόγους και μορφές αυτοοργάνωσης, δυναμικές μορφές πάλης και ένα πρόγραμμα που θα συνδέει τις σημερινές μάχες με την μόνη ρεαλιστική και οριστική λύση για τα προβλήματά μας, δηλαδή την ανατροπή του καπιταλισμού και την οικοδόμηση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας χωρίς φτώχεια, κρίση, ανεργία, εκμετάλλευση και πολέμους. Χρειάζεται να οικοδομήσουμε και να ενισχύσουμε τη ΣΣΠ, την παράταξη που παλεύει γι' αυτόν το σκοπό. Πάνω σε αυτό το πρόγραμμα και σε αυτήν την πολιτική καλούμε κάθε συνάδελφο να οργανωθεί και να παλέψει μαζί μας, να δώσουμε μαζί τη μάχη των φοιτητικών εκλογών και όλες τις σημαντικές μάχες που έρχονται...

ΕΙΣΒΟΛΗ ΤΩΝ ΜΑΤ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Στις 3 και 4/4 είχε προγραμματιστεί από την διοίκηση του Πανεπιστημίου Μακεδονίας (ΠΑ.ΜΑΚ.) και από την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ, μια διήμερη εκδήλωση στο πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης με θέμα το προσφυγικό, με «επιφανείς» καλεσμένους όπως ο Τζιτζικώστας (στέλεχος της ΝΔ και περιφερειάρχης Κεντρικής Μακεδονίας). Αισχρά προκλητική ήταν η συγκεκριμένη πράξη, αν αναλογιστεί κανείς ότι διοργανώθηκε από τους ίδιους ανθρώπους οι οποίοι συμπεριφέρονται στους πρόσφυγες σαν εγκληματίες και θεωρούν ως «λύση» τον εγκλεισμό τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης μέσα σε άθλιες συνθήκες διαβίωσης. Την πρώτη μέρα, φοιτητές μπήκαν στο χώρο του πανεπιστημίου και σταμάτησαν την εκδήλωση. Τη δεύτερη μέρα, οι φοιτητές του ΠΑ.ΜΑΚ. αντίκρισαν **μια απαράδεκτη εικόνα, με τα ΜΑΤ μέσα στον χώρο του πανεπιστημίου να παίζουν τον ρόλο σεκιούριτι, ελέγχοντας ποιος μπαίνει και ζητώντας επίδειξη της φοιτητικής ταυτότητας (πάσο)! Ένα κομμάτι φοιτητών συγκεντρώθηκε στο προαύλιο διαμαρτυρόμενο για την πράξη αυτή, ζητώντας την άμεση αποχώρηση των ΜΑΤ.**

Επί των ημερών της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, πραγματοποιήθηκε μια από τις πιο κραυγαλέες και εξόφθαλμες καταπατήσεις του ασύλου, μιας από τις σημαντικότερες κατακτήσεις του φοιτητικού και εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Πρόκειται για προάγγελο της πλήρους κατάργησης του πανεπιστημιακού ασύλου, με στόχο την καταστολή του φοιτητικού και εργατικού κινήματος, για να μην μείνει άνθρωπος να αντιστέκεται στις δολοφονικές μνημονιακές πολιτικές. Γιατί **η επιβολή των μνημονίων απαιτεί από**

πλευράς τους μια σκληρή επαναφορά του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, και στα πανεπιστήμια, ένα τσάκισμα του φοιτητικού κινήματος, των αντιστάσεων και των αγώνων του! Γιατί όταν η χρηματοδότηση έχει μειωθεί κατά 70% και τη στιγμή που θέλουν να επιβάλουν δίδακτρα στους προπτυχιακούς φοιτητές, τα ΜΑΤ θα είναι αυτά που με την βία θα επεμβαίνουν και θα προσπαθούν να απαγορεύουν είτε την πραγματοποίηση μιας συνέλευσης είτε την κινητοποίηση των φοιτητών απέναντι σε αυτούς που καταστρέφουν την εκπαίδευση για χάρη της αποπληρωμής του ληστρικού χρέους και της παραμονής στην ΕΕ και το ευρώ!

Τεράστια ευθύνη για αυτήν την κατάπνυση και προκλητική κίνηση έχει ο πρόεδρος του ΠΑ.ΜΑΚ., Αχιλλέας Ζαπράνης, ο οποίος είχε δώσει προηγουμένως πολλά δείγματα γραφής. Εδώ και καιρό παρακωλύει συνελεύσεις του συλλόγου κλειδώνοντας αίθουσες, κάνει μηνύσεις σε φοιτητές του πανεπιστημίου και συμπεριφέρεται λες και το πανεπιστήμιο είναι το μαγαζάκι του. Τέτοιου είδους άνθρωποι και κυρίως οι πολιτικές τις οποίες αντιπροσωπεύουν δεν έχουν καμία θέση μέσα στις σχολές μας και δεν θα σταματήσουμε μέχρι να φύγουν! Απαιτούμε την παραιτήση του πρόεδου, ενός πρόεδου ο οποίος, πιστός σε όσους τον ανέδειξαν, ακολουθεί την πολιτική που οι μνημονιακές κυβερνήσεις εφαρμόζουν μέσα στην ελληνική κοινωνία και στα πανεπιστήμια.

Κινήσεις σαν αυτές είναι επεισόδια στην ήδη κηρυγμένο εναντίον μας πόλεμο από κυβέρνηση και κεφάλαιο. Είναι καθήκον όλων των φοιτητών και του κινήματος να υπερασπιστούμε με κάθε τρόπο τις κατακτήσεις μας. Να δώσουμε μια άμεση απάντηση, δείχνοντας ότι όλοι αυτοί που γκρεμίζουν την ελληνική κοινωνία και μαζί της το δημόσιο πανεπιστήμιο είναι ανεπιθύμητοι στις σχολές.

Η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη καταγγέλει την παρουσία των ΜΑΤ στο ΠΑ.ΜΑΚ., απαιτεί την παραιτήση του πρόεδου και καλεί όλους τους συναδέλφους να καταδικάσουν και αυτοί τις αισχρότητες της διοίκησης. Ενισχύοντας και μαζικοποιώντας τις γενικές μας συνελεύσεις, να δοθεί μια αποφασιστική απάντηση σε όλους όσους ονειρεύονται τα αστυνομοκρατούμενα πανεπιστήμια των μνημονίων!

Η αποδιάλυση του ελληνικού καπιταλισμού

■ Σταύρος Σκεύος

Η εξέλιξη της ελληνικής οικονομίας επιβεβαιώνει την κατάσταση βαθύτατης κρίσης, μνημονιακού αδιεξόδου και αποσύνθεσης όπου βυθίζεται και όπου το 4^ο Μνημόνιο θα δώσει την χαριστική βολή.

Στα μνημονιακά χρόνια, **παραγωγή και απασχόληση** βούλιαξαν:

- Το κατά κεφαλήν πραγματικό ΑΕΠ είχε μειωθεί το 2016 κατά 24,8% απ' το 2008 (17 χιλ. ευρώ έναντι 22,6 χιλ.).

- Το 2010–2016, προστιθέμενη αξία και απασχόληση μειώθηκαν περίπου: 20% και 13% αντίστοιχα στη μεταποίηση, 65% και 55% στις κατασκευές, 25% και 9% σε εμπόριο, μεταφορές, καταλύματα, εστίαση, 40% και 9% σε πληροφόρηση–επικοινωνία, 35% και 10% σε χρηματοοικονομικές–ασφαλιστικές δραστηριότητες, 15% και 13% σε δημόσια διοίκηση, άμυνα, εκπαίδευση, υγεία, κοινωνική μέριμνα, 18% και 15% σε τέχνες, ψυχαγωγία, διασκέδαση κ.ά. υπηρεσίες.

Μόνο η γεωργία εμφανίζει βελτίωση της παραγωγής σε σχέση με το 2010, όμως με ουσιαστικά αμετάβλητη απασχόληση. Κυρίως όμως είναι τόσο μικρή η συμμετοχή της στο ΑΕΠ, τόσο μεγάλα τα διαρθρωτικά προβλήματα της, που η «διάσωσή» της συνιστά περισσότερο δείκτη οπισθοδρόμησης του ελληνικού καπιταλισμού.

Το ίδιο διάστημα, η σωρευτική μείωση

της εγχώριας **ζήτησης** και επομένως της συνεισφοράς της στο ΑΕΠ υπερβαίνει το 35%: της ιδιωτικής κατανάλωσης κατά 18,2%, των δημόσιων δαπανών κατά 5,9%, των ακαθάριστων επενδύσεων παγίου κεφαλαίου κατά 12,7%.

Το «υπόδειγμα» της αύξησης των εξαγωγών μέσω εσωτερικής υποτίμησης κυριολεκτικά ξεφτιλίστηκε. Παρά τη ριζική μείωση του κόστους εργασίας, η βελτίωση του εμπορικού ισοζυγίου ήταν ασήμαντη (συμβολή στο ΑΕΠ λίγο πάνω από +10%, έναντι –35% της ζήτησης), κυρίως λόγω **μείωσης των εισαγωγών**, δηλαδή «θανάτου» της οικονομίας. Η **παραγωγικότητα** έπεσε περίπου 20% απ' το 2009. Η διεθνής ανταγωνιστικότητα του ελληνικού καπιταλισμού καταποντίστηκε.

Το **διαθέσιμο εισόδημα των νοικοκυριών** συρρικνώθηκε (2010–2015) κατά 43 δισ. Έτσι π.χ. το μέσο διαθέσιμο ατομικό εισόδημα (στοιχεία φορολογικών δηλώσεων) μειώθηκε απ' το 2012 τουλάχιστον 3.500 ευρώ ετήσια. Η κατάσταση είναι τόσο χειρότερη, όσο πάμε προς τα εργατικά και λαϊκά νοικοκυριά. Εκεί άλλωστε ωθούνται μαζικά διάφορα «μεσαία» στρώματα (εργαζόμενοι με σχετικά καλύτερες αποδοχές, ελεύθεροι επαγγελματίες κ.λπ.), με τα ασφαλιστικά και

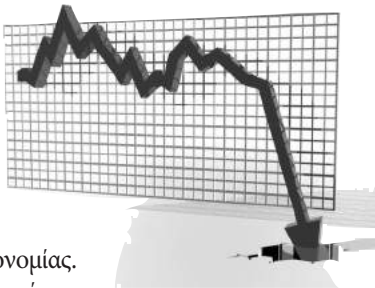
φορολογικά χαρατσώματα ειδικά του 3^{ου} και 4^{ου} Μνημονίου.

Το ξεζούμισμα φαίνεται και στ' **ακίνητα**, όπου το 2010–2015 η φορολογία αυξήθηκε πάνω από 600%, μειώνοντας τα εισοδήματα κατά 2,8 δισ. Η αγορά ακινήτων έχει συντριβεί, υπάρχει τεράστιο αδιάθετο στοκ. Έτσι και η **οικοδομή** (βασικός κλάδος της ελληνικής οικονομίας) έχει διαλυθεί: μείον 65% της κλαδικής παραγωγής απ' το 2010, παραπέρα μείωση της δραστηριότητας τον Ιανουάριο 2017 (12% στην επιφάνεια, 29,3% στον όγκο).

Η μείωση της **λαϊκής κατανάλωσης** είναι δραματική, όπως αποτυπώνεται π.χ στη στοιχειώδη αγαθά (γάλα, καθαριστικά κ.ά.), στην πτώση του τζιφρου στα σούπερ μάρκετ (6,5% το 2016, προβλέπεται επιπλέον 3,6% το 2017).

Στη συνολική πτώση των αξιών λόγω κρίσης, το **Χρηματιστήριο** «έχασε» κεφάλαια 38 δισ. από το 2009 (μείωση 71%) και είναι σήμερα ουσιαστικά ανύπαρκτο.

Το μεγαλύτερο πρόβλημα είναι ο **εκμνηδενισμός των επενδύσεων** (καθοριστικές για όποια ανάκαμψη). Η σύγκριση με πριν την κρίση είναι συντριπτική. Οι ακαθάριστες ιδιωτικές επενδύσεις παγίου κεφαλαίου ως ποσοστό του ΑΕΠ από περίπου 22% το

2007 και 15% το 2009, είχαν γοργή πτώση τα πρώτα μνημονιακά χρόνια – και παρότι απ' το 2014 ο ρυθμός μείωσης εξασθένησε, το 2016 είχαν καταπέσει μόλις στο 7,7%. Αν ληφθεί υπόψη και η εντωμεταξύ συρρίκνωση του ΑΕΠ, η μείωση ανέρχεται στο 73,3%. Η αποεπένδυση είναι τόσο μεγάλη, που οι σημαντικές τρέχουσες ποσοστιαίες μεταβολές αποκρύπτουν έναν θλιβερό όγκο επενδύσεων, συγκεντρωμένο άλλωστε σε κλάδους καθυστερημένους. Οι καθηλωμένες δημόσιες επενδύσεις (περίπου στο 4%) δεν μπορούν να «σηκώσουν» την οικονομία.

Στο εσωτερικό της ΕΕ, το 2008 το μέσο κατά κεφαλήν πραγματικό ΑΕΠ στην ΕΕ–28 ήταν +15,9% απ' το ελληνικό – το 2016 όμως ήταν +57,6%!

Τα χτυπήματα στους εργαζόμενους και φτωχά λαϊκά στρώματα είναι τεράστια (μαζική ανεργία, υποαπασχόληση, πτώση μισθών κ.λπ.). Σε όρους δηλωθέντος εισοδήματος, **μισθωτοί και συνταξιούχοι** έχασαν την τελευταία 5ετία 6 δισ. ευρώ. Οι συνολικές απώλειες στις συντάξεις απ' το 1^ο Μνημόνιο φτάνουν τα 50 δισ. Σε όλες τις κατηγορίες επαγγελματιών, η εισοδηματική μείωση φτάνει τα 14 δισ. Και την ίδια στιγμή που το φορολογητέο εισόδημα έπεσε πάνω από 22 δισ. ευρώ, **κεφάλαιο και πλούσιοι φοροδιαφεύγουν μαζικά**: πάνω από 2 εκ. μισθωτοί δήλωσαν συνολικά εισοδήματα 28,9 δισ. ευρώ, ενώ μόλις 25.000 φορολογούμενοι δήλωσαν πάνω από 100.000 ευρώ!

ΙΤΑΛΙΑ: Όξυνση της πολιτικής κρίσης

Νάπολη και Γένοβα γίνονται απεργίες και αγώνες ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των δημόσιων συγκοινωνιών.

Οι συνεχείς σπασμοί της κυβέρνησης οδηγούν τα αστικά επιτελεία σε αναζήτηση λύσης στις εκλογές, που θα γίνουν είτε το αργότερο ως τα μέσα του 2018. Όμως το δύσκολο ερώτημα είναι με ποιον εκλογικό νόμο θα γίνουν αυτές οι εκλογές. Το Συνταγματικό Δικαστήριο απέρριψε πλευρές του εκλογικού νόμου του Ρέντσι, ο οποίος έδινε άνετη κοινοβουλευτική πλειοψηφία σε όποιο κόμμα συγκέντρωνε το 40% των ψήφων. Αν κάποιο κόμμα δεν συγκέντρωνε το 40% από την πρώτη Κυριακή, τότε προβλέπονταν και δεύτερη αναμέτρηση μόνο με τα δύο πρώτα κόμματα, οπότε σίγουρα κάποιος θα εξασφάλιζε την πλειοψηφία! Αυτή η δεύτερη αναμέτρηση απορρίφθηκε ως αντισυνταγματική. Έτσι, εκλογές με τον υπάρχον νόμο οδηγούν μάλλον αναγκαστικά σε κυβέρνηση συνασπισμού. Το σχέδιο του Ρέντσι να πάει γρήγορα σε εκλογές –όπου στον πρώτο γύρο πιθανότατα θα κυριαρχούσαν το Δ.Κ. και το «Κίνημα των 5 Αστέρων», του Πέπε Γκριλο, ενώ στον δεύτερο γύρο θα ήταν αυτός ο νικητής– καταρρίφτηκε. Έτσι, τα καζάρια και οι διαμάχες γιγαντώνονται εκ νέου ανάμεσα στα αστικά κόμματα και επιτελεία.

Διάσπαση του Δημοκρατικού Κόμματος

Στα τέλη Φλεβάρη, μια μερίδα του Δημοκρατικού Κόμματος έφυγε από το κόμμα με τις ευλογίες των πρώην αρχηγών του, Βελτρόνι και Ντ'Αλέμα. Σε συνεργασία με αποχωρούντες της «Ιταλικής Αριστεράς» σχημάτισαν νέο κόμμα. Το «Κίνημα Δημο-

κρατικών και Προοδευτικών», που έχει 37 βουλευτές και 14 γερουσιαστές, φιλοδοξεί να αποτελέσει το νέο κορμό της κεντρο-αριστεράς, πράγμα απίθανο αφού δεν έχει λαϊκή απήχηση και οι δημοσκοπήσεις το δείχνουν να συγκεντρώνει μόλις το 7%. Ο Ρέντσι κέρδισε με 68% στις εσωτερικές εκλογές του Δ.Κ., όπου ψήφισαν περίπου 250.000 μέλη. Οι αντίπαλοί του, Ορλάντο (νυν υπουργός Δικαιοσύνης) και ο Εμιλιάνο (Περιφερειάρχης της Απουλίας) έλαβαν 25% και 6,5% αντίστοιχα. Όμως, στις 30 Απρίλη, μαζί με το Συνέδριο του κόμματος θα γίνουν νέες εκλογές όπου θα ψηφίζει όποιος θέλει αρκεί να δηλώνει υποστηρικτής του Δ.Κ. Εκεί, οι εσωκομματικοί αντίπαλοι του Ρέντσι ελπίζουν να τον νικήσουν, μιας και ολοένα και περισσότερο αναδύονται σκάνδαλα με πρωταγωνιστές τον στενό του περίγυρο και το οικογενειακό του περιβάλλον.

Την ίδια αποσυνθετική κατάσταση αντιμετωπίζουν και τα άλλα κόμματα. Η εθνικιστική «Λέγκα του Βορρά» παραμένει περιορισμένη στη Β. Ιταλία και συκεντρώνει δημοσκοπικά 12-13%. Στα ίδια ποσοστά κυμαίνεται και η Forza Italia του Μπερλουσκόνι. Πρώτο κόμμα εμφανίζεται το παρδαλό «Κίνημα των 5 Αστέρων» του Πέπε Γκριλο, με 32%. Αυτό το κόμμα, που παρουσιάζεται ως αντισυστημικό και αντί-ΕΕ, ήδη άρχισε την ταχεία προσαρμογή του. Εσωκομματικά, ο Γκριλο ανέτρεψε αποφάσεις που πάρθηκαν με ψηφοφορία των μελών του. Στη Ρώμη, όπου έχει τη Δημαρχία, εμπλέκεται σε σκάνδαλα για «εξυπηρετήσεις» κατασκευαστικών εταιρειών. Στο ευρωκοινοβούλιο έφυγε από την ομάδα των Ευρωσκεπτικιστών και ενίσχυσε την ομάδα των Φιλελεύθερων που

είναι φιλοευρωπαϊστές. Το κόμμα του ζητά άμεσα εκλογές για να εκμεταλλευτεί τα ποσοστά στις δημοσκοπήσεις, όμως όσο πλησιάζει στην εξουσία τόσο περισσότερο δείχνει τον τυχάρπαστο χαρακτήρα του.

Σε σταυροδρόμι ο ιταλικός καπιταλισμός

Η ιταλική οικονομία είναι βαλτωμένη και βαριά πληγωμένη. Ο ρυθμός ανάπτυξης είναι σχεδόν μηδενικός. Το δημόσιο χρέος ξεπέρασε το 132% του ΑΕΠ. Οι τράπεζές της είναι χρεοκοπημένες. Η ανεργία είναι πάνω από 12%, στους νέους πάνω από 38%, ενώ η ελαστική εργασία ανθεί. Την ίδια στιγμή, η ακραία φτώχεια αυξάνεται διαρκώς. Αυτή η κατάσταση απαιτεί για το ιταλικό κεφάλαιο σκληρά αντεργατικά μέτρα και μάλιστα υπό την πίεση της δημοσιονομικής πειθαρχίας που επιβάλλει το Βερολίνο στην ΕΕ. Προβληματισμός επικρατεί στο ιταλικό κεφάλαιο και για την παραμονή του στο ευρώ, που δεν το συμφέρει οικονομικά, όμως έχει πολιτικές και γεωστратηγικές προεκτάσεις.

Αλλά την στιγμή που σχεδιάζονται αντεργατικά μέτρα, οι εργατικές μάζες αποδοκιμάζουν τον εκλεκτό της ΕΕ, Ρέντσι, και όλους τους εκπροσώπους του νεοφιλελευθερισμού. Το 48% βλέπει το ευρώ ως «κακό» και μόνο το 41% ως «καλό». Αυτή η τοποθέτηση εξηγεί και την άνοδο του Πέπε Γκριλο, που δηλώνει πως θα κάνει δημοψήφισμα για την παραμονή στο ευρώ. Ο πιο σημαντικός όμως λόγος είναι η έλλειψης αριστερών εναλλακτικών.

Αυτές τις αντιθετικές ταξικές επιδιώξεις προσπαθεί να υπερκεράσει το ιταλικό κεφάλαιο, πράγμα που είναι όχι μόνο πολύ δύσκολο αλλά που οδηγεί και σε απαξίωση/διάλυση τα βασικά του αστικά κόμματα, όπως συμβαίνει και στην πλειοψηφία των χωρών της ΕΕ.

Θηλιά χρεών και «πλεονασμάτων»

Το συνολικό χρέος του ελληνικού καπιταλισμού εκρήγνυται. Μόνο το 2019, η εξυπηρέτηση του δημόσιου χρέους θα απαιτήσει 20 δισ. Η μεγάλη βόμβα όμως είναι τα **ιδιωτικά χρέη**. Μια «τοξική» οικονομία, όπου όλοι χρωστάνε σε όλους. Ενδεικτικά:

- 4 εκ. φορολογούμενοι χρωστούν περίπου 94 δισ. **στο Δημόσιο**. Στο τέλος του 2017 αυτά τα ληξιπρόθεσμα μάλλον θα ξεπεράσουν τα 100 δισ. Στο τέλος Φεβρουαρίου, οι νέες οφειλές του 2017 ξεπέρασαν τα 2,6 δισ. – και η μηνιαία αύξηση τους έχει σταθεροποιηθεί σε περίπου 1 δισ.

- Σε σύνολο 240,3 δισ. **δανείων**, τα 108 δισ. (45%) είναι «κόκκινα» (μη εξυπηρετούμενα). Απ’ αυτά, στο 44% οι απαιτήσεις έχουν ήδη καταγγελθεί, το 28% βρίσκεται σε «αβεβαιότητα ή καθυστέρηση < 90 ημερών» και ένα επιπλέον 28% σε «αβεβαιότητα ή καθυστέρηση > 90 ημερών».

- Το 2009–2015, ο δείκτης «χρέος προς ακαθάριστα έσοδα τών νοικοκυριών» αυξήθηκε 35,2%. Σήμερα, από τα χρέη 94,8 δισ. των **νοικοκυριών**, «κόκκινο» είναι το 46% (κατανέμεται σε 28 δισ. στεγαστικών και 15,2 δισ. καταναλωτικών δανείων).

- Από τα χρέη 145,5 δισ. των **επιχειρήσεων**, «κόκκινο» είναι το 44,7%, το οποίο κατανέμεται: 23,5 δισ. μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων, 16,8 δισ. ελευθέρων επαγγελματιών και πολύ μικρών επιχειρήσεων, 14,8 δισ. **μεγάλων** επιχειρήσεων και 10 δισ. λοιπών επιχειρηματικών δραστηριοτήτων.

- Μόνο 30 επιχειρήσεις εισηγμένες στο Χρηματιστήριο χρωστούν πάνω από 5 δισ.

Να σημειωθεί επίσης ότι: **α)** Περίπου το 40% των δανείων που ρυθμίζονται, γρήγορα «κοκκινίζει» ξανά. Οι διάφορες τέτοιες ρυθμίσεις αποδεικνύονται αστείες μπροστά στην «σκούπα» της κρίσης. **β)** Όποια μείωση των «κόκκινων» δανείων έγινε το 2016, ανατράπηκε το δ’ τρίμηνο με νέα αύξησή τους κατά 2 δισ. – πράγμα που δείχνει τις προοπτικές για τα επόμενα χρόνια. Εκτιμάται ότι μέχρι το 2019 θα προστεθούν **πάνω από 30 δισ. επιπλέον** «κόκκινων» δανείων.

Έτσι, οι **τράπεζες** βρίσκονται πάλι σε οριακό σημείο. Οι προμηθευτές πασχίζουν να υποκαταστήσουν την αποστραγγισμένη ρευστότητα, δίνοντας όσο «βερεσέ» μπορούν στις επιχειρήσεις – και μεγαλώνοντας το πρόβλημα. Η προσπάθεια των νοικοκυριών να ανταπεξέλθουν έχει «ξυρίσει» τις καταθέσεις: απ’ τον Δεκέμβριο του 2009, όταν ήταν 237,5 δισ., είχαν πέσει στα 122,2 δισ. τον Ιούνιο του 2015 – από τότε υπήρχε κάποια πρόσκαιρη επανάκαμψη, για να ακυρωθεί όμως με νέα μείωση 4 δισ. το τελευταίο διάστημα. Το τραπεζικό σύστημα είναι «νεκρό», με προοπτική την εσωτερική διάσωση/κούρεμα ή (είναι το ίδιο με άλλη μορφή) νέους, πιο σκληρούς κεφαλαιακούς ελέγχους.

Τα αρπακτικά

Τα ποσά για την εξυπηρέτηση αυτών των ασύλληπτων χρεών δεν υπάρχουν, δεν μπορούν να παραχθούν. Έτσι, σ’ αυτή τη χοάνη αλέθονται τα πάντα: μισθοί, συντάξεις, εισοδήματα, κεφάλαια, μισθωτή εργασία, υποδομές, βιοτικό επίπεδο... με θύματα τις εργατικές και φτωχές λαϊκές μάζες. Αυτή η αρπακτική διαχείριση –μάρτυρας της σήψης του καπιταλιστικού συστήματος– είναι παγκόσμιο φαινόμενο. Στην Ελλάδα ξεσπάει πιο ανοιχτά και άγρια. Η πραγματικότητα περιγελά την ακραία νεοφιλελεύθερη προπαγάνδα για εκτίναξη της ελληνικής οικονομίας ως «συμπιεσμένο ελατήριο», για ανάπτυξη μόνο πάνω στην παντελή ανυπαρξία δικαιωμάτων.

Τα **«πρωτογενή πλεονάσματα»**, καθώς προκύπτουν από τσεκούρι στις δαπάνες (κύρια τις κοινωνικές) και ευρεία στάση πληρωμών (αύξηση των εκκρεμοτήτων του Δημοσίου από 3,6 δισ. τον Ιανουάριο σε 3,79 δισ. τον Φεβρουάριο), έχουν γίνει βασικός παράγοντας οικονομικής αφαίμαξης και καταστροφής, που θα μονιμοποιηθεί με το 4^ο Μνημόνιο.

Το πλεόνασμα του 2017 (1,75% του ΑΕΠ) θα «χτιστεί» με **μαζικές κατασχέσεις** (μισθών, συντάξεων, εισοδημάτων/περιουσιών), που αυξάνονται γεωμετρικά. Στο πρώτο δίμηνο του 2017 επιβλήθηκαν μέτρα αναγκαστικής εκτέλεσης σε 33.933 φορολογούμενους. Το 2016 επιβλήθηκαν συνολικά 1.602.835 μέτρα αναγκαστικής είσπραξης.

Ο αποδιαλυμένος ελληνικός καπιταλισμός από δω και μπρος δεν θα έχει την εξωτερική διασωλήνωση στα μνημονιακά δάνεια, καθώς το 4^ο Μνημόνιο δεν συνοδεύεται από νέα χρηματοδότηση. Για να σωθεί, πρέπει να τραφεί από το εσωτερικό του, με τις σάρκες της εργατικής τάξης και κύριο όπλο τις **εξαιρετικά αντιδραστικές «Μεταρρυθμίσεις»**, όπως τα «Εργασιακά». Η ύφεση και βαρβαρότητα που ακόμα κρύβει στα σπλάχνα του είναι τεράστια, απειλώντας να πισωγυρίσει δεκαετίες την εργατική τάξη και την ελληνική κοινωνία. _

ΠΡΟΕΔΡΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ
Μεγαλώνουν τα προβλήματα για την αστική τάξη και την ΕΕ

Τα αποτελέσματα του πρώτου γύρου των προεδρικών εκλογών

Ο πρώτος γύρος ανέδειξε νικητή τον Εμμανουέλ Μακρόν, του νεοσύστατου En Marche! («Εμπρός!»), με 24,01% των ψήφων. Δεύτερη ήρθε η Μαρίν Λεπέν του ακροδεξιού Front National (FN, Εθνικό Μέτωπο), συγκεντρώνοντας το 21,3% των ψήφων. Ο υποψήφιος των Republicains («Δημοκρατικοί», πρώην UMP), Φρανσουά Φιγιόν, ακολούθησε με 20,01% των ψήφων, ενώ ο υποψήφιος του συνδυασμού La France Insoumise («Ανυπότακτη Γαλλία»), Ζαν Λικ Μελανσόν, πήρε 19,58%. Το Σοσιαλιστικό Κόμμα (PS), υποψήφιος του οποίου ήταν ο Μπενουά Αμόν, υπέστη πανωλεθρία (6,36%). Ο δεξιός υποψήφιος του Debout la France («Γαλλία Σήκω»), Νικολά Ντιπόν-Ενιάν, έλαβε 4,7% και ο Ζαν Λασσάλ του Resistons! («Αντιστεκόμαστε!») πήρε 1,21%. Οι υποψήφιοι των κομμάτων της άκρας αριστεράς, Φιλίπ Πουτού (Νέο Αντικαπιταλιστικό Κόμμα – NPA) και Αρλέτ Λαγκιγιέ (Εργατική Πάλη – LO) έλαβαν 1,09% και 0,64% αντίστοιχα.

Το τέλος των παραδοσιακών αστικών κομμάτων

Ο πίνακας αποτυπώνει την εξέλιξη της κρίσης των παραδοσιακών αστικών κομμάτων τα τελευταία δέκα χρόνια (ο αριθμός των ψηφισάντων έχει παραμείνει σε μεγάλο βαθμό σταθερός).

Οι πανηγυρισμοί αστικών επιτελείων και ΜΜΕ για τη νίκη του Μακρόν αποσκοπούν στη συγκάλυψη της αγωνίας της αστικής τάξης για τη συνεχιζόμενη καταστροφή των πολιτικών της επιτελείων: Οι υποψήφιοι του Σοσιαλιστικού Κόμματος και του UMP-Republicains έλαβαν αθροιστικά **μόλις 26,37% των ψήφων, από 55,81%** πέντε χρόνια πριν, **χάνοντας 10.520.972 ψήφους**, ενώ το MoDem (πρώην UDF του Φρανσουά Μπαϊρού, με καταγωγή από το 1978 και τον Ζισκάρ Ντ’Εστέν) απείχε (μια «απώλεια» άλλων 3.275.122 ψήφων!). Μόνο ένα μέρος αυτών των ψήφων στάθηκε δυνατό να μεταφερθεί στον Μακρόν, παρά το γεγονός ότι η γαλλική αστική τάξη αναγκάστηκε να θυσιάσει κόμματα και να αμαυρώσει το δικό της UMP-Republicains (επίσης με καταγωγή από το 1976 και τον Ζακ Σιράκ!) με τις γνωστές κατηγορίες περί διασπάθισης δημόσιου χρήματος ενάντια στον Φιγιόν. Ο τελευταίος έχει ήδη παραιτηθεί από την πολιτική, ενώ θα ακολουθήσουν και άλλες παραιτήσεις και κλυδωνισμοί στα ηττημένα κόμματα. Πρόκειται, στην καλύτερη περίπτωση, για μια πύρρειο νίκη του γαλλικού κεφαλαίου ενάντια... στην Μαρίν Λεπέν.

ΠΡΟΕΔΡΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ, Α’ ΓΥΡΟΣ, 2007–2017

	2007		2012		2017	
ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ	ΨΗΦΟΙ	ΠΟΣΟΣΤΟ	ΨΗΦΟΙ	ΠΟΣΟΣΤΟ	ΨΗΦΟΙ	ΠΟΣΟΣΤΟ
UMP	11,448,663	31.18%	9,753,629	27.18%	7,213,797*	20.01%*
Parti Socialiste	9,500,112	25.87%	10,272,705	28.63%	2,291,565	6.36%
UDF - MoDem	6,820,119	18.57%	3,275,122	9.13%	-	-
En Marche!	-	-	-	-	8,657,326	24.01%
Front National	3,834,530	10.44%	6,421,426	17.90%	7,679,493	21.30%
France Insoumise**	707,268	1.93%	3,984,822	11.10%	7,060,885	19.58%
Debout la France	-	-	643,907	1.79%	1,695,186	4.70%
Resistons!	-	-	-	-	435,365	1.21%
NPA	1,498,581+	4.08%+	411,160	1.15%	394,582	1.09%
LO	487,857	1.33%	202,548	0.56%	232,428	0.64%

* Ως «Republicains» (μετονομασία του UMP το 2015) με υποψήφιο τον Φιγιόν.

** Τα αποτελέσματα του 2007 και 2012 είναι, αντίστοιχα, του γαλλικού ΚΚ (PCF) υπό την Μαρί-Ζορζ Μπιφέ και του Μετώπου της Αριστεράς (Front de Gauche) υπό τον Μελανσόν.

+ Ως LCR, γαλλικό τμήμα της 4ης Διεθνούς – Ενιαίας Γραμματείας.

■ Στέφανος Ιωαννίδης

Η Τουρκία μετά το δημοψήφισμα Μεγαλύτερη αβεβαιότητα και αποσταθεροποίηση

Με 51,41% για το ΝΑΙ έναντι 48,59% για το ΟΧΙ κέρδισε οριακά ο Ταγίπ Ερντογάν την πολυπόθητη συνταγματική αναθεώρηση, που θα τον μετατρέψει σε απόλυτο μονάρχη της Τουρκίας. Πρόκειται όμως, ουσιαστικά, για ήττα του, καθώς, παρά τον σχεδόν απόλυτο έλεγχο των ΜΜΕ, την κατάσταση έκτακτης ανάγκης (που έχει επιβάλει μετά την απόπειρα πραξικοπήματος του περασμένου Ιούλη) και την απόλυτη τρομοκρατία και φίμωση κάθε αντίθετης φωνής, με πολλά στελέχη της αντιπολίτευσης στη φυλακή και τις κουρδικές περιοχές σε κατάσταση πολιορκίας και μαζικών εκκαθαρίσεων, χρειάστηκε να καταφύγει και στη νοθεία για να επικρατήσει στο δημοψήφισμα.

Όπως ήταν αναμενόμενο, το Ανώτατο Εκλογικό Συμβούλιο της Τουρκίας απέρριψε όλες τις ενστάσεις και αιτήσεις ακύρωσης του δημοψηφίσματος από τα κόμματα της αντιπολίτευσης και απλούς πολίτες, θεωρώντας ότι η καταμέτρηση ως έγκυρων πλήθους ασφράγιστων ψηφοδελτίων (περίπου 2,5 εκατομμυρίων, όταν το ΝΑΙ υπερίσχυσε με διαφορά μόλις 1,3 εκατομμυρίου ψήφων), ανάμεσα στις πολλές άλλες παρατυπίες, δεν αποτελούσε επαρκή λόγο για κάτι τέτοιο. Δύσκολα, ωστόσο, το πόρισμα θα μπορούσε να είναι διαφορετικό, όταν οι δικαστικοί, όπως και οι ακαδημαϊκοί, οι διανοούμενοι, οι δημοσιογράφοι, ακόμα και οι βουλευτές και αρχηγοί κομμάτων που δεν συμμορφώνονται με τις αποφάσεις του Ερντογάν, στην καλύτερη περίπτωση απολύονται (130.000 απολυμένοι δημόσιοι υπάλληλοι) ή χάνουν το αξίωμά τους και στη χειρότερη φυλακίζονται (45.000 τους τελευταίους μήνες) ή βρίσκονται κατηγορούμενοι για προδοσία και τρομοκρατία.

Το μέγεθος της ήττας του Ερντογάν φαίνεται επίσης αν συγκρίνει κανείς το, ούτως ή άλλως, πλασματικό 51,4% του δημοψηφίσματος με το 49,5% που έλαβε το κόμμα του ΑΚΡ στις εκλογές του Νοέμβρη του 2015, μαζί με το 11,9% του εθνικιστικού, φιλοφασιστικού ΜΗΡ, με το οποίο συμμάχησε για τη συνταγματική αλλαγή. Σημαντικό μέρος του κόμματός του ψήφισε ΟΧΙ, όπως άλλωστε είχε διαφανεί από τη σιωπή που τήρησαν στην προεκλογική περίοδο στελέχη όπως ο Νταβούτογλου και ο Γκιουλ. Ακόμα μεγαλύτερη ήταν η απόρριψη από τη βάση και στελέχη του ΜΗΡ, που υπέστη ήδη μια πρώτη διάσπαση, ενώ βουλευτές του τάχθηκαν ξεκάθαρα ενάντια στην απόφαση του προέδρου τους Μπαχτσελί και προπαγάνδισαν το ΟΧΙ.

Η γεωγραφία του δημοψηφίσματος

Το ΟΧΙ κυριάρχησε στις νοτιοανατολικές, κουρδικές περιοχές, μετά τη γενοκτονία που επιχειρεί εκεί ο Ερντογάν. Επικράτησε, όμως, και στις παράκτιες τουριστικές περιοχές, καθώς και στα μεγάλα αστικά κέντρα – σε Κωνσταντινούπολη, Άγκυρα και Σμύρνη, που θεωρούνταν προπύργια του ΑΚΡ – γεγονός που αντανάκλα την αποστασιοποίηση τόσο του μεγάλου κεφαλαίου, όσο και των μισθωτών. Το κεφάλαιο που δραστηριοποιείται σε αυτές τις περιοχές είχε επωφεληθεί από την αλματώδη ανάπτυξη της προηγούμενης περιόδου και τη σκληρή νεοφιλελεύθερη πολιτική του Ερντογάν, η οποία όμως, σε συνδυασμό με τις επιλογές του στην εξωτερική πολιτική, έφτασε στα όριά της: τώρα, ο τουρισμός παρουσιάζει πτώση 35%, ο δευτερογενής τομέας, που τα τελευταία 15 χρόνια έφτασε το 30% του ΑΕΠ, παρουσιάζει χαμηλή παραγωγικότητα, με αποτέλεσμα μεγάλη αύξηση των εισαγωγών, μεγάλο έλλειμμα στο εμπορικό ισοζύγιο και μεγάλες εκροές ξένων κεφαλαίων. Το μεγάλο κεφάλαιο απαιτεί δραστικότερες μεταρρυθμίσεις, που όμως θα διалύσουν τόσο το μικρομεσαίο κεφάλαιο, που στηρίζει και στηρίζει τον Ερντογάν – εξ ου και η επικράτηση του ΝΑΙ στην ενδοχώρα και τις βορειοανατολικές περιοχές – όσο και το όποιο κοινωνικό κράτος ή προστασία της εργασίας έχουν απομείνει και προσφέρουν κάποια λαϊκά ερείσματα στο ΑΚΡ. Την πλάτη γύρισαν στον Ερντογάν και οι εργαζόμενοι, που βλέπουν τα εισοδήματα και τις αποταμιεύσεις τους να εξανεμίζονται με τη ραγδαία πτώση της τουρκικής λίρας, τη στασιμότητα των μισθών και τη συνεχή άνοδο του πληθωρισμού (έχει φτάσει το 12%) και της ανεργίας. Έτσι, το αφήγημα της ανάπτυξης που προσπάθησε να πλασάρει και πάλι ο Ερντογάν (μίλησε

για τριπλασιασμό το επόμενο διάστημα), ως αντιστάθμισμα για τον αυταρχισμό του και την υπερσυγκέντρωση εξουσιών, δεν έπεισε.

Μια αποτυχημένη πολιτική

Το πολιτικό Ισλάμ που πρεσβεύει ο Ερντογάν ήταν πάντα συντηρητικό και αυταρχικό. Χρησιμοποίησε έναν έντονο εθνικισμό για να επικρατήσει και να εδραιωθεί. Έχει κερδίσει 12 εκλογικές αναμετρήσεις πατώντας σε αυτά τα στοιχεία και σπέρνοντας το διχασμό. Υπάρχει, ωστόσο, μια ποιοτική διαφορά σήμερα: ο αυταρχισμός του Ερντογάν, ο εθνικιστικός παροξυσμός που επέδειξε το τελευταίο διάστημα, οξύνοντας τις σχέσεις της Τουρκίας με την ΕΕ και βάζοντας πόδι στο Αιγαίο (όπως προηγουμένως στη Συρία και το Ιράκ), οι παλινωδίες στην εξωτερική πολιτική, αποτελούν εξαιρετικά επικίνδυνους ελιγμούς που δεν μαρτυρούν στρατηγικό σχεδιασμό.

Η πολιτική του Ερντογάν φαίνεται να κινείται γύρω από δύο άξονες: να ελέγξει το Κουρδικό, αποσοβώντας πάση θυσία τη δημιουργία κουρδικών κρατών σε Συρία και Ιράκ και τον κίνδυνο απόσχισης των τουρκικών κουρδικών εδαφών, και να επιβάλει το δικό του ιδιότυπο, απολυταρχικό καθεστώς πολιτικού Ισλάμ, όχι μόνο στην Τουρκία, αλλά στην ευρύτερη Μέση Ανατολή και όχι μόνο. Ωστόσο, οι χειρισμοί του στην εξωτερική πολιτική έχουν αποτύχει πλήρως, πλήττοντας την Τουρκία πολιτικά και οικονομικά. Αλλά και στο εσωτερικό, η κυριαρχία του αδυνατίζει: αποτυχημένο πραξικόπημα, αυταρχισμός που έχει υποχρεωθεί να χρησιμοποιήσει, εργατικές και λαϊκές κινητοποιήσεις που συνεχίζονται παρά την άγρια καταστολή, αμφισβήτηση ακόμα και από την αστική τάξη, ενώ και η αντιπολίτευση παρουσιάζεται, για πρώτη ίσως φορά, ενωμένη απέναντί του.

Τι μέλλει γενέσθαι

Η συνταγματική αναθεώρηση επιβλήθηκε και μάλιστα με δημοκρατικό μανδύα. Παρά τις ενστάσεις, την αρνητική έκθεση του ΟΑΣΕ και τις προσεκτικές δηλώσεις των διεθνών αξιωματούχων, όλοι αποδέχτηκαν το αποτέλεσμα, άλλοι, όπως η Γερμανία και η ΕΕ, μουνδιασμένα, άλλοι, όπως η Ρωσία και ο Τραμπ, πιο ανοιχτά. Έτσι, το αξίωμα του πρωθυπουργού θα καταργηθεί και τις αρμοδιότητές του θα αναλάβει ο πρόεδρος, η θητεία του οποίου μπορεί να παραταθεί μέχρι το 2029 (!). Θα μπορεί να διορίζει τους 12 από τους 15 δικαστές του Συνταγματικού Δικαστηρίου, να καταρτίζει τον προϋπολογισμό και να καθορίζει τη σύνθεση του Εθνικού Συμβουλίου Ασφαλείας. Μετά, μάλιστα, τις βουλευτικές εκλογές του 2019, ο Ερντογάν θα ξαναγίνει αρχηγός του κόμματός του, αφού το νέο σύνταγμα το επιτρέπει.

Παρά τις διθυραμβικές δηλώσεις του, ο Ερντογάν έχει απόλυτη επίγνωση της σαθρής επιτυχίας του και της ανάγκης να αναζητήσει περισσότερους συμμάχους για να περάσει τους εφαρμοστικούς νόμους του νέου συντάγματος. Δεν είναι τυχαίο ότι παρέτεινε την κατάσταση έκτακτης ανάγκης και ότι διατηρεί τους υψηλούς εθνικιστικούς τόνους, ιδιαίτερα απέναντι στην ΕΕ (κατάργηση υπουργού Ευρωπαϊκών Υποθέσεων, επαναφορά της θανατικής ποινής), διακινδυνεύοντας τη ρήξη με τον σημαντικότερο εμπορικό εταίρο της Τουρκίας και ποντάροντας στο προσφυγικό και την κρίση στις σχέσεις ΕΕ-ΗΠΑ για να εκβιάσει την αποδοχή των επιλογών του. Ανάλογες ακροβασίες επιχειρεί και στις σχέσεις με Ρωσία και ΗΠΑ, προσπαθώντας να ξαναπαιξει ρυθμιστικό ρόλο στην περιοχή: την ίδια στιγμή που προωθεί την εξομάλυνση των σχέσεων με τη Ρωσία, προσεγγίζει τον Τραμπ, τον συγχαίρει για το βομβαρδισμό των ρωσικών βάσεων στη Συρία και επιδιώκει συνάντηση μαζί του μέσα στο Μάιο.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι η Τουρκία μπαίνει σε μια περίοδο ακόμα μεγαλύτερης αβεβαιότητας και αστάθειας, με τον αυταρχισμό και τις σπασμωδικές κινήσεις του Ερντογάν να αυξάνουν, πολλαπλασιάζοντας τους κινδύνους για τον τουρκικό λαό και όλους τους λαούς της περιοχής. Ειδικά για τη χώρα μας, δεν είναι μόνο ο κίνδυνος ενός θερμού επεισοδίου στο Αιγαίο που πρέπει να μας κρατά σε εγρήγορση, αλλά και η προθυμία της ελληνικής αστικής τάξης να προσφέρει το ελληνικό έδαφος για την εξυπηρέτηση των ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών.

■ *Μαρία Κτιστάκη*

στον κόσμο...

Η.Π.Α.

Άμεση ήταν η αντίδραση των εργαζομένων και της νεολαίας στις Η.Π.Α. μετά τον βομβαρδισμό στη Συρία – ενέργεια που ξανανοίγει για τα καλά το πολεμικό μέτωπο στην περιοχή, κλιμακώνοντας τη σύγκρουση των Δυτικών ιμπεριαλιστών με Ρωσία και Κίνα. Διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν σε δεκάδες πόλεις, στις 7 Απρίλη, με συμμετοχή εργαζομένων και νεολαίας προς υπεράσπιση του συριακού λαού και της ειρήνης, απέναντι στα πολεμικά σχέδια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Η διαδήλωση καλέστηκε κυρίως μέσα από τα κοινωνικά δίκτυα και από την ένωση «Δράση για το τέλος του πολέμου και του ρατσισμού», με τους διαδηλωτές να αμφισβητούν έντονα τον ισχυρισμό της κυβέρνησης για χρήση χημικών από την κυβέρνηση Άσαντ (κάτι που χρησιμοποιήθηκε σαν άλλοθι για την επίθεση) και να ζητούν ανεξάρτητη έρευνα. Η αστυνομία επιτέθηκε και προχώρησε αναίτια σε δεκάδες συλλήψεις, ενώ έγιναν συμπλοκές στη Φλόριντα ανάμεσα σε διαδηλωτές και ακροδεξιούς υποστηρικτές του Τραμπ.

Διαδηλώσεις όμως πραγματοποιήθηκαν και στις 15 Απρίλη, σε περισσότερες από 150 πόλεις, απαιτώντας από τον Τραμπ να δώσει στη δημοσιότητα τα οικονομικά του στοιχεία και τη φορολογική του δήλωση. 5.000 διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν σε Νέα Υόρκη και Λος Άτζελες, με μία εκ των διοργανωτών να τονίζει: «Για εμένα αυτή η διαδήλωση είναι και αντιπολεμική. Σταματήστε να ξοδεύετε τα λεφτά των φόρων μας στον πόλεμο, ξοδέψτε τα σε προγράμματα για ολόκληρη την κοινωνία».

ΙΝΔΙΑ

Αιματηρές συγκρούσεις μεταξύ της αστυνομίας και των διαδηλωτών έγιναν στις 9 Απρίλη στο Κασμίρ, περιοχή διαφιλονικούμενη και χωρισμένη σε 3 περιοχές διοίκησης, μεταξύ Κίνας, Ινδίας και Πακιστάν. Αφορμή στάθηκαν οι εκλογές που πραγματοποιούνταν για την αναπλήρωση βουλευτικής έδρας (λόγω θανάτου του κατόχου της) ενώ από τις συγκρούσεις έξι διαδηλωτές έχασαν την ζωή τους και 70 τραυματίστηκαν. Οι ηγέτες του κινήματος απόσχισης από την Ινδία καλούσαν σε αποχή και σε πολλά εκλογικά τμήματα οι εκλογές σταμάτησαν. Η βιαιότητα της αστυνομίας προκάλεσε οργή και οι συγκρούσεις συνεχίστηκαν για 10 μέρες και επεκτάθηκαν. Στους δρόμους βγήκαν οι φοιτητές και οι μαθητές, διαμαρτυρόμενοι για την αστυνομική βία και ζητώντας την ανεξαρτησία του Κασμίρ.

Γυμνοί στους δρόμους βγήκαν χιλιάδες αγρότες από την πολιτεία Ταμίλ Νατού, στις 10/4, στο Νέο Δελχί, μετά την απόφαση της κυβέρνησης να ακυρώσει τη συνάντηση που είχε οριστεί μεταξύ του αρμόδιου υπουργού και των αγροτών. Οι αγρότες βρίσκονται σε απελπιστική οικονομική κατάσταση, διαδηλώνουν στην πρωτεύουσα τις τελευταίες εβδομάδες και απαιτούν τη διαγραφή των χρεών που έχουν από μίσθωση γης, καθώς και τη στήριξη της κυβέρνησης με μέτρα για την αντιμετώπιση της ξηρασίας. Η κατάσταση είναι τόσο δραματική που, σύμφωνα με τους διαδηλωτές, 250 αγρότες έχουν αυτοκτονήσει τους τελευταίους έξι μήνες! Την διαδήλωση στήριξε και ένας σύλλογος φοιτητών της πολιτείας, που δημιουργήθηκε για να στηρίξει τον αγώνα των αγροτών αλλά και φοιτητές από τρία πανεπιστήμια της πρωτεύουσας.

Οι εξελίξεις και οι αγώνες σε αναδυόμενες χώρες, όπως η Ινδία, έχουν εξαιρετική σημασία αφού η νεαρή εργατική τάξη φτάνει σε πρωτόγνωρα αριθμητικά μεγέθη, ενώ οι αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος είναι τόσο οξυμένες που γεννούν σημαντικούς αγώνες με παγκόσμιο αντίκτυπο.

ΙΤΑΛΙΑ

Συγκρούσεις διαδηλωτών της αντικαπιταλιστικής αριστεράς και του αναρχικού χώρου με τις αστυνομικές δυνάμεις έλαβαν χώρα στις 10 Απρίλη, στην πόλη Λούκα της Ιταλίας. Στην πόλη πραγματοποιήθηκε η σύνοδος των 7 ισχυρότερων χωρών (G7) με τους διαδηλωτές να φωνάζουν «έξω οι δολοφόνοι» και να προσπαθούν να ακυρώσουν την Σύνοδο, και τις δυνάμεις καταστολής να επεμβαίνουν προκαλώντας πολλούς τραυματισμούς.

Το διαφαινόμενο νέο κύμα σκληρών ταξικών αγώνων στη Λατινική Αμερική εκδηλώνεται και στην Παραγουάη, όπου οι φτωχές εργατοαγροτικές μάζες εξεγείρονται, με αφορμή την προσπάθεια του δεξιού προέδρου Οράσιο Καρτές να καταργήσει τη διάταξη του συντάγματος της χώρας που τον εμποδίζει να διεκδικήσει δεύτερη προεδρική θητεία.

Η Παραγουάη είναι από τις πιο φτωχές χώρες της Λατινικής Αμερικής και η ιστορία της από τις τραγικότερες στον κόσμο, στιγματισμένη από αιματηρούς πολέμους και δικτατορίες, με πιο μακρόχρονη και ανελέητη αυτή του Αλφρέδο Στρέσνερ (1954-1989). Η χρόνια υπανάπτυξη (σχεδόν 40% του πληθυσμού ζει στην ύπαιθρο) συνοδεύεται από τρομακτική κοινωνική ανισότητα, καθώς 79% της καλλιεργήσιμης γης συγκεντρώνεται στα χέρια λιγότερο από 5.000 μεσαίων και μεγάλων γαιοκτημόνων, την ίδια στιγμή που το 83% των αγροκτημάτων αντιστοιχεί σε μόλις 4,3% της γης! Το κύμα σκληρών αγώνων και εξεγέρσεων, που συντάραξε τη Λατινική Αμερική μετά το 2000 και συνετέλεσε στην εκλογή προοδευτικών κυβερνήσεων στις περισσότερες χώρες της, εκφράστηκε στην Παραγουάη με την επικράτηση του Φερνάντο Λούγο, πρώην πάστορα της καθολικής εκκλησίας, στις προεδρικές εκλογές του 2008. Ο Λούγο εξελέγη με σημαία το αίτημα για ριζική αναδιανομή της γης, όμως η πλειοψηφία στο κοινοβούλιο παρέμενε στα χέρια του δεξιού κόμματος Κολοράδο. Έτσι, οι αντιδραστικές δυνάμεις που εκφράζουν τα συμφέροντα των γαιοκτημόνων πέτυχαν όχι μόνο να μπλοκάρουν κάθε σοβαρή προσπάθεια αγροτικής μεταρρύθμισης, αλλά και να ανατρέψουν τον Λούγο με κοινοβουλευτικό πραξικόπημα το 2012.

Στα χρόνια που ακολούθησαν, η πολιτική κυριαρχία της δεξιάς υπό την προεδρία του Καρτές συνοδεύτηκε από σκληρή νεοφιλελεύθερη πολιτική, με ιδιωτικοποιήσεις, επιθέσεις στα δικαιώματα των εργαζόμενων και των φτωχών αγροτών και εκ νέου

Παραγουάη: Οι φτωχές λαϊκές μάζες στο δρόμο της εξέγερσης

συμμόρφωση με τους διεθνείς πιστωτές της Παραγουάης, μετά τη στάση πληρωμών του δημόσιου χρέους που είχε κηρυχθεί το 2005. Η αντίδραση ένωσε αρκετά ισχυρή ώστε να προχωρήσει στο επόμενο βήμα και σε θεσμικό επίπεδο, αναθεωρώντας το σύνταγμα, ώστε να καταργηθεί η απαγόρευση για δεύτερη θητεία του ίδιου προέδρου (που είχε επιβληθεί κάτω από ισχυρή λαϊκή πίεση, μετά την πτώση της δικτατορίας Στρέσνερ, καθώς βάραιναν καταλυτικά οι τραγικές μνήμες από τη συγκέντρωση εξουσιών σε ένα πρόσωπο).

Όμως, η αντιδημοκρατική εκτροπή έγινε η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι της οργής των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων για τη διαρκή επιδείνωση της τραγικής οικονομικής και κοινωνικής κατάστασης. Στις 31 Μάρτη, η ογκώδης και μαχητική διαδήλωση ενάντια στην έγκριση της συνταγματικής αναθεώρησης από τη Γερουσία κατέληξε σε κατάληψη του κοινοβουλίου. Οι εξοργισμένοι και από τη βάρβαρη καταστολή διαδηλωτές έσπασαν τον αστυνομικό κλοιό και τους φράχτες, κατέστρεψαν τα γραφεία των γερουσιαστών που είχαν ψηφί-

σει υπέρ της αναθεώρησης και τελικά έβαλαν φωτιά στο κτήριο. Ακολούθησε μια νύχτα ανεξέλεγκτων συγκρούσεων και οδομαχιών, που επεκτάθηκαν σε όλη την πρωτεύουσα Ασουνσιόν. Οι διαδηλωτές επιτέθηκαν σε κυβερνητικά κτήρια και γραφεία πολυεθνικών εταιριών. Η αστυνομία εξαπέλυσε ένα ανελέητο κατασταλτικό πογκρόμ, με εκατοντάδες συλλήψεις και τραυματισμούς από την εκτεταμένη χρήση πλαστικών σφαιρών. Αρκετοί από τους τραυματίες είναι πολιτικοί και δημοσιογράφοι που βρέθηκαν στη μέση των συγκρούσεων, μεταξύ των οποίων και ο πρόεδρος της Γερουσίας. Το αποκορύφωμα της αστυνομικής βαρβαρότητας ήταν η ανίατα εισβολή στα γραφεία του Φιλελεύθερου Κόμματος, του μεγαλύτερου της αντιπολίτευσης, και η εν ψυχρώ δολοφονία ενός ηγετικού στελέχους της νεολαίας του, του 25χρονου Ροδρίγο Κιντάνα.

Τα αστυνομικά εγκλήματα πυροδότησαν νέες ταραχές κατά τις επόμενες μέρες και ο Καρτές, προσπαθώντας να κατευνάσει την οργή των μαζών, έπαυσε τον υπουργό Εσωτερικών και τον αρχηγό της αστυνομίας και

κάλεσε τα κόμματα της αντιπολίτευσης σε διαπραγματεύσεις. Ζήτησε μάλιστα τη διαμεσολάβηση της καθολικής εκκλησίας και του ίδιου του Πάπα Φραγκίσκου. Ωστόσο, η αντιπολίτευση αρνήθηκε να προσέλθει σε αυτές αν δεν αποσυρόταν το σχέδιο συνταγματικής αναθεώρησης. Πράγματι, ο Καρτές αναγκάστηκε να προχωρήσει στην αναστολή του, γεγονός που αναμφίβολα καταγράφεται ως μια πρώτη νίκη του εργατικού και λαϊκού κινήματος.

Οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία της Παραγουάης πρέπει να αποφύγουν κάθε εφησυχασμό και αυταπάτη σχετικά με τους ελιγμούς της κυβέρνησης και των αστικών και ρεφορμιστικών δυνάμεων της αντιπολίτευσης. Αντίθετα, μοναδικός δρόμος για την πραγματική βελτίωση της θέσης τους και την υλοποίηση των αιτημάτων τους είναι η αυτοοργάνωσή τους και οι σκληροί και ανυποχώρητοι αγώνες, με γενική απεργία διαρκείας και εξέγερση στις πόλεις και την ύπαιθρο. Απαραίτητο εργαλείο σε αυτή την κατεύθυνση είναι η οικοδόμηση ενός επαναστατικού κόμματος, που να μπορεί να οδηγήσει τις αγωνιζόμενες μάζες στη νίκη, ειδικά αν η ροή των εξελίξεων δημιουργήσει μια προεπαναστατική ή και επαναστατική κατάσταση, που ίσως να μην είναι πολύ μακριά.

Τα εξεγερσιακά γεγονότα στην Παραγουάη δεν είναι κεραυνός εν αιθρία, αλλά φυσική συνέχεια της εμφανούς ανάκαμψης των εργατικών και λαϊκών αγώνων σε πολλές χώρες της Λατινικής Αμερικής (ιδιαίτερα μάλιστα στις μεγαλύτερες και σημαντικότερες, Βραζιλία, Αργεντινή, Μεξικό – βλ. προηγούμενα φύλλα της Ε.Π.), μετά από μια περίοδο σχετικού «μουδιάσματος», λόγω της αντεπίθεσης των αντιδραστικών δυνάμεων και της επιβολής διάφορων, κοινοβουλευτικών και μη, πραξικοπημάτων. Οι εξελίξεις μάλιστα αυτές μπορεί να επιδράσουν καταλυτικά σε μια νέα ανοδική πορεία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος.

■ Πάννης Χαλάς

Ισημερινός: Νίκη του Λένιν Μορένο στις Προεδρικές Εκλογές

Σε μια περίοδο πολύ κρίσιμη για τις εξελίξεις στη Λατινική Αμερική, διεξήχθη στις 3 Απριλίου ο δεύτερος γύρος των προεδρικών εκλογών στον Ισημερινό. Στον πρώτο γύρο, στις 19 Φλεβάρη, είχε επικρατήσει ο Λένιν Μορένο της «Συμμαχίας για τη Χώρα» με 39,36% και ο Ιγκιέρμο Λάσο της δεξιάς αντιπολίτευσης με 28,09%. Εάν και ο Λένιν Μορένο (πρώην αντιπρόεδρος στην κυβέρνηση Κορρέα, 2007-2013, και συνεχιστής του) κέρδισε στον πρώτο γύρο με 1 εκατ. ψήφους περισσότερους από τον Λάσο, μικρή διαφορά δεν του επέτρεψε να κερδίσει το 40% των ψήφων και έτσι οδηγήθηκαν στον δεύτερο γύρο. Σε αυτόν το αποτέλεσμα διαμορφώθηκε ξανά υπέρ του Μορένο αλλά με μικρότερη διαφορά (230.000 ψήφους). Η συμμαχία στην οποία ηγείται πήρε 51,16% των ψήφων ενώ ο πρώην τραπεζίτης και αρχηγός της δεξιάς αντιπολίτευσης Λάσο έλαβε 48,84%.

Η νίκη αυτή είναι μια ανάσα για τη λατινοαμερικάνικη Αριστερά ύστερα από τη δεξιά στροφή και σειρά «λευκών» πραξικοπημάτων σε σειρά χωρών (Βραζιλία, Αργεντινή, Περού) αλλά και την πολύ σοβαρή αντεπαναστατική επίθεση που δέχεται στην παρούσα φάση η κυβέρνηση του Μαδούρο στη Βενεζουέλα. Πρόκειται για μια ενορχηστρωμένη προσπάθεια ντόπιων και ιμπεριαλιστικών ελίτ να ανατρέψουν τις λεγόμενες «προοδευτικές κυβερνήσεις» στην Λ. Αμερική, να αντιστρέψουν την πορεία झλώματος των νεοφιλελεύθερων πολιτικών και τη ρίζοσπαστικοποίηση των

πλατιών λαϊκών μαζών.

Περισσότερο από τη σύγκρουση δύο διαφορετικών οικονομικών μοντέλων, οι εκλογές αυτές ήταν μια πολιτική σφυγμομέτρηση για τα όρια, τις αντοχές, το βάθος και τις προοπτικές των πολιτικών αλλαγών αφενός των προηγούμενων κυβερνήσεων Κορρέα και αφετέρου της αναδόμενης αντιδραστικής αντιπολίτευσης που συσπειρώνει ο Ιγκιέρμο Λάσο. Φάνηκε άλλωστε καθαρά (όπως και σε όλες τις προαναφερθείσες χώρες) πως οι εκπρόσωποι των αντιδραστικών ελίτ, παρότι βουτηγμένοι στα σκάνδαλα και τον νεποτισμό, διεκδικούν με κυνικότητα και με κάθε τρόπο την άνοδο τους στην εξουσία. Η περίπτωση του Ιγκιέρμο Λάσο ακολουθεί κατά γράμμα αυτό τον κανόνα.

Κατά τη διάρκεια της προεκλογικής καμπάνιας αποκαλύφτηκε πως ο πρώην τραπεζίτης έκανε τεράστια περιουσία στα χρόνια των νεοφιλελεύθερων κυβερνήσεων, διαθέτοντας αμύθητα ποσά σε φορολογικούς παραδείσους. Ιδιοκτήτης στην δεκαετία του 1990 της τράπεζας Banco de Guayaquil, αναμείχθηκε στα πολιτικά γεγονότα που ανάγκασαν χιλιάδες εκουατοριανούς να εγκαταλείψουν την χώρα αναζητώντας καλύτερες συνθήκες διαβίωσης. Το 1998 ο Λάσο είχε χρηματοδοτήσει την καμπάνια του υποψήφιου προέδρου Jamil Mahuad, κατά την διακυβέρνηση του οποίου (1998-2000) εφαρμόστηκαν έκτακτα σχέδια «τραπεζικής διάσωσης» ενώ στην ίδια περίοδο το διεθνές χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο κατάρφερε να αποκτήσει ασφυκτικό έλεγχο στην

οικονομία και τους θεσμούς της χώρας. Στις 8/3/1999, όταν ξέσπασε η τραπεζική κρίση, κηρύχθηκε τραπεζική αργία πέντε ημερών και ανεστάλησαν όλες οι τραπεζικές συναλλαγές. Ταυτόχρονα η κυβέρνηση κήρυξε το πάγωμα των καταθέσεων για ένα χρόνο. Οι συνέπειες φυσικά επιβάρυναν τις λαϊκές μάζες, με φοβερή αύξηση της ανεργίας και της φτώχειας αλλά και το μεγαλύτερο κύμα μετανάστευσης στην ιστορία της χώρας. Με το πάγωμα των καταθέσεων, οι καταθέτες έλαβαν πιστοποιητικά επαναδιαπραγμάτευσης καταθέσεων (CDs) σε αντάλλαγμα για τους παγωμένους λογαριασμούς τους. Όσοι όμως χρειάζονταν χρήματα είχαν το δικαίωμα να εξαργυρώσουν τα CDs τους στις τράπεζες στο 40% έως 50% της αξίας τους. Στη συνέχεια οι τράπεζες είχαν δικαίωμα να ανταλλάξουν αυτά τα CDs στην Εθνική Χρηματοπιστωτική Εταιρία στην πραγματική τους αξία! Η περίοδος αυτή ήταν η «χρυσή εποχή» για τους γύπες του τραπεζικού τομέα τύπου Λάσο, που έβγαλαν αμύθητα κέρδη.

Έπειτα από την ανακοίνωση των αποτελεσμάτων, ο Λάσο κατήγγειλε το κόμμα του Μορένο για νοθεία, αποκάλεσε μη νόμιμη τη νίκη του Μορένο και διεφθαρμένη την Εθνική Εκλογική Επιτροπή, καλώντας σε βίαιες ενέργειες. Πέρα από το στόχο να απαξιώσει την Εθνική Εκλογική Επιτροπή και την ίδια την κυβέρνηση, η στρατηγική του ακολουθεί την πεπατημένη των αντιδραστικών αστικών τάξεων της λατινοαμερικάνικης ηπείρου: δηλητηρίαση της δημόσιας και πολιτικής ζωής

και μετάδοση του πραξικοπηματικού μικροβίου στα μικροαστικά στρώματα. Με αυτόν τον τρόπο αρχίζει να εφαρμόζεται το πραγματικό σχέδιο της αντίδρασης, η πολιτική αποσταθεροποίηση, η συσπείρωση όσων θεωρούνται σύμμαχοι (στρατός, καθολική εκκλησία) με την άμεση βοήθεια των ΜΜΕ.

Παρότι σε διεθνές επίπεδο δεν υπήρξε αμφισβήτηση της διαδικασίας ή των εκλογικών αποτελεσμάτων και αναγνωρίστηκε γρήγορα η νίκη του Μορένο, η αντίδραση συνεχίζει την όξυνση της κοινωνικής πόλωσης, επιδιώκοντας τη δημιουργία κατάστασης παρόμοιας με αυτήν της Βενεζουέλας. Η ουσία της επίθεσης είναι η μη αποδοχή του ελέγχου που το κράτος απέκτησε πάνω στο κεφάλαιο και στους επιχειρηματίες, βάζοντας κανόνες και περιορισμούς στην αδηφάγα λειτουργία της «ελεύθερης αγοράς». Σε κάθε περίπτωση, μια ανατροπή της κυβέρνησης δεν θα είναι εύκολη υπόθεση, μιας και οι λαϊκές μάζες δεν είναι διατεθειμένες να γυρίσουν στην προηγούμενη κατάσταση και θα παλέψουν για να διατηρήσουν και να επεκτείνουν τις κατακτήσεις τους, όπως είναι η ολοκλήρωση σημείων του προγράμματος της «Συμμαχίας για την Χώρα» που μένουν ανολοκλήρωτα. Τα τελευταία περιλαμβάνουν την «Αγροτική Επανάσταση», με την οποία επιδιώκεται η κατάργηση των λατιφουντίων, το μοίρασμα της γης στους αγρότες, ο εκσυγχρονισμός της αγροτικής παραγωγής και της υπαίθρου κ.ά.

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Πριν από 128 χρόνια, στις 20 Ιουλίου 1889, κατά τη διάρκεια του ιδρυτικού συνεδρίου της Β' Διεθνούς στο Παρίσι, καθιερώθηκε η 1η Μαΐου ως η Παγκόσμια Ημέρα των Εργατών, σε ανάμνηση της σφαγής του Σικάγο το 1886, όπου η αστυνομία άνοιξε πυρ κατά εργατών που απεργούσαν με στόχο την διεκδίκηση της οκτάωρης εργασίας και καλύτερων εργασιακών συνθηκών.

Στις αρχές και τα μέσα του 19ου αιώνα η κατάσταση για το προλεταριάτο των τότε ανεπτυγμένων οικονομικά χωρών ήταν εξοντωτική. Οι βιομηχανικοί εργάτες εκείνη την περίοδο ήταν αναγκασμένοι να εργάζονται σε άθλιες συνθήκες εργασίας για 12 και σε ορισμένες περιπτώσεις μέχρι και για 14 ώρες ημερησίως. Ασφαλώς, σε περίοδο πολέμων η καπιταλιστική βαρβαρότητα εντεινόταν, τα ωράρια αυξάνονταν, οι μισθοί έφεταν κατακόρυφα και αυξανόταν δραματικά η παιδική εργασία. Αυτές οι συνθήκες ήταν καταλυτικές στην διαμόρφωση και την αφύπνιση της ταξικής συνείδησης παγκοσμίως, αλλά κυριότερα στις Η.Π.Α., όπου το αμερικανικό προλεταριάτο ήδη από τα μέσα του ίδιου αιώνα αρχίζει δειλά-δειλά να οργανώνεται σε πολιτικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις για την προάσπιση των εργατικών του συμφερόντων. Μέσα σε αυτήν την περίοδο, που χαρακτηρίζεται από την όξυνση της ταξικής πάλης, πρώτο το αμερικανικό προλεταριάτο κατορθώνει να επιβάλει το 10ωρο ως την κανονική εργάσιμη μέρα για τους περισσότερους ειδικευμένους τεχνίτες στις ΗΠΑ.

Έτσι, φτάνουμε στα γεγονότα του Σικάγο το 1886. Από τις αρχές του χρόνου, χιλιάδες εργαζόμενοι των ΗΠΑ είχαν κατέβει σε απεργίες. Η πρόταση για απαίτηση του 8ώρου στη δουλειά από την 1η του Μάη 1886 είχε γίνει δεκτή στα 69 από τα 78 Συνδικάτα που υπάγονταν στην Ομοσπονδία Οργανωμένων Επαγγελματιών και Εργατικών Συνδικάτων στις ΗΠΑ, το 1885. Τότε, η αμερικανική εργατική τάξη, συσπειρωμένη εκείνη την εποχή γύρω από την αναρχοσυνδικαλιστική IWPA (Διεθνής Ένωση του Εργαζόμενου Λαού) και ειδικά στο Σικάγο, προπύργιο του εργατικού κινήματος, γύρω από το Κεντρικό Εργατικό Συνδικάτο (επίσης ελεγχόμενο από τους αναρχικούς) αποφασίζει την κάθοδό της σε γενική απεργία με εναρκτήρια μέρα την 1η Μάη και αίτημα την καθιέρωση του 8ώρου. Η 1η Μάη του 1886 εξελίχθηκε σε ένα μαζικό απεργιακό κίνημα. Στην απεργία πήραν μέρος περίπου 350.000 εργάτες σε 1.200 εργοστάσια των ΗΠΑ. Το Σικάγο έκανε την πιο εντυπωσιακή Πρωτομαγιά, με 90.000 διαδηλωτές στους δρόμους.

Το πρώτο αίμα χύθηκε δύο ημέρες αργότερα έξω από το εργοστάσιο Μακ-Κόρμικ στο Σικάγο. Απεργοσπάστες προσπάθησαν να διασπάσουν τον απεργιακό κλοιό και ακολούθησε συμπλοκή. Η αστυνομία και οι μπράβοι της επιχείρησης επενέβησαν δυναμικά. Σκότωσαν τέσσερις απεργούς και τραυμάτισαν αρκετούς, προκαλώντας οργή στην εργατική τάξη της πόλης. Με αφορμή την αστυνομική βία και την κρατική καταστολή, την επομένη καλέστηκε νέα κινητοποίηση στην πλατεία Χέιμάρκετ. Παρά το γεγονός ότι η πορεία

ήταν απολύτως ειρηνική, η αστυνομία πήρε εντολή να διαλύσει δια της βίας τη συγκέντρωση. Μέσα στις συμπλοκές ξαφνικά εξερράγη μια χειροβομβίδα, με αποτέλεσμα να σκοτωθεί ένας αστυνομικός και να τραυματιστούν αρκετοί. Αυτό το γεγονός στάθηκε η αφορμή για να ανοίξει πυρ η αστυνομία κατά των διαδηλωτών. Η έκβαση της επίθεσης ήταν 4 νεκροί εργάτες, δεκάδες τραυματίες και 7 νεκροί αστυνομικοί. Το αν πρόκειται για βεβιασμένη ενέργεια αντεκδίκησης ή προβοκάτσια δεν είναι γνωστό, όμως έδωσε στην αστική τάξη το πάτημα που έψαχνε για να εξαπολύσει ένα γενικευμένο πογκρόμ συλλήψεων και διώξεων στους πρωτεργάτες των κινητοποιήσεων σε όλη τη χώρα. Στο Σικάγο οδηγήθηκαν σε δίκη οχτώ αναρχικοί συνδικαλιστές ηγέτες. Οι Πάρσονς, Σπάις, Φίσερ και Ένγκελ οδηγήθηκαν στη κρεμάλα, οι Φίλντεν, Σβάμπ, Νιμπ καταδικάστηκαν σε πολυετή κατ'αναγκαστική εργασία και ο Λινγκ βρέθηκε νεκρός στο κελί του.

Η πρωτομαγιάτικη απεργία όμως δεν πήγε χαμένη. Είχε ως αποτέλεσμα 185.000 εργάτες να κερδίσουν το 8ωρο και τουλάχιστον 200.000 εργάτες να μειώσουν το χρόνο εργασίας τους από τις 12 στις 10

και 9 ώρες. Έκτοτε η 1η Μάη αποτέλεσε σημείο αναφοράς για την παγκόσμια εργατική τάξη, που είδε στην εξέγερση του Σικάγο το δρόμο για την επίτευξη των διεκδικήσεών της, με αποτέλεσμα μερικά μόλις χρόνια μετά, η Πρωτομαγιά του 1890 να γίνει μέρα μαζικών απεργιών και διαδηλώσεων ταυτόχρονα σε ΗΠΑ και Ευρώπη.

Στις μέρες μας, τα γεγονότα του Σικάγο δεν φαντάζουν και τόσο μακρινά. Όσο το καπιταλιστικό σύστημα θα βρίσκεται σε κρίση και αποσύνθεση, τόσο θα εντείνεται η επίθεση στα εργασιακά μας δικαιώματα και στις δημοκρατικές μας ελευθερίες. Όμως, μέσα από αυτή τη κατάσταση γεννιέται και η ευκαιρία της αντεπίθεσης των καταπιεσμένων, που μπορεί μέχρι τώρα να μην έχει εκφραστεί στο βαθμό που θα έπρεπε, αλλά η ώρα αυτή δεν θα αργήσει. Ήρθε ο καιρός να κερδίσουμε πίσω όλες μας τις κοινωνικές κατακτήσεις και τα δικαιώματά μας, επιβάλλοντας τις ανάγκες μας στην πράξη. Η αποφασιστικότητα και ο αγώνας των εργατών του Σικάγο ας αποτελέσουν ένα παράδειγμα προς μίμηση για τους αγώνες που έχουμε να δώσουμε.

■ Γρηγόρης Καρβούνης

Οι Πρωτομαγίες του ελληνικού εργατικού κινήματος

Η Πρωτομαγιά, μέρα επαναστατικής μνήμης και αγώνα ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση, αποτυπώθηκε στη συνείδηση της παγκόσμιας εργατικής τάξης ως σύμβολο της πάλης της, μετά την ηρωική εξέγερση των εργατών του Σικάγο. Τα γεγονότα του 1886 συγκλονίζουν ολόκληρο τον κόσμο, κινητοποιώντας την εργατική τάξη στον αγώνα για τα ανεκπλήρωτα αιτήματα και διεκδικήσεις της.

Στην Ελλάδα, η πρώτη οργανωμένη εκδήλωση Πρωτομαγιάς πραγματοποιείται στην Αθήνα το 1893. Περίπου 2000 άνθρωποι συγκεντρώνονται στο Παναθηναϊκό Στάδιο και διαδηλώνουν υπέρ της οκτάωρης εργασίας, της καθιέρωσης της Κυριακής ως αργίας και της κρατικής ασφάλισης για τα θύματα εργατικών ατυχημάτων. Πρωταγωνιστής στην οργάνωση της πρώτης ελληνικής Πρωτομαγιάς ήταν ο Σταύρος Καλλέργης, αγωνιστής που πάλεψε σκληρά για τα δικαιώματα των εργαζομένων και ιδρυτής της εφημερίδας «Σοσιαλιστής» και του σοσιαλιστικού συλλόγου.

Την Πρωτομαγιά του 1924 (και ενώ ισχύει στρατιωτικός νόμος), παρά την απαγόρευση, εργάτες συγκεντρώνονται στην Πλατεία Κοτζιά, όπου βρισκόταν τότε το Εργατικό Κέντρο Αθήνας. Ο επικεφαλής των στρατιωτικών τμημάτων δίνει εντολή στο ιππικό να επιτεθεί εναντίον τους. Δολοφονείται ο κομμουνιστής απεργός Παρασκευαΐδης και τραυματίζονται άλλοι 12 εργάτες. Το 1929 η κυβέρνηση Βενιζέλου απαγορεύει τις πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις και εντείνει την αστυνομική βία κατά των συνδικαλιστών και γε-

νικά του εργατικού κινήματος. Το 1934, μετά τις εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς, ακολουθεί απεργιακή κινητοποίηση των λιμενεργατών και μυλεργατών στην Καλαμάτα, όπου ο στρατός δολοφονεί οκτώ διαδηλωτές.

Κόκκινος Μάης του 1936, ένα ξεχωριστό κεφάλαιο

Ο Μάης του 1936 θα σημαδευτεί από την ηρωική εξέγερση των καπνεργατών στη Θεσσαλονίκη και θα αποτελέσει έναν από τους σημαντικότερους σταθμούς του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα, αφού θα είναι η πρώτη ανοιχτή αμφισβήτηση της αστικής εξουσίας στη χώρα μας.

Στις 29 Απριλίου, οι καπνεργάτες της Θεσσαλονίκης κατεβαίνουν σε απεργία διαρκείας. Στις 9 Μάη, ο αγώνας κορυφώνεται, η Θεσσαλονίκη πρακτικά παραλύει από την απεργία 25.000 εργατών. Η αστυνομία επιχειρεί να διαλύσει τις διάφορες συγκεντρώσεις και τις απεργιακές φρουρές στις καπναποθήκες, με αποτέλεσμα το στήσιμο οδοφραγμάτων και το ξέσπασμα συγκρούσεων. Κατά την αιματηρή καταστολή δολοφονούνται 12 εργάτες. Ολόκληρη η Θεσσαλονίκη συμμετέχει στην κηδεία των θυμάτων στις 10 Μάη. Τελικά, η στάση του ΚΚΕ θα παίξει καθοριστικό ρόλο στην εκτόνωση και καταστολή του κινήματος. Η ορμή και ο αυθορμητισμός, η υποδειγματική αυτοοργάνωση και μαχητικότητα των καπνεργατών προδίδεται και η εξέγερση θα λήξει άδοξα.

Η πιο αιματηρή Πρωτομαγιά στην Ελλάδα είναι αυτή του 1944, στην κατεχόμενη από τους ναζί Αθήνα. Στην Καισαριανή εκτελέστηκαν 200 κομμουνιστές, ως αντίποινα

για τον θάνατο γερμανών αξιωματικών και στρατιωτών μετά από ενέδρα ανταρτών στη Λακωνία. Οι περισσότεροι από τους εκτελεσμένους ήταν κρατούμενοι στο κολαστήριο της Ακροναυπλίας. Οι δεσμοφύλακες της μεταξικής δικτατορίας τούς είχαν παραδώσει στους ναζί μετά την κατάληψη της Ελλάδας, επειδή ήταν κομμουνιστές. Από τους 200 δολοφονημένους κομμουνιστές, οι 12 ήταν τροτσκιστές ή αρχαιομαρξιστές, έπεσαν φωνάζοντας για την 4η Διεθνή και τη νίκη της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης.

Την Πρωτομαγιά του 1946 πραγματοποιείται μεγάλο συλλαλητήριο στο Παναθηναϊκό Στάδιο, υπό την ηγεμονία του Εργατικού Αντιφασιστικού Συνδέσμου (συνδικαλιστική οργάνωση του ΕΑΜ/ΚΚΕ).

Την παραμονή της Πρωτομαγιάς του 1976 τραυματίζεται θανάσιμα ο μαθητής Σιδέρης Ισιδωρόπουλος, μετά από καταδίωξή του από την αστυνομία κατά τη διάρκεια αφισκοκόλλησης, και ανήμερα της Πρωτομαγιάς πεθαίνει ο Αλέκος Παναγούλης. Το μεταπολιτευτικό κλίμα και η άνθηση του εργοστασιακού συνδικαλισμού ωθούν τις μάζες σε δυναμικές κινητοποιήσεις.

Το 1986 γίνεται ογκώδης συγκέντρωση για την ανατροπή του «προγράμματος σταθερότητας», με το οποίο η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ (με υπουργό Οικονομικών τον Σημίτη) περνούσε στην αντεργατική επίθεση.

Τα τελευταία χρόνια, η υποχώρηση του εργατικού κινήματος και ο συνειδητά υπονομευτικός ρόλος της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας ανταναικλάται στην υποτονικότητα και τον εθιμοτυπικό χαρακτήρα των πρωτομαγιάτικων συγκεντρώσεων.

Συνειδητά και οργανωμένα, η αστι-

κή τάξη συκοφαντεί και διαστρεβλώνει το χαρακτήρα και τη σημασία της Εργατικής Πρωτομαγιάς (όπως και κάθε ιστορική στιγμή αμφισβήτησης της κυριαρχίας της), προσπαθώντας να τη συνδέσει με έναν ακίνδυνο εορτασμό της άνοιξης και της ανθοφορίας. Από την άλλη, οι γραφειοκράτες συνδικαλιστές έχουν κρατήσει την απεργία της Πρωτομαγιάς ως άλλοθι της απραξίας τους, μετατρέποντάς την όμως σε μια εθιμοτυπική απεργία, που σε τίποτα δεν θυμίζει τον ηρωικό αγώνα των εργατών του Σικάγο. Απέναντι σε κάθε πλαστογράφηση της ιστορίας από τους μηχανισμούς και τις μεθοδεύσεις αστών, γραφειοκρατών και σταλινικών, η 1η Μάη συνεχίζει να είναι η παγκόσμια ημέρα των εργατών. Κανένας φάκελος της ιστορίας δεν έχει κλείσει, η εξέγερση των εργατών του Σικάγο και ο Κόκκινος Μάης της Θεσσαλονίκης εκφράζουν μια αληθινή ιστορική συνείδηση, επίκαιρη και αναγκαία. Ειδικά σήμερα, η δομική κρίση του καπιταλισμού, τα αδιέξοδα του παγκόσμιου ιμπεριαλιστικού συστήματος, η ανελέητη επίθεση στα δικαιώματα των εργαζομένων, καθιστούν πάλι επίκαιρη όλη την ιστορία της τάξης μας, ως ανεκτίμητο σχολείο και πηγή έμπνευσης για τους αγώνες, τις εξεγέρσεις και επαναστάσεις του σήμερα.

Οκτωβριανή Επανάσταση 1917

Από τα «Απριλιανά» ως το ενοποιητικό συνέδριο των μπολσεβίκων

Στο τέλος του Απρίλη σημαντικά σοβιέτ, μεταξύ των οποίων της Μόσχας και της Τιφλίδας, τάχθηκαν εναντίον της εισόδου των σοσιαλιστών στην κυβέρνηση. Οι μάζες όμως, στο βαθμό που δεν ακολουθούσαν ακόμα τους μπολσεβίκους, ήταν υπέρ του συνασπισμού. Υπέρ του συνασπισμού τάχθηκαν οι στρατιώτες του μετώπου. Η τελική ώθηση ήρθε από την Αντάντ. Αρκετά στελέχη της ευρωπαϊ-

κής σοσιαλδημοκρατίας στάλθηκαν στη Ρωσία για να βοηθήσουν την ηγεσία των μενσεβίκων. Η Αγγλία εξάλλου επιθυμούσε την αντικατάσταση του «πατριώτη» Μιλιούκοβ με έναν πιο συγκρατημένο «δημοκράτη».

Την Πρωτομαγιά η Εκτελεστική Επιτροπή των σοβιέτ, μετά από πολλούς δισταγμούς, με 41 ψήφους υπέρ, 18 κατά και 3 αποχές, αποφάσισε τελικά να πάρει μέρος στην κυβέρνηση συνασπισμού. Καταψήφισαν μόνο οι μπολσεβίκοι και μια μικρή ομάδα μενσεβίκοι διεθνιστές.

Το θύμα της προσέγγισης σοσιαλιστών και αστών ήταν ο υπουργός εξωτερικών Μιλιούκοβ, ηγέτης του κόμματος των συνταγματικών δημοκρατών (καντέτοι). Το ίδιο το κόμμα των καντέτων πρόδωσε τον ηγέτη του και βρέθηκε ηττημένο κατά κράτος. Ηθικά δέχτηκε ένα πλήγμα από το οποίο δεν συνήλθε ποτέ. Στο πρόσωπο του Μιλιούκοβ ο συνασπισμός βρήκε ένα εξιλαστήριο θύμα. Διώχνοντας από κοντά τους τον Μιλιούκοβ, θεωρούσαν ότι θα ξεπλένονταν μονομιάς από τις αμαρτίες του ιμπεριαλισμού.

Στην κυβέρνηση συνασπισμού οι σοσιαλιστές πήραν έξι από τα δεκαπέντε υπουργεία. Οι σοσιαλιστές επιδίωξαν να είναι μειοψηφία. Η διακήρυξη της κυβέρνησης αποτελούταν από κοινοτοπίες και αοριστολογίες: Πινόταν μνεία σε «δραστική εξωτερική πολιτική υπέρ της ειρήνης», «αναζήτηση λύσης του επισιτιστικού προβλήματος», «προπαρασκευαστική εξέταση του αγροτικού ζητήματος»... Τίποτα άλλο από φράσεις. Το μόνο σοβαρό και καθαρό σημείο ήταν ότι ο στρατός ετοιμαζόταν για «αμυντικές και επιθετικές επιχειρήσεις για να προληφθεί ενδεχόμενη ήττα της Ρωσίας και των συμμάχων εθνών». Για την Αντάντ,

η κυβέρνηση συνασπισμού ήταν η τελευταία ελπίδα σωτηρίας για την στρατιωτική κατάσταση σε αυτό το πολεμικό μέτωπο. Πίσω από τα μεγάλα λόγια και τις συνδιαλλαγές των φιλελεύθερων και σοσιαλιστών ηγετών της Φεβρουαριανής Επανάστασης στεκόταν ο ιμπεριαλιστής επιστάτης. Οι σοσιαλιστές, μετά από πολλές παλινωδίες, πήραν μέρος στην κυβέρνηση στο όνομα των συμφερόντων της Αντάντ, που ήταν εχθρική στην επανάσταση. Πήραν το ένα τρίτο της κυβέρνησης, αλλά έπεσε πάνω τους ολόκληρο το βάρος του πολέμου...

Το ξεσκέπασμα της κυβερνητικής πολιτικής και η υποστήριξή της από τα αριστερά κόμματα πλην μπολσεβίκων, ενίσχυαν διαρκώς τις θέσεις των τελευταίων μέσα στα σοβιέτ. Το πρώτο συνέδριο των σοβιέτ συνήλθε στις 3 Ιούνη στην Πετρούπολη. Υπήρχαν συνολικά 820 αντιπρόσωποι με κανονική ψήφο και 260 με συμβουλευτική. Το συνέδριο αντιπροσώπευε συνολικά πάνω από 20 εκατομμύρια ανθρώπους. Από 777 αντιπροσώπους που είχαν δηλώσει σε ποιο κόμμα ανήκαν, 285 ήταν εσέροι, 248 μενσεβίκοι, 105 μπολσεβίκοι και ακολουθούσαν ομάδες λιγότερο σημαντικές. Οι μπολσεβίκοι μαζί με τους διεθνιστές ήταν κάτι λιγότερο από το 20% των αντιπροσώπων. Το συνέδριο έδωσε την στήριξη του στον κυβερνητικό συνασπισμό με την αστική τάξη με 543 ψήφους υπέρ, 126 κατά και 52 αποχές. Τα αριστερά κόμματα που συμμετείχαν στην κυβέρνηση είχαν ακόμα την πλειοψηφία, όμως με πρόταση των μπολσεβίκων το συνέδριο υιοθέτησε για πρώτη φορά ένα αντικαπιταλιστικό μέτρο: την εθνικοποίηση των βιομηχανιών ψωμιού και άλλων βασικών ειδών διατροφής. Η κυβέρνηση απέρριψε κατηγορηματικά την πρόταση, με το επιχείρημα ότι αυτό που προείχε ήταν η νίκη στον πόλεμο και ότι τέτοια ζητήματα έπρεπε να περιμένουν μέχρι τη λήξη του. Η πολιτική της όμως είχε αποτύχει παταγωδώς να αντιμετωπίσει τις τραγικές ελλείψεις σε βασικά αγαθά, μεγαλώνοντας την αγανάκτηση των μαζών. Επιπλέον, η κυβέρνηση διαρκώς ανέβαλλε την προκήρυξη εκλογών, δηλώνοντας ότι αυτές δεν έπρεπε να διεξαχθούν εφόσον μεγάλο τμήμα της χώρας βρισκόταν κάτω από γερμανική κατοχή.

Στις 9 Ιούνη στο συνέδριο έσκασε σαν βόμβα μια είδηση. Μέσω της εφημερίδας τους, *Πράβντα*, οι μπολσεβίκοι καλούσαν σε διαδήλωση την επόμενη μέρα. Η διαδήλωση θα ήταν ένοπλη και θα ύψωνε τη σημαία της εξουσίας των σοβιέτ. Το σύνθημα μάχης ήταν: «κάτω οι δέκα καπιταλιστές υπουργοί!», σύνθημα το οποίο ο Λένιν θεωρούσε υπερβολικά προωθημένο. Πλειοψηφία και μειοψηφία του σοβιέτ αναμετρήθηκαν έντονα εκείνες τις μέρες. Τελικά και τα δύο μέρη έκαναν από ένα βήμα πίσω. Οι μπολσεβίκοι ακύρωσαν τη συμμετοχή τους στη διαδήλωση ενώ μενσεβίκοι και εσέροι δεν προχώρησαν στον αφοπλισμό των εργατών. Οι μπολσεβίκοι και οι διεθνιστές αποχώρησαν από το συνέδριο. Τις επόμενες μέρες το συνέδριο όρισε για τις 18 Ιούνη διαδηλώσεις εργατών και στρατιωτών στις μεγάλες πόλεις.

Η πρόταση έγινε γνωστή με κάποιο σάστισμα. Η απόφαση για τη διαδήλωση βέβαια δεν ήταν μια στροφή προς τους μπολ-

σεβίκους αλλά μια στροφή προς τις μάζες ενάντια στους μπολσεβίκους. Οι μπολσεβίκοι δέχτηκαν από την πρώτη στιγμή την πρόκληση. Η *Πράβντα* έγραφε: «Θα πάμε στη διαδήλωση να παλέψουμε για τους αντικειμενικούς σκοπούς για τους οποίους θέλαμε να κάνουμε μια εκδήλωση στις 10 του μήνα». Οι αντιπρόσωποι του συνεδρίου αντιμετώπισαν με χλευασμό τα συνθήματα και τα πανό των μπολσεβίκων. Τα χαμόγελά τους πάγωσαν όταν είδαν τις μπολσεβίκικες σημαίες να κυματίζουν παντού. Η νίκη των μπολσεβίκων ήταν ολοφάνερη! Την επόμενη μέρα έγιναν διαδηλώσεις υποστήριξης του κυβερνητικού συνασπισμού κάτω από την καθοδήγηση των καντέτων, οι οποίες ήταν πολύ μικρότερες από τις διαδηλώσεις της προηγούμενης μέρας. Αν και μενσεβίκοι και εσέροι είχαν την πλειοψηφία, τίποτα δεν πήγαινε καλά, δεν έπειθαν τις μάζες και η σύγκρουση πλησίαζε. Ο Λένιν έγραφε: «Τα ουρλιαχτά της οργής και της λύσσας που ξεσπούν απ' όλες τις μεριές ενάντια στους μπολσεβίκους εκφράζουν το θρηνηλόγημα των καντέτων, των εσέρων και των μενσεβίκων μαζί, για την ίδια την αδυναμία τους. Είναι πλειοψηφία. Είναι στην εξουσία. Είναι συνασπισμένοι όλοι μαζί και βλέπουν ότι όλα τους πάνε ανάποδα! Πώς να μην χύσουν τη χολή τους πάνω στους μπολσεβίκους».

Παράλληλα με τις εξελίξεις στο στρατόπεδο του κυβερνητικού συνασπισμού, σημαντικές εξελίξεις υπάρχουν και στο επαναστατικό στρατόπεδο και τους μπολσεβίκους. Το Μάη του 1917 επέστρεψε στη Ρωσία και ο Τρότσκι, που βρισκόταν εξόριστος στις ΗΠΑ. Με τις «θέσεις του Απρίλη» (βλ. *ΕΠ Απριλίου*), ο Λένιν και το κόμμα των μπολσεβίκων είχαν ουσιαστικά υιοθετήσει τα βασικά σημεία της θεωρίας της διαρκούς επανάστασης του Τρότσκι.

Από τον Ιούνιο ξεκίνησαν οι προετοιμασίες για το ενοποιητικό συνέδριο των μπολσεβίκων με ορισμένες επαναστατικές ομάδες, με σημαντικότερη τη διαχτιδική οργάνωση της Πετρούπολης στην οποία μεταξύ άλλων ανήκαν οι Τρότσκι, Πόφε, Ουρίτσκι και Λουνατσάρσκι. Ο Τρότσκι, για να επισπεύσει την ενοποίηση, δημοσίευσε στην *Πράβντα* αυτή τη δήλωση:

«Δεν υπάρχουν τώρα, κατά τη γνώμη μου, διαφορές αρχής ή τακτικής ανάμεσα στη διαχτιδική οργάνωση και την οργάνωση των μπολσεβίκων. Κατά συνέπεια, δεν υπάρχουν λόγοι που να δικαιολογούν την ξεχωριστή ύπαρξη αυτών των οργανώσεων».

Το ενοποιητικό συνέδριο (6ο συνέδριο του μπολσεβίκικου κόμματος) ξεκίνησε στις 26 Ιουλίου και έγινε σε συνθήκες ημι-παρανομίας. Σε αυτό συμμετείχαν 175 αντιπρόσωποι από 112 οργανώσεις που συγκεντρώνανε 176.750 μέλη. Στο συνέδριο δεν παρευρέθηκαν οι Λένιν, Τρότσκι, Κάμενεφ, Ζινόβιεφ κ.ά. Στην Κεντρική επιτροπή (ΚΕ) εκλέχθηκαν οι: Λένιν, Τρότσκι, Κάμενεφ, Ζινόβιεφ, Νόγκιν, Κολλοντάι, Στάλιν, Σβερντόλοφ, Ρίκοφ, Μπουχάριν, Άρτεμ, Πόφε, Ουρίτσκι, Μιλιοβίτς, Λομόφ. Κάτω από αυτή τη σύνθεση της ΚΕ θα συντελεστεί η εξέγερση του Οκτώβρη.

■ Γιώργος Θεοδωρίδης

ΣΥΡΙΑ

Ένταση της ιμπεριαλιστικής επιδρομής

■ Κώστας Δικαίος

Παρά την εκεχειρία που κηρύχτηκε στις 30 Δεκέμβρη –ύστερα από την κατάληψη του Χαλεπιού από το συριακό στρατό του Άσαντ– σε μια προσπάθεια των ρώσων ιμπεριαλιστών μαζί με τους περιφερειακούς παίκτες, Ιράν και Τουρκία, να έρθουν σε συνεννόηση μοιράζοντας σφαίρες επιρροής στο Συριακό έδαφος. Οι συνομιλίες μεταξύ σύρων αντιπολιτευόμενων και εκπροσώπων της συριακής κυβέρνησης στην Αστάνα του Καζακστάν τον Ιανουάριο, παρ' ό,τι υπό την αιγίδα των τριών «εγγυητριών» δυνάμεων, άφηναν στο περιθώριο τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και αποτελούσαν μια προσπάθεια της Ρωσίας να εμφανιστεί ως διαχειριστής κρίσεων παγκοσμίου ενδιαφέροντος. Οι συμφωνίες που επετεύχθησαν ήταν ήσσονος σημασίας και αφορούσαν κυρίως την ανταλλαγή πληθυσμών σε διάφορα περικυκλωμένα χωριά και τη διευθέτηση των περιοχών ελέγχου των αντιμαχόμενων παρατάξεων, χωρίς όμως σε αυτά να περιλαμβάνονται οι περιοχές στρατηγικής σημασίας. Έτσι, για παράδειγμα, οι μάχες συνεχίστηκαν σε δυο χωριά στην κοιλάδα Γουάντι Μπαράντα από όπου αντλείται το νερό που στέλνεται στην Δαμασκό, όπως και στις περιοχές του Ιντλίμπ, μια από τις τελευταίες πόλεις που ελέγχουν ακόμα οι φιλοδυτικοί αντάρτες και εποφθαλμεί ο Άσαντ.

Ο λόγος των αποτυχιών οφείλεται στην πανσπερμία απόψεων και συμφερόντων που υπάρχουν ανάμεσα στις αντιμαχόμενες παρατάξεις –ιδιαίτερα μεταξύ των ανταρτών της αντιπολίτευσης, που περιλαμβάνουν από αριστερούς κοσμικούς μέχρι μετριοπαθείς σουνίτες και σαλαφιστές, που λίγο διαφέρουν από τους φανατικούς του ISIS, χωρίς να λείπουν και οι διαφωνίες ανάμεσα στους σίτες που στηρίζονται από το Ιράν και την Χεζμπολάχ του Λιβάνου και τους Αλαουίτες του δικτατορικού καθεστώτος του Άσαντ– αλλά κύρια οφείλεται στις αγεφύρωτες διαφωνίες μεταξύ των ιμπεριαλιστών που αφορούν τον έλεγχο της Μέσης Ανατολής και των πετρελαίων της, καθώς και σ' αυτές μεταξύ των περιφερειακών παικτών που θέλουν να αυξήσουν την επιρροή τους στην περιοχή:

α) Η Τουρκία, που ζητά να ελέγξει τη βόρεια Συρία μέσω υποτιθέμενων ζωνών «ασφαλείας» για τους αμάχους και ζωνών απαγόρευσης πτήσεων (αφού όμως την εκκαθαρίσει πρώτα από τους Κούρδους μαχητές των μονάδων προστασίας του Λαού - YPG), όπως και την πετρελαιοφόρο περιοχή της Μοσούλης στο Ιράκ.

β) Η Σ. Αραβία και τα εμιράτα του Κόλπου, που θέλουν να ελέγξουν περιοχές σουνιτών στη Συρία, το Ιράκ και την Υεμένη, σε αντιστάθμισμα της ανόδου της επιρροής του Ιράν στους σίτες αυτών των περιοχών.

γ) Το Ιράν, που θέλει να διατηρήσει τον άξονα Ιράν - Βαγδάτη - Δαμασκό - Βηρυτός εξασφαλίζοντας έξοδο στη Μεσόγειο!

Σε αυτά τα μέτωπα πρέπει να σημειώσουμε κάποιες εξελίξεις. Πρώτα - πρώτα τη συνάντηση των αρχηγών των Γενικών Επιτελείων Στρατού Ρωσίας, Τουρκίας και ΗΠΑ στην Αττάλεια της Τουρκίας, όπου η τελευταία ζήτησε την απομάκρυνση από την Ράκα και διάλυση των Κούρδων και των αράβων συμμάχων τους, που δρουν με την ονομασία Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις (FDS), με παράλληλη ανάθεση της κατάληψης της πόλης –που θεωρείται η άτυπη πρωτεύουσα του ISIS– στον τουρκικό στρατό και τους σύρους αντάρτες που ελέγχει. Προφανής στόχος: η σφαγή των Κούρδων της Β. Συρίας, επειδή ελέγχονται από το PKK που έχει προσβάσεις και στους εξεγερμένους Κούρδους της Νοτιοανατολικής Τουρκίας, πράγμα που θέτει στην Τουρκία ακόμη και ζήτημα διαμελισμού. Ωστόσο από ότι φαίνεται τόσο οι ΗΠΑ όσο και η Ρωσία δεν θέλησαν να παραχωρήσουν τίποτα στην Τουρκία. Είναι προφανές ότι χρησιμοποιούν τους Κούρδους ως χαρτί απειλής για να ελέγχουν την Τουρκία αλλά και το καθεστώς Άσαντ, το οποίο χάνει ντε φάκτο τις αυτόνομες περιοχές των Κούρδων στη βόρεια Συρία.

Αντίθετα, οι ΗΠΑ έστειλαν και άλλες δυνάμεις πεζοναυτών στην περιοχή της Ράκα για να βοηθήσουν τις FDS ενάντια στον ISIS, ενώ και οι Ρώσοι έστειλαν στρατιωτικές δυνάμεις στο κεντρικό καντόνι του Αφρίν στη βορειοδυτική Συρία για να εκπαιδεύσουν τους μαχητές, την ίδια στιγμή που η Τουρκία διαμαρτυρόταν

ότι από το Αφρίν δέχτηκε επίθεση με όλμους στο έδαφός της! Το μόνο που φαίνεται να διατηρούν οι Τούρκοι είναι τα εδάφη που κέρδισαν με την επιχείρηση «Ασπίδα του Ευφράτη» στις πόλεις Μανμπίζ και Αλ Μπαμπ, όπου κατάφερε να ανακόψει την προσπάθεια των Κούρδων να ενώσουν τα ανατολικά καντόνια τους με το Δυτικό του Αφρίν, αποκλείοντας έτσι όλα τα συροτουρκικά σύνορα. Και εκεί όμως έχει έρθει μέτωπο με τον συριακό στρατό, που προελαύνει προς το Αλ Μπαμπ με άγνωστες προεκτάσεις. Δεύτερον, ο ISIS έχει στριμωχτεί τόσο στη Μοσούλη όσο και στη Ράκα, τις οποίες αργά ή γρήγορα θα χάσει, διατηρώντας μια μόνο μεγάλη πόλη, την Ντέιρ αλ Ζορ πάνω στον Ευφράτη. Ο ISIS έχει χάσει το 65% των εδαφών που ήλεγχε από το 2014 αλλά δεν έχει καθοριστεί ούτε το καθεστώς διοίκησης των «ελευθερωμένων» περιοχών (αυτονομία, μορφές ομοσπονδίας, επιστροφή στη δικτατορία του Άσαντ και στο φιλοϊράνικο καθεστώς της Βαγδάτης) ούτε το ποιες δυνάμεις θα ασκούν έλεγχο (Κούρδοι, αράβες, Τούρκοι, φιλοϊράνικοί σίτες παραστρατιωτικοί). Έτσι, ένας από τους λόγους που καθυστερεί η κατάληψη των δυο πόλεων –πέρα από την προσπάθεια μείωσης των απωλειών στις οδομαχίες– είναι ότι δεν συμφωνούν ποιος θα έχει τον έλεγχο. Να σημειωθεί μάλιστα ότι το σουνιτικό στοιχείο, που αποτελεί την πλειοψηφία της περιοχής, δεν έχει καμιά εκπροσώπηση στις δυνάμεις που πρόκειται να την «ελευθερώσουν» αφού σουνίτες είναι μόνο ο ISIS και οι Τούρκοι που όμως δεν είναι Άραβες! Είναι προφανές ότι όποιο σύστημα ελέγχου και να επιλεγεί δεν θα είναι βιώσιμο χωρίς να συμπεριληφθούν και Σουνίτες στη συμφωνία, αλλιώς ο ISIS –που δεν πρόκειται να εξαϊλωθεί με την κατάληψη των πόλεων– με την μια ή την άλλη μορφή θα συνεχίσει να υπάρχει.

Τελευταίο, αλλά το πιο σημαντικό, είναι η υπόθεση της «επίθεσης» της συριακής αεροπορίας με χημικά εναντίον στο Χαν Σείχουν στην επαρχία του Ιντλίμπ με 80 νεκρούς και εκατοντάδες τραυματίες, και η γνωστή απάντηση των ΗΠΑ. Πράγματι, στο Ιντλίμπ υπάρχει επιθετικότητα του καθεστώτος Άσαντ και των Ρώσων, αφού είναι ο επόμενος στόχος επέκτασης της κυριαρχίας τους. Αλλά δεν υπήρχε κανένας λόγος χρήσης χημικών αφού γενικά ο συριακός στρατός με την υποστήριξη των ρώσων ιμπεριαλιστών έχει το πάνω χέρι. Αντίθετα, η εμπλοκή χημικών όπλων θα αύξανε τα αλλοθι των Δυτικών ιμπεριαλιστών να επέμβουν. Ακόμα, η άνοδος του Τραμπ στην εξουσία συνοδεύτηκε με ρητορεία περί συμφωνιών εκεχειρίας με τη Ρωσία και σχετικής αδιαφορίας για τις εξελίξεις στη Συρία, για να επικεντρωθεί ενά-

ντια στην Κίνα. Ποιος ο λόγος να προκαλέσουν την τύχη τους οι Σύριοι και Ρώσοι;

Αν και δεν μπορούμε να αποκλείσουμε το ενδεχόμενο μωρίας και απληστίας, που είναι χαρακτηριστικά δικτατορικών καθεστώτων σαν του Άσαντ, πρέπει να πούμε ότι η πιθανότητα χρήσης χημικών από το καθεστώς είναι μικρότερη από την πιθανότητα να ισχύει η εκδοχή των Ρώσων, ότι δηλαδή βομβαρδίστηκαν αποθήκες χημικών που έλεγχαν οι αντάρτες και έτσι κατά λάθος ή εσκεμμένα προκλήθηκε η διαρροή. Όπως και να έχει όμως, δεν μπορούμε να πιστέψουμε τη λύπη των ιμπεριαλιστών για τους νεκρούς. Αρκεί να θυμηθούμε το «παράπλευρο έγκλημα πολέμου» όταν αεροπλάνο της συμμαχίας των ΗΠΑ έπληξε σχολείο στην Ράκα που στέγαζε 50 οικογένειες προσφύγων, την αιματηρή επίθεση σε λεωφορεία που μετέφεραν σίτες από ανταλλαγή πληθυσμών με 126 νεκρούς (εκ των οποίων 68 παιδιά), τους 500 χιλιάδες πρόσφυγες που έχει δημιουργήσει η προσπάθεια κατάληψης της Μοσούλης – για τα οποία οι δυτικοί ιμπεριαλιστές δεν είπαν τίποτα. Άρα οι 59 πύραυλοι που εκτόξευσαν τα πλοία των ΗΠΑ εναντίον σε συριακή βάση εκφράζουν μια αλλαγή στην στάση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού που δείχνει και πάλι τα δόντια του στην περιοχή. Το ότι ειδοποίησαν τους Ρώσους για την επίθεση ώστε να μην έχουν θύματα δείχνει ότι θέλησαν να δώσουν μάλλον συμβολικό χαρακτήρα στην επίθεση, αλλά τέτοιοι συμβολισμοί είναι εξαιρετικά επικίνδυνοι σε μια περιοχή όπου έχουν συγκεντρωθεί από τους ιμπεριαλιστές οπλικά συστήματα που μπορούν να καταστρέψουν το σύνολο του πλανήτη. Η επίθεση συσχετίστηκε με τη χρήση της συμβατικής υπερβόμβας των ΗΠΑ στα βουνά του Αφγανιστάν, για να σκοτώσουν μερικές δεκάδες αντάρτες χωμένους σε σπηλιές (!) και με την ένταση στη Β. Κορέα και την εγκατάσταση του αντιπυραυλικού συστήματος THAAD στην Ν. Κορέα που στοχεύει την Κίνα. Είναι φανερό ότι ένα νέο «δόγμα» Τραμπ βρίσκεται σε εξέλιξη και είτε είναι για εσωτερικούς λόγους –για στήριξη του βαλλόμενου από παντού νέου προέδρου– είτε αποτελεί ένδειξη μεγαλύτερης στρατηγικής επιθετικότητας των ΗΠΑ, είναι εξαιρετικά επικίνδυνο.

Οι επαναστάτες μαρξιστές και οι αγωνιστές όλου του κόσμου πρέπει να απαιτήσουμε: ΕΞΩ ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΙ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΡΙΑ. Η πτώση του καθεστώτος Άσαντ και η απομόνωση των παραθρησκευτικών συμμοριών θα πρέπει να είναι έργο των ίδιων των συριακών εξεγερμένων μαζών, με την υποστήριξη του παγκόσμιου εργατικού κινήματος.

